

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 33 / II Legislatura / Tercer període

Dimecres, 26 de juny de 1985

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 31

SUMARI

S'obre la sessió a un quart d'onze del matí i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre Ordenació de les Carreteres de Catalunya i esmenes reservades per a defensar davant el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1518).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Aleu (S) (p. 1520).*

Torn en contra : *I. Sr. Ramírez (CiU) (p. 1521).*

Votació : *rebutjada per 29 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 1522).*

Articulat

Article 1

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Aleu (S), juntament amb les esmenes núms. 2, 3, 4 i 5 (p. 1522).*

Torn en contra : *I. Sr. Borràs (CiU) (p. 1523).*

Votació de les esmenes núms. 2 i 3 : *rebutjades per 26 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció (p. 1524).*

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 1524).*

Article 2**Apartat 2**

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 1524).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 1524).*

Article 3*Text del Dictamen*

Votació : *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 1524).*

Disposició addicional primera

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 1524).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 1524).*

Disposicions addicionals segona i tercera**Disposicions finals****Exposició de motius****Títol de la Llei***Text del Dictamen*

Votació : *aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 1524).*

Explicació de vot : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 1524), H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1525), I. Sr. Veray (P) (p. 1525), I. Sr. Aleu (S) (p. 1525) i I. Sr. Borràs (CiU) (p. 1526).*

Designació dels Diputats que han de defensar la Proposició de Llei presentada davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional (Punt segon de l'ordre del dia.)

Votació de la proposta del nombre de Diputats a designar : *aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (majoria absoluta) (p. 1527).*

Votació : *són elegits l'I. Sr. Torres (ER), l'I. Sr. Camp i Batalla (CiU) i l'H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1527).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció turística de Catalunya a l'exterior (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Neras (CiU) (p. 1527).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1528).*

Rèplica : *I. Sra. Neras (CiU) (p. 1529).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i de la Moció 67/I (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 1529).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1530).*

Rèplica : *I. Sr. Terradellas (S) (p. 1532).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1533).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Sala (S) (p. 1534).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC), que alhora retira l'esmena núm. 2 (p. 1536).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 3, de supressió i de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 1536).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Romera (P) (p. 1537) i I. Sr. Pont (CiU) (p. 1537).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Sala (S) (p. 1538).*

Votació dels punts 1, 2 i 5 : *rebutjats per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1539).*

Votació dels punts 3 i 4 : *rebutjats per 47 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 1539).*

Se suspèn la sessió a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-1988 (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 1539).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)Torn a favor : *I. Sra. Vintó (PSUC)* (p. 1540).Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 1541), *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 1541).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 1542).Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions* (p. 1542).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Joc als Casinos** (Punt setè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1542).Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 1544).*Esmena del G. Socialista* (núm. 1, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Casares (S)* (p. 1544).Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 1544), *I. Sr. Fernández (P)* (p. 1545), *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 1546).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1547).Votació de l'apartat 1 (llevat d'una frase) : *aprobat per unanimitat* (p. 1548).Votació d'una frase de l'apartat 1 : *rebutjada per 34 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció* (p. 1548).Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 34 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció* (p. 1548).Votació de l'apartat 3 (segons l'esmena socialista) : *aprobat per unanimitat* (p. 1548).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el càlcul d'ingressos dels serveis transferits de la Seguretat Social** (Punt vuitè de l'ordre del dia.)Presentació : *H. Sr. Espasa* (p. 1548).*Esmena del G. p. de Convergència i Unió* (núm. 1, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Colomines* (p. 1550).*Esmena del G. Socialista* (núm. 2, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 1551).Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 1552), *H. Sr. Folchi (P)* (p. 1553).Posició del Grup presentant : *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 1553).Votació del punt 1 : *rebutjat per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 1554).Votació del punt 2 : *rebutjat per 30 vots a favor, 63 en contra i 10 abstencions* (p. 1554).Votació del punt 3 : *rebutjat per 30 vots a favor, 63 en contra i 10 abstencions* (p. 1554).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars** (Punt novè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sra. Vintó (PSUC)* (p. 1555).*Esmena del G. p. de Convergència i Unió* (núm. 1, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 1555).*Esmena del G. Socialista* (núm. 2, d'addició)Torn a favor : *I. Sra. Mata (S)* (p. 1555).Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 1556) i *I. Sr. Casals i Parral (P)* (p. 1556).Posició del Grup presentant : *I. Sra. Vintó (PSUC)* (p. 1556).Votació dels punts 1, 2 i 3 : *aprobat per unanimitat* (p. 1557).Votació del punt 4 : *rebutjat per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 1557).**Preguntes a formular oralment davant el Ple** (Punt desè i darrer de l'ordre del dia.)*Pregunta al Consell Executiu sobre el Projecte de Llei de l'Esport*Formulació : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 1557).Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 1558).Rèplica : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 1558).*Pregunta al Consell Executiu sobre els centres de planificació familiar al districte 2 de Barcelona*Formulació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1558).Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1560).Repregunta : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1561).Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1561).*Pregunta al Consell Executiu sobre les normes de seguretat en els complexos petroquímics*Formulació : *I. Sr. Casals i Parral (P)* (p. 1561).Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 1562).Repregunta : *I. Sr. Casals i Parral (P)* (p. 1563).Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 1563).*Pregunta al Consell Executiu sobre l'exposició itinerant « Joventut fa Catalunya »*Formulació : *I. Sr. Soto (S)* (p. 1563).Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 1564).Repregunta : *I. Sr. Soto (S)* (p. 0000).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 0000).*

Pregunta al Consell Executiu sobre una informació demanada al Secretari General de la CARIC

L'I. Sr. Riera (S) intervé per retirar-la (p. 1565).

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 31

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-President Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

- 1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre Ordenació de les Carreteres de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
- 2. Designació dels Diputats que han de defensar la Proposició de Llei presentada davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional.*
- 3. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció turística de Catalunya a l'exterior.*
- 4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i de la Moció 67/I.*
- 5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres.*
- 6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu*

sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-1988.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Joc als Casinos.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Càlcul d'Ingressos pels Serveis Transferits de la Seguretat Social.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars.

10. Preguntes a formular oralment davant el Ple.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. Aquesta Presidència té l'honor d'anunciar, que d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat adreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també el nom de qui les ha formulades.

Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de donar-hi lectura.

Projecte de Llei sobre Ordenació de les Carreteres de Catalunya

Vista aquesta exempció, tinc el gust d'anunciar que el primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial relatiu al Projecte de Llei sobre l'Ordenació de les Carreteres de Catalunya, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

Tinc el gust d'informar que la Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Prego que si algun membre del Consell Executiu vol fer la presentació de la iniciativa de la Llei, prengui la paraula. L'Honorable Conseller senyor Bigatà té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el seu article 9.14, estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de carreteres i camins l'itinerari dels quals passa íntegrament pel territori de Catalunya. Aquesta competència es va instrumentar pel Reial Decret 1943/80, de 30 de juliol, sobre traspassos en la matèria. Posteriorment, i per tal d'adaptar certs preceptes de la llei i reglament de carreteres a l'organització de la Generalitat, el Govern va dictar els Decrets 108/81, de 2 d'abril i 169/82, de 27 de maig, relatius a competències en la imposició de multes i en la utilització i protecció de les carreteres. El Parlament de Catalunya, en sessió del 2 d'octubre de 1980, aprovà una resolució sobre directrius i esquema del Pla Territorial de Catalunya. En aquesta resolució, i pel que fa a la xarxa de carreteres, restava palesa la necessitat d'assolir essencialment els següents objectius : planificació de la xarxa viària a Catalunya, per tal de racionalitzar el radiocentrisme de Barcelona, i evitar l'aïllament de les comarques situades en enclavaments de difícil accés, i a l'ensem millorar la connexió de la xarxa amb l'exterior. Homogeneïtzació de les característiques tècniques de la xarxa viària, execució de variants, tractaments especials a travesseres, etcètera, i millora de la senyalització horitzontal de les carreteres. Les directrius acordades en l'esmentada resolució responien a la interrelació funcions-xarxa, tot establint quatre tipus de xarxa : bàsica o fonamental, comarcal-local i municipal i rural. En aquesta mateixa línia, el Govern de la Generalitat presentà al Parlament el Projecte de Llei de Política Territorial, que fou aprovat en sessió del 21 de novembre de 1983, Llei 23/1983. L'al·ludida Llei conté com a objectius primordials incentivar el creixement i el desenvolupament de la Catalunya interior; promoure solucions al problema de sobrecongestió de la zona litoral; endegar una política equilibradora per a tot el territori per tal de fomentar una distribució equitativa del creixement per assolir uns nivells de renda adequats a tot el territori i impulsar un creixement ordenat de les implantacions sobre el territori de les activitats econòmiques. Per tal de fer efectius els esmentats objectius, la Llei de Política Territorial, desenvolupant la competència prevista en l'article 9.9 de l'Estatut d'Autonomia, estableix un marc d'aplicació de la legislació urbanística i d'ordenació del territori, mitjançant l'aprovació del Pla Territorial General, de plans territorials parcials i de plans territorials sectorials. En relació directa amb la Llei de Política Territorial, pel que fa a la xarxa viària, el Govern de la Generalitat considera convenient l'aprovació d'una llei que adapti la legislació de carreteres a les peculiaritats de la xarxa viària actual de Catalunya. A aquest efecte, el Projecte de Llei d'Ordenació de les Carreteres de Catalunya atorga a la Generalitat, en relació amb les carreteres al seu càrrec o al de l'Administració local, l'exercici de les funcions que la legislació de carreteres atribueix als òrgans de l'Administració de l'Estat, i introdueix una classificació de les vies de competència autonòmica amb el consegüent reajustament de les seves zones d'influència. La concreció de les esmentades competències i la fixació de la classificació viària s'instrumentarà mitjan-

çant l'aprovació pel Consell Executiu del corresponent Pla de Carreteres de Catalunya, que tindrà el caràcter de pla territorial sectorial. El seu desenvolupament comportarà l'aprovació, prèvia audiència de les corporacions locals afectades, de plans zonals que definiran les xarxes comarcal i local i, si s'escau, els plans zonals arterials. El Pla de Carreteres es va redactar i aprovar provisionalment el mes de gener de 1983, i es va realitzar a continuació una informació pública institucional en la qual participaren tots els ajuntaments, diputacions i altres institucions del nostre país. Paralelament, a través de la Delegació del Govern a Catalunya, es va trametre el Pla al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme de Madrid, perquè emetès informe. El termini d'informació pública va finalitzar el mes de desembre del 1983 i al llarg del 1984 s'han analitzat totes les al·legacions i s'ha realitzat la proposta definitiva que en aquest moment està pendent de tramitació en el Consell Executiu i podrà realitzar-se un cop s'aprovi aquesta Llei.

El Pla de Carreteres de Catalunya ha estat el primer que s'ha redactat al nostre país després de l'establiment de la nova constitució de l'Estat de les autonomies. Es va realitzar un inventari i uns estudis d'accessibilitat, de prognosi de trànsit futur i d'impacte territorial que concorden amb els esquemes i les directrius que conté la Resolució número 27.1, de data 2 d'octubre de 1980, del Parlament de Catalunya, sobre les Directrius i l'Esquema del Pla Territorial de Catalunya i sobre el Desequilibri del Territori i les seves Comarques. Així mateix, es va dissenyar la xarxa bàsica de Catalunya per a una vàlidesa de setze anys, encara que es preveu la seva revisió en cas d'adaptació al Pla Territorial General o per corregir aquells aspectes a què obligui la dinàmica del trànsit per carretera. En aquest cicle, solament el Pla de Camins de la Generalitat, redactat l'any 1935, contemplava la totalitat de carreteres i la seva incidència sobre el territori. El Pla en tràmit actualment, que també contempla totes les carreteres, serà vinculant per a les que estan a càrrec de la Generalitat i l'Administració local, i servirà de document bàsic per a la coordinació de les actuacions a les carreteres de l'Estat. La xarxa bàsica servirà d'esquelet vertebrador en l'ordenació del territori i es preveu en la normativa del Pla les característiques tècniques de disseny, les mesures de seguretat, la integració de les vies en el medi, que hauran de respectar les carreteres a Catalunya. En principi, s'estableixen plans zonals, previstos en la Disposició addicional tercera del Projecte de Llei, que resulten per agrupament de comarques i que permeten el disseny de la xarxa intercomarcal i el de l'interior de les comarques afectades.

Per a la resta de camins municipals o de servei de les Administracions públiques es redactaran plans, com el Pla de Camins del Pirineu i el Pre-pirineu, en els quals s'establiran les característiques que han de tenir i les aportacions de cadascuna de les entitats per a la seva millora. Voldria acabar aquesta presentació fent una referència a l'oportunitat de la tramitació d'aquest Projecte de Llei i del contingut estricte d'aquest. El Govern podria haver presentat al Parlament un projecte de llei de carreteres llargament articulada i extensa, però això hauria significat la repetició, gairebé mimètica, de la reglamentació vigent avui dia en la resta de l'Estat; reglamentació amb vuit anys de vigència i que entenem moderna i comparable a la dels països comunitaris. Atès, doncs, que la normativa actual és vàlida avui per avui, i únicament necessitava adequar-la a les

necessitats de Catalunya i a la voluntat del Govern català de modernitzar la xarxa viària del nostre país a través d'un esforç inversor executat d'acord amb un pla de carreteres, la vinculació amb el qual abans he referit extensament, és per això que el Consell Executiu va aprovar i presentar a aquest Parlament, al seu dia, el Projecte de Llei que avui desitgem que sigui aprovat per aquesta Cambra, amb el convenciment que en aprovar-lo dotarem el Govern d'un instrument eficaç i necessari per continuar la tasca de millorament de la xarxa viària i les comunicacions de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Prego ara que, si algun Diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen, que ho faci. *(Pausa.)* Sembla que no és així i, en aquest cas, comença ja el debat del Projecte de Llei. Començarem per les esmenes a la totalitat. N'hi ha una, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Després d'escoltar el Conseller, encara ens refermem més en la necessitat de l'esmena a la totalitat, perquè sí que estem d'acord amb una sèrie d'objectius que vostè ha citat, senyor Conseller, i estem totalment d'acord que aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que avui discutim aquí hauria d'adaptar la Llei del 74 a les peculiaritats catalanes, hauria de reajustar les zones d'influència —vostè també ho diu— i això, des del nostre punt de vista, és el que no fa la Llei; és clar, des del nostre punt de vista. Però ho raonaré. Ens trobem davant d'un projecte de Llei d'ordenació de les carreteres de Catalunya, i no discutim en cap moment la capacitat d'aquest Parlament per legislar sobre carreteres, i pensem que és bo i que és convenient que ho faci; ara bé, el Projecte o miniprojecte que tenim ara al davant, en l'exposició de motius i en l'exposició que ens ha fet el Conseller, ens fa pensar que realment s'abordaran els problemes que té l'actual legislació sobre carreteres —Llei estatal 51/74, de 19 de desembre— i, a més, s'adaptaran a la realitat catalana, però després vénen tres articles, tres Disposicions addicionals i dues finals que ens deixen sense plantejar, ni de bon tros resoldre, els temes que realment són problemàtics dintre l'Administració de carreteres.

Què diu aquesta Llei, i què pretén, des del nostre punt de vista? L'article primer pretén clarificar l'assumpció de determinades competències que la Llei del 74 donava a l'Administració de l'Estat i que específicament no estan traspassades en el Decret 1943, de 1980, de 31 de juliol. Però només una visió estreta i antistatutària pot necessitar una explicitació d'allò que, des del nostre punt de vista, queda clar en la Constitució —la Constitució ho permet, article 148.5 i 12— i l'Estatut nostre ho proclama : article 9.8 i 14. El que deixa clar, un cop traspassades les carreteres, és que es traspassaven automàticament totes les competències que l'Estat tenia sobre carreteres a la Generalitat de Catalunya.

En concret, a més a més de la titularitat, des de la nostra manera d'entendre la Constitució i l'Estatut, pertoca a la Generalitat la planificació contemplada en l'article 8, l'aprovació dels plans de les diputacions, contemplada en l'article 9, la informació tècnica i la declaració d'utilitat pública —articles 11 i

12—, la informació pública —article 14—, la tutela de les actuacions de les diputacions —articles 19, 20 i 21— i els expedients per infraccions —article 39. I això, fins avui —i vostè ho sap, senyor Conseller—, no ha estat discutit per ningú. L'únic és que també li haig de dir que s'ha notat una mancança en la fermesa d'aplicar el que preveu l'article 39; és a dir, en la fermesa d'aplicar la disciplina per a les infraccions. Però llegiré una carta : «En contestació a la seva comunicació del passat 14, l'informo que, pel que fa a les carreteres estatals la titularitat de les quals ha estat traspassada a la Generalitat de Catalunya pel Reial Decret 1943/1980, de 31 de juliol, les competències atribuïdes per la llei i reglaments de carreteres al Ministeri d'Obres Públiques i als Governadors civils corresponen al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i a la Direcció General de Carreteres de la Generalitat.

»A més, segons estableix l'article 9, números 13 i 14, de l'Estatut de Catalunya, és de competència exclusiva de la Generalitat el que fa referència a obres públiques que no tinguin la qualificació legal d'interès general de l'Estat o la realització de les quals no afecti una altra Comunitat Autònoma; així com a carreteres i camins l'itinerari dels quals passi íntegrament per territori de Catalunya.

»Per tant, corresponen concretament a la Generalitat les competències sobre el canvi de titularitat de carreteres —articles tal i tal—, sobre expedients per infraccions, sempre que concorrin les circumstàncies expressades en l'esmentat article 9 de l'Estatut.

»Signat, Albert Vilalta i González, Departament de Política Territorial i Obres Públiques, Secretaria General Tècnica.»

Que hi ha hagut un reculament, en aquesta interpretació, que és necessari fer-ho amb una legislació? Per tant, l'article primer, en els seus tres primers apartats, no regula res de nou : és una repetició del que ja ha estat dit en el Decret de Traspasos o en l'Estatut. L'article segon dona categoria de Llei als tres tipus de xarxa que estableix l'exhibit i ensenyat i mostrat Pla de Carreteres de Catalunya que ha d'aprovar definitivament el Consell Executiu, un cop s'aprovi aquesta Llei, però és que, a més, no són més que una adaptació dels tres tipus ja establerts en la Llei del 74 : les nacionals —xarxa bàsica—, provincials —comarcals— i locals —locals. A més, això també queda ratificat en l'article tercer, extrapolades mimèticament les distàncies de les zones d'afectació, línia d'edificació de les noves xarxes definides en la Llei. No es modifica ni un pam; per tant, els articles segon i tercer no aporten res de nou : res. Bé, no ens volem ficar en la qüestió de les disposicions addicionals i finals perquè pensem que el pes d'una llei ha de ser en el seu articulat, i, com veiem, des del nostre punt de vista no hi ha res que es reguli. Tot està regulat i recollit en temes ja legislats, i no és bo que el Parlament de Catalunya legisli per a no res, que faci unes lleis per arxivar en les prestatgeries, però que no toqui res. I la pregunta és la mateixa que es feia el Conseller : cal una llei de carreteres? És bona la Llei del 74? Des del nostre punt de vista, és una llei bona i progressista, però hi ha determinats aspectes que la praxi ja ha demostrat que s'han de canviar i adaptar, i no vull fer una relació exhaustiva de tots els temes que, des del nostre punt de vista, s'havien d'haver tocat en aquesta Llei, però en citaré alguns que, des del nostre punt de vista, són greus.

El títol tercer de la Llei del 74, en establir les limitacions

la propietat, defineix les zones de domini públic, de servitud i d'afectació, i els usos que se'n poden fer a cada una d'aquestes zones, i jo afirmo amb rotunditat en aquesta Cambra que cap Administració té el coratge suficient per fer complir aquestes zones d'afectació. No les fem complir, i busquem la manera de salvar les zones d'afectació, i suposo, senyores Diputades i senyors Diputats, que, des del nostre punt de vista de legisladors, des del nostre punt de vista de factors de llei, de Cambra productora de llei, no hi ha cosa pitjor que fer o mantenir una llei que sabem que no s'ha de complir. Era una ocasió important, una ocasió ideal per tal de canviar les zones d'afectació de domini públic, i no es fa. Aquest tema s'obvia, s'oblida, es deixa tot igual, i això pensem que no és bo.

Després de la Llei de Carreteres es va aprovar la Llei del Sòl i existeixen punts de descoordinació, de necessària descoordinació si se segueix per un cantó la Llei de Carreteres i, per un altre, la Llei del Sòl, si no, es llegeixen l'article quart de la Llei de Carreteres i el comparen amb la Llei del Sòl de tot el que diu sobre planificació i veuran que és necessària la descoordinació i que seria bo haver aprofitat una llei per a coordinar-ho.

El tercer aspecte que nosaltres considerem important és el desgavell que actualment es dona en les llicències. En aquest moment, per a una obra en una zona d'afectació es necessiten com a mínim dues llicències: la municipal i la de l'administració competent titular de la carretera, i l'administrat en va demanant una com a molt i amb una actua, i estarem d'acord que no podem exigir als ajuntaments que coneguin tota la legislació de carreteres ni als organismes competents en carreteres que es coneguin tots i cadascun dels planejaments urbanístics de cada població. Per tant, hauria estat bo establir un mecanisme com el que s'ha establert en la qüestió del patrimoni de llicències amb permisos concurrents, però tampoc s'ha fet, i avui trobaríem no un, sinó molts casos de construccions d'edificis fets amb una de les dues llicències, però que mai podran tenir l'altra perquè és absolutament il·legal.

I per no estendre'm més citaré només la qüestió de la disciplina. Senyors Diputats, quan un funcionari aplica la Llei i per això és processat i condemnat cal que ens preguntem què passa amb aquesta Llei que permet això? Hi ha un funcionari de la Generalitat —i vostè ho sap— que per retirar una tanca publicitària posada sense permís a menys distància de la permesa, que podia distreure l'atenció i dintre els terrenys propietat de la carretera ha estat processat i condemnat. Això vol dir que la legislació actual té unes llacunes que cal esmenar i les empreses publicitàries ho saben i se'n aprofiten i venen la publicitat pel temps que l'administració tardarà a treure els cartells i això no és bo.

La mateixa actuació la trobem en els urbanitzadors que actuen amb fets consumats i amb una política que no hi haurà una altra solució acabarem legalitzant l'accés a la carretera, que és absolutament il·legalitzable.

No en vull citar més, però ens preguntem: aquests temes, no els preocupa al Consell Executiu? No els preocupa als Grups que donen suport al Govern i que fins ara li han donat un recolzament incondicional a la Llei en Comissió? No els preocupa una legislació que no es faci complir? No els preocupa que processin els funcionaris per intentar defensar l'administració de carreteres fent complir la llei?

El que sí que dic és que aquesta Llei és —ja ho vaig dir a la

Comissió— com l'aigua de bacallà, no fa ni bé ni mal, però sí que té el pecat de l'omissió, de no contemplar problemes que realment té la legislació de carreteres i, repeteixo, no és bo que aquest Parlament legisli per arxivar, sense cap incidència sobre la població i la vida catalanes. Això va conduint a poc a poc al desprestigi d'aquesta Cambra i al desencís de la població.

Per això, nosaltres demanem a aquesta Cambra que retorni la Llei al Consell Executiu per tal que la revisi, contempli més àmpliament la problemàtica i la retorni al Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramírez.

El Sr. RAMÍREZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el senyor Aleu té una part de raó. El senyor Aleu quan explica el projecte de llei diu coses que totes les senyores Diputades i els senyors Diputats han pogut veure en el *Butlletí Oficial del Parlament*.

Efectivament, aquesta Llei només té tres articles, aquesta Llei atribueix a la Generalitat les competències de l'Administració de l'Estat d'aquelles carreteres que no s'ha reservat el Govern central, aquesta Llei o aquest Projecte de Llei defineix una nova nomenclatura per classificar carreteres, aquest Projecte de Llei adapta les afectacions a aquesta nova nomenclatura i a aquesta nova classificació i aquest Projecte de Llei recorda que s'ha de fer una pla territorial sectorial de carreteres.

Tot això és cert. Quan el senyor Aleu deixa de tenir raó és quan qualifica i desqualifica el Projecte de Llei. També totes les senyores Diputades i tots els senyors Diputats han pogut veure en el *Butlletí Oficial del Parlament* que els seus arguments són justament perfectament utilitzables per demostrar el contrari del que ell voldria demostrar i la bondat i correcció d'aquest Projecte de Llei. Per exemple, diu en l'argumentació de l'esmena de retorn: «es limita a articular unes determinades normes d'adaptació; simplement es defineix una nomenclatura per a la classificació de les diferents vies i xarxes; en el seu tercer i darrer article assenyala simplement allò que estableix la Llei de Carreteres de l'any 74 en matèria d'afeccions.»

Per una vegada que ens trobem que l'Estat té una legislació sobre un tema correcta, tècnicament adequada, moderna —tal com ha dit el senyor Conseller en la presentació del Projecte de Llei—, sembla positiu no voler-la canviar i simplement adequar-la a les nostres necessitats, que, bàsicament, són la realitat comarcal i l'existència de ciutats intermèdies i, consegüentment, adaptar a la nova nomenclatura les afectacions que fixa la Llei.

Què hauria volgut que féssim el senyor Aleu? Que ens inventéssim una altra Llei, encara que no fos necessària, i que, fins i tot, si fos gaire diferent podria resultar confusional per a l'usuari ja que queden carreteres a Catalunya que no han estat traspassades a la Generalitat? O que dient que en féssim una de nova haguéssim copiat mimèticament la de l'Estat o que no haguéssim fet res?

Es queixa també que l'article primer és innecessari, ja que repeteix el que diu l'Estatut i, en canvi, vol oblidar i suprimir en l'articulat el que es recull en el punt segon, que no es feia constar en el Reial Decret de Transferències i que, en canvi, sí que consta en els que s'han fet posteriorment en altres Comunitats Autònomes. Semblava que en els treballs de ponència tothom ho havia entès. Lamento que no hagi estat així.

Troba sorprenent, redundant i incongruent —diu— que es reculli que el Pla de Carreteres ha de tenir el caràcter de pla territorial sectorial i ja tindrem ocasió de veure en les esmenes a l'articulat que el Grup parlamentari Socialista proposa que el Pla de Carreteres tingui caràcter territorial sectorial. És o no incongruent que s'utilitzi com a argument l'existència d'una frase que després es proposa quasi textualment en un altre punt?

Però, el més incongruent encara és que en l'exposició de motius de l'esmena s'argumenta com a motiu de crítica la no-existència d'un pla territorial sectorial en matèria de carreteres, com si la Llei hagués de contenir el Pla. Tots sabem que el Pla no podrà ser redactat ni aprovat definitivament fins que aquesta Llei hagi estat aprovada. Aquestes, al meu entendre, sí que són contradiccions i incongruències de l'esmena.

Nosaltres creiem que el Projecte de Llei és exactament el que ha de ser i per això, al mateix temps que anunciem el nostre vot en contra de l'esmena, demanem a la Cambra que la rebutgi, demanem al senyor Aleu i al seu Grup que reconsiderin la seva posició i no votin a favor de l'esmena.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara és hora que fixin la seva posició els Il·lustres representants dels altres Grups parlamentaris que no han intervingut, seguint l'ordre habitual. Per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Des de l'escó, si us plau. El contingut de la nostra posició l'exposarem en explicar el nostre vot.

El Sr. PRESIDENT : Bé, perfectament. Pertoca ara, doncs, d'intervenir a l'Il·lustre representant... Tampoc? Bé. Del Grup Popular hi ha intervenció? Tampoc. De Convergència i Unió? Ja s'ha fet. Perdó.

Bé, aleshores acabat el debat és qüestió de posar a votació l'esmena a la totalitat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena a la totalitat que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, doncs, ara al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article 1, apartat 2, presentada pel Grup Socialista del Parlament de Catalunya. És una esmena de supressió. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aleu. Senyor Aleu, té la paraula.

El Sr. ALEU : Senyor President, gràcies. Voldria defensar conjuntament, per economia de temps, les esmenes 2, 3, 4 i 5, és a dir, totes les de l'articulat.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Moltes gràcies.

El Sr. ALEU : Senyores i senyors Diputats, l'esmena número 2 demana la supressió de l'apartat segon de l'article primer, i crec que ha estat suficientment justificada i debatuda en l'esmena a la totalitat i, per tant, no val la pena tornar a encetar una discussió en la qual ja hem insistit.

Respecte a l'esmena número 3, jo suposo que aquesta esmena, presentada pel Grup Socialista, és la que li permet al senyor Borràs dir a la premsa tota una sèrie de consideracions

sobre el bé i el mal de les posicions polítiques a Catalunya respecte a les diputacions.

Què diu en realitat l'esmena? La llegeixo perquè tots ho sabem : «la planificació, la projecció, la construcció, el finançament, l'ús i l'explotació de les carreteres, les autopistes i les autovies es regeixen per la legislació especial sobre la matèria» i nosaltres hi afegim «o per l'específica de les Administracions amb competència concurrent» —torno al text de la Llei— «en tot allò que no s'oposa al que estableix aquesta Llei.»

Doncs, això vol dir, ni més ni menys, que les administracions que avui a Catalunya tenen carreteres al seu càrrec puguin tenir un mínim del que resta consagrat en l'article 137 de la Constitució de l'Estat.

Però, no entraré per la via legislativa, sinó per la de la realitat. Avui es dona una bona col·laboració entre les diputacions i la Generalitat en els temes de carreteres, i el senyor Conseller sap que és així i jo podria citar proves contundents que això és així.

S'està treballant en una xarxa de comunicacions conjunta, s'unifiquen criteris de senyalització, s'elaboren criteris de disciplina que són respectats per l'Administració de l'Estat inclòs i això és així. I lentament però fermament s'avança, sota el guiatge indiscutible de la Direcció General de Carreteres —mai l'ha discutit ningú—, en aconseguir una unitat d'actuació. I els explicaré un exemple : l'INCAVI, en l'època del Director General Jaume Siurana, va regalar a determinats cellers uns cartells en forma de copa de vi acompanyats d'un dictamen jurídic del mateix organisme de la Generalitat on es justificava que aquests cartells que anunciaven que el lloc per on passava l'automobilista era productor de vi s'instal·lessin al costat de la carretera. El dictamen jurídic estava tan mal fet com les copes i totes les administracions estaven d'acord amb això, però ningú va tocar una copa fins que hi ha haver un altre dictamen de la Direcció General de Carreteres, aquest sí ajustat a dret, que deia que les copes s'havien de retirar. I, a més, aquesta disposició és àdhuc econòmica, i el senyor Conseller ho sap, però se sent defraudada en aquesta Llei.

Jo us dic que les diputacions no han estat consultades en aquesta Llei, i que hi ha un cert sentiment de pensar a deixar d'invertir en carreteres dintre dels pressupostos ordinaris, i la responsabilitat és exclusivament d'aquesta Llei.

L'esmena número 4 pretén que es contempli íntegrament l'esmena socialista que va ser acceptada en part. Per què? Perquè és bo que el Pla de Carreteres fixi prioritats i, en lloc de tenir mig Catalunya empantanegada amb cartells i obres, llargues obres, s'acabin les obres que es comencin, però és que, a més, ja hi és el Pla de Carreteres, i ens ho explicaran, o és que pensen treure del que ha d'aprovar el Consell Executiu el termini de velocitat del projecte? I per això ve la cinquena esmena. La història del Pla de Carreteres ho justifica, i el Conseller ho ha ratificat : es fa una exposició pública limitada, es prorroga la informació, no es fan públics els criteris d'acceptació d'unes esmenes i de rebutjar unes altres, ningú no sap massa per què. El Pla afecta totes les carreteres de Catalunya, incloses les de l'Estat; en canvi, l'article primer d'aquesta Llei diu, l'article primer diu : «És aplicable aquesta Llei a totes les carreteres l'itinerari de les quals passa íntegrament pel territori de Catalunya i que no són reservades a la titularitat de l'Estat». Per tant, hi ha contradicció. Per això demanem que, per una

vegada, els esquemes i les directrius siguin discutides pel Parlament. I el que ha explicat el senyor Conseller és que els esquemes i les directrius van ser discutits per al cas del Pla Territorial de Catalunya, no pas per al Pla de Carreteres. Es van tocar tangencialment. No em diguin que consta en el *Diari de Sessions*, perquè la lectura té moltes interpretacions.

Per això, nosaltres demanem la votació d'aquestes esmenes, i, a petició dels Grups, no tenim cap inconvenient que siguin votades en bloc o que siguin votades una per una.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Borràs.

El Sr. BORRÀS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en agrupar les quatre esmenes que quedaven pendents en una sola intervenció, procuraré agrupar els arguments, però encara passaré una mica més de temps del previst. (*Rialles.*) Esmena per esmena, és clar.

Bé, com que la primera esmena ja ha quedat debatuda pel Diputat Aleu, més o menys en els debats a la totalitat, faré esment de l'esmena que diu : «o per l'específica de les Administracions amb competència concurrent, etcètera...» Què pretén l'addició de l'esmena socialista? Està molt clar. Preveu retornar, sobretot a les diputacions, una competència que, precisament, la Llei Reguladora de Bases de Règim Local li ha tret, no li ha donat, i recordem que aquesta Llei de Bases ha estat aprovada pel Govern socialista, i també, per tant, pel Grup Socialista a les Corts Generals. De veritat, no entenem aquesta contradicció, perquè nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, a l'altra legislatura, i des de sempre, havíem proclamat arreu la nostra intenció de fer desaparèixer les diputacions, o almenys de buidar-les de contingut, de competències, i això ho volíem llavors i ho volem ara, perquè continuem creient que la seva vigència distorsionaria la implantació per la Generalitat d'una nova organització territorial de Catalunya, encara pendent de realitzar per aquest Parlament. I ara vostès, després de quatre anys, en què votàrem conjuntament la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat, ara, pretenen deixar el camí obert per traspasar, mitjançant una llei del Parlament, competències exclusives de la Generalitat, que de per si ja són prou migrades, freqüentment discutides o recorregudes pel Govern del PSOE?

Com que vostè, senyor Aleu, em sembla que a l'altra legislatura no era Diputat d'aquest Parlament, li llegiré uns fragments del *Diari de Sessions* número 28, de 10 de desembre del 80, i al mateix temps faré memòria a la Cambra —i al Grup Socialista, òbviament— de les paraules que pronuncià el portaveu del Grup Socialista a l'anterior legislatura, el senyor Martín Toval, i ara secretari del Grup Socialista al Congrés. Deia el senyor Martín Toval : «Si volem efectivament fer un repartiment adient territorial, d'aquest poder que tindrem a Catalunya, conformat per tot això que jo he dit abans, des de l'Ajuntament fins a la Generalitat i al seu autogovern, si volem fer un repartiment adient amb el que són les nostres realitats històriques i presents, la distribució comarcal de Catalunya, no tindrem més remei que enfortir el poder local municipal i comarcal traient força al poder local provincial.» Però en un altre paràgraf més avall diu : «I que hem d'encetar, de seguida, és el compliment de l'article 5.3 de l'Estatut, de l'article cinquè sencer de

l'Estatut; la distribució territorial i política i administrativa de Catalunya —municipis, comarques, entitats supracomarcales.» I diu : «I els seus interessos peculiars de Catalunya, forçosament, o l'Estat no funcionaria —no ja Catalunya—, l'Estat no funcionaria, forçosament passem per la reducció d'aquests interessos peculiars provincials perquè ja estaran gestionats al nivell municipal i al nivell comarcal.» Per tant, queda demostrada la contradicció del Grup Socialista, que, per una part, vol deixar obertes unes competències exclusives de la Generalitat a les Diputacions, i temps enrere pretenia tot el contrari.

Quant a una altra esmena significativa, la que fa referència que esquemes i directrius del Pla de Carreteres de Catalunya seran elaborats pel Consell Executiu de conformitat amb el procediment que preveu la Llei 23 de 1983, aprovada pel Parlament de Catalunya, nosaltres hem de dir, en primer lloc : que el redactat de l'esmena el trobem confús, perquè llegint acuradament el text, no sabem si els esquemes i les directrius del Pla de Carreteres seran aprovats pel Parlament, o el Pla de Carreteres solament serà aprovat pel Parlament. Ja ho vàrem dir en Ponència i en Comissió, i veiem que s'ha mantingut igual. Si les senyores i els senyors Diputats llegeixen aquesta esmena veuran que el redactat, precisament, és molt confús. Ara bé, quina és la intenció de l'esmena socialista? Com s'ha dit, substituir les tres Disposicions addicionals per una sola. Per fer què? Primer, per eliminar la Disposició addicional segona, en la qual es diu que «el Pla de Carreteres és vinculant per a l'Administració de la Generalitat i també per a l'Administració local», preveient que ja no es poden formular a partir d'aquesta Llei els plans provincials, per entendre que no tenen raó de ser en l'Estat de les autonomies, i molt menys a Catalunya. O sigui, insisteixen a tornar a mantenir unes competències de les diputacions que la Llei 51/1974, de Carreteres, de l'Estat, els atorgava d'acord amb l'anterior Llei de Règim Local del 55, però que no els concedeix, com he dit anteriorment, la nova Llei Reguladora de les Bases del Règim Local. I he de dir que la Disposició addicional tercera, que es pretén suprimir, preveu que, abans d'aprovar el Pla, s'hauran d'escoltar prèviament les Corporacions Locals.

Segon. Volen canviar via esmena la Llei de Política Territorial de Catalunya. Encara que per a mi el text no és clar, suposo que volen introduir que els esquemes i directrius del Pla surtin aprovats pel Parlament, quan la Llei de Política Territorial diu claríssimament que el Pla de Carreteres —articles 17, 18 i 19— té naturalesa de pla territorial sectorial : és elaborat i aprovat pel Consell Executiu. En cap lloc d'aquesta Llei marc es preveu que el Parlament hagi de debatre i aprovar cap pla sectorial, no de carreteres; cap. El Parlament intervé en el Pla Territorial de Catalunya, però no en el sectorial.

És clar, per tant, que el nostre Grup no vulgui acceptar una esmena de modificació d'una llei tan important i bàsica per a Catalunya. I no la podem acceptar, per altra part, perquè aquesta Llei que es pretén modificar en la seva totalitat fou àmpliament consensuada per tots els Grups parlamentaris de la Cambra en l'anterior legislatura, i molt especialment amb el Grup Socialista, i, per demostrar-ho, deixin-me llegir el *Diari de Sessions*, una altra vegada, on veurà el senyor Diputat esmenant, el senyor Aleu, què deia el Grup Socialista l'any 83 en l'explicació de vot que formulava el senyor Ganyet, en nom del Grup Socialista. Deia el senyor Ganyet, en l'explicació de

vot de la Llei de Política Territorial : «El Grup Socialista ha participat activament en la discussió en Ponència i en Comissió d'aquesta Llei i ha contribuït positivament a la millora del text. El 95% de les esmenes presentades pel nostre Grup figuraven ja recomanat per l'Informe de la Ponència. No en va, en l'esperit general de la Llei de Política Territorial que acabem d'aprovar s'inclou la filosofia general del Grup Socialista.» Un altre paràgraf : «El Grup Socialista considera, no obstant, que l'aplicació de directrius objectivadores i d'una adequada planificació, entesa no com a fi últim, sinó com a mitjà de reequilibri del país català, és condició *sine qua non* perquè es pugui parlar d'acció genuïna de govern en les circumstàncies actuals i també les circumstàncies del més proper futur.

»Senyores i senyors Diputats, les lleis, com dèiem abans, han de tenir la vocació de ser permanents, no conjunturals.»

I, finalment, on hi ha més gràcia : «La Llei que acabem d'aprovar ofereix, sens dubte, una eina no menyspreable que pot considerar-se realista, que serà eficaç en funció que el futur Govern de Catalunya la vulgui aplicar decididament.

»Senyores i senyors Diputats, d'acord amb la seva filosofia més genuïna, repetidament manifestat en aquesta Cambra, el Grup Socialista vol expressar la seva valoració positiva de la Llei, que respon a una necessitat real del país i la seva voluntat d'aplicar-la en cas que el vot dels ciutadans li atorgui la confiança en properes legislatures.»

Està clar, per tant, senyores i senyors Diputats, que sembla que la voluntat d'aplicar aquesta Llei depenia de la confiança electoral que pogués atorgar el poble de Catalunya al Grup Socialista. Nosaltres, per respectar el consens de llavors, i perquè a nosaltres sí que el poble ens dóna la confiança suficient per aplicar aquesta Llei, així ho farem. I, per aquest, motiu ens oposarem a l'esmena socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el Grup presentador de les esmenes ha dit que no tenia cap inconvenient que es fes la votació en conjunt, però la Presidència desitja saber si la posició dels altres Grups de la Cambra coincideix amb aquest criteri. No? Bé, perfectament. Aleshores, posaríem a votació, primer, conjuntament les dues esmenes a l'article 1? Sí? I aleshores separatament les altres dues? Bé, sembla bé que es faci així, doncs. Aleshores, anem a posar a votació les esmenes 2 i 3, o sigui, les de l'apartat 2 i l'apartat 3 de l'article 1.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

Aquestes dues esmenes han estat refusades per 26 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Ara anem a l'esmena següent, o sigui... Ah!, anem a votar l'article 1 del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a l'article 1 segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 1 ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena 4, o sigui, de l'apartat 2 de l'article 2.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara el text del Dictamen per a aquest article 2.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 2, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 2 ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 5... L'article 3, que no té cap esmena, pot ser sotmesa ara, doncs, a votació, segons el text del Dictamen.

Els que hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 3 ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena número 5 que afecta la Disposició addicional primera.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar el text del Dictamen per a aquesta Disposició addicional primera. Els qui siguin favorables a aquesta Disposició addicional primera, segons el text del Dictamen, que es posin de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquesta Disposició addicional primera ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Ara, si no hi ha cap inconvenient, es podria fer la votació del text del Dictamen per a tota la resta de l'articulat, per a l'exposició de motius i per al títol de la Llei. Cap dificultat de fer-ho així? Passarem a fer aquesta votació.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, per a aquest conjunt que acaba de ser descrit, que es posin de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest conjunt que acabem de descriure ha estat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Acabat, doncs, el debat i l'aprovació d'aquesta Llei, és temps de fer les explicacions de vot. Aquesta Presidència, doncs, ofereix de fer aquesta explicació i, per tant, dóna la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Molt Honorable President, senyors Diputats, senyores Diputades, la Llei que s'ha aprovat referent a l'ordenació de les carreteres a Catalunya —i així ho considera el nostre Grup parlamentari— constitueix una normativa dels aspectes que, en aplicar-se, estableixen els concep-

tes bàsics a què s'han de sotmetre no únicament l'Administració pública, també les persones jurídiques i físiques en tot allò que es relacioni amb el sistema vial integrat per carreteres, autopistes i autovies. No hi ha dubte que es tracta d'un primer pas certament obligat en el camp que s'ha indicat, i aquest primer pas haurà d'ésser seguit d'altres fins a arribar a configurar un cos legal, un cos legal més complert que, sense oblidar les normes que s'apliquen arreu del món desenvolupat, pel que a l'estructuració de les infraestructures vials es refereix, faci per manera que, en aplicar-se a aquest disseny les normes que siguin del cas, s'adiguin a la realitat de la nostra geografia física i la planificació territorial de la nostra economia nacional en vista a una millor distribució de la població.

És per tot això que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha donat el seu vot favorable a aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Honorable Diputat senyor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA : Sí, senyor President, moltes gràcies. Per fer l'explicació de vot del nostre Grup parlamentari, que, com s'ha pogut veure, ha votat afirmativament el text alternatiu presentat, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista, però després ha fet un seguit de votacions a favor de la Llei, i això podria aparèixer com a contradictori, i volia aclarir aquests extrems.

La nostra posició s'explica a partir que el nostre criteri polític diferencia sempre ben clar —ment el que és el sostre competencial per a l'Administració de Catalunya del que és el sentit de l'actuació— moltes vegades equivocada des del nostre punt de vista, moltes vegades no servint als interessos generals de Catalunya de l'actual Consell Executiu.

Però, quan es tracta de discernir entre nivell competencial i ús —o mal ús, per al nostre criteri— que fa l'actual Consell Executiu d'aquest sostre competencial, evidentment sempre estem per al més alt sostre competencial possible per a la Generalitat de Catalunya i per al Consell Executiu, a pesar que nosaltres, repeteixo, voldríem que no hi hagués aquest tipus de Consell Executiu del que avui gaudim. Però això no ens porta, repeteixo, a abdicar de les nostres conviccions autonòmiques i autonomistes i, per tant, de reclamar sempre el màxim nivell en el sostre competencial. I, en aquest sentit, hem votat favorablement l'article 1 i negativament l'esmena presentada a l'article 2, perquè ens sembla que sí que realment això podia ser el reobrir portes que limitessin, d'alguna manera, el nivell, el sostre competencial de l'Executiu, de l'autogovern de Catalunya en el tema que avui ens ocupa, és a dir, en aquest projecte, en aquesta Llei, que esdevindrà Llei d'Ordenació de les Carreteres a Catalunya.

I aquest ha estat el sentit del nostre vot, i això és el que jo avui volia deixar clar; deixant també clar —almenys des de la nostra opinió i de la nostra posició política— que dubtem molt, a pesar de les protestes que des d'aquí s'han fet entre un i un altre Grup de la Cambra, el Grup Socialista i el Grup convergent, que tots dos tinguin una real voluntat de fer desaparèixer les diputacions de l'Administració de Catalunya, a pesar del que aquí ha portat a posicionaments diferents i també a una presa de posició nostra en aquest tema, nosaltres dubtem molt que, en la realitat, i ho veurem quan es vegi —si no s'hagués exercit una vegada més la prepotència del Grup majoritari d'a-

questa Cambra— la nostra Proposició de Llei sobre la província única o quan estudiem a fons el projecte d'ordenació territorial i institucional de Catalunya, com aquestes institucions que aquí es volien fer entrar per una porta realment petita, per no dir falsa, han de desaparèixer. Però, repeteixo, en aquests moments em sembla que no és fer cap exercici d'autoafirmació el fet de dir que només el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya està en una posició inequívoca per a la desaparició de les diputacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre Grup vol fixar la seva posició? L'Illustre Diputat senyor Veray té la paraula.

El Sr. VERAY : Senyor President, Il·lustres senyores Diputades, Il·lustres senyors Diputats, breument, per fer l'explicació de vot del Grup Popular, que ha estat afirmatiu en tots els aspectes de la Llei menys en l'article 3. En l'article 3 ens hem estès, i és sobre el que jo diré per què ens hi hem estès. Les raons de la nostra extensió són perquè no hem pogut votar ni «no» ni «sí». No hem pogut votar «no», perquè el Grup Popular no volem votar contra una disposició que és de la Llei estatal, però tampoc no hem pogut votar «sí», i no hem pogut votar «sí», perquè nosaltres creiem que en aquest moment aquest article número 3 és una creació de confusionisme. Nosaltres creiem que el Consell Executiu de la Generalitat i que el Parlament de Catalunya havien d'haver estat valents i portar el que avui sempre ha estat i és la pràctica a Catalunya. Tot això de les distàncies d'afectació i de les distàncies d'edificació, la Llei General i la que ara hem aprovat —o que ha estat ja aprovada—, diu que s'han d'agafar des de les arestes. Jo els dic, senyors Diputats, que ningú no en fa cas, de les arestes, tothom va a mesurar en el centre de la carretera, és a dir, a l'eix, perquè és una cosa fixa; les arestes són variables. Avui mateix, quan jo venia cap aquí a Barcelona per assistir a aquesta sessió, he vist una tanca que s'està edificant no a les arestes, no a uns metres de les arestes, sinó a dalt del terraplè. Per què? Perquè mesuren l'edificació i mesuren la línia precisament des del centre de la carretera, i com que el terraplè és molt ample, l'han edificada a dalt. Per això nosaltres ens hi hem estès. Nosaltres, pensem que fa uns dies aquí es va aprovar una llei que deia que el costum s'havia conformat en llei. Nosaltres pensàvem que el costum aquest de Catalunya, aquesta vegada nosaltres l'havíem d'haver posat a la Llei de carreteres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per continuar l'explicació de vot, el senyor Aleu té la paraula.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Des del punt de vista del nostre Grup, aquest Parlament ha tornat a aprovar una llei de política territorial per a l'arxiu. I ens alegra sentir que els portaveus d'altres Grups demanen que les lleis han de tenir voluntat permanent, però, a més, de complir-se. I si algun model de llei aprovada per aquest Parlament que no es compleix és la Llei al·ludida pel Diputat.

De tota manera, jo he sortit únicament i exclusivament a fer una explicació de vot, i l'explicació de vot em sembla que l'hem deixat clara a les nostres intervencions, tot i que la intervenció de portaveus d'altres Grups ha volgut donar a entendre coses que nosaltres no hem dit. Primera premissa, després de l'aprovació de la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local —que per cert, respecte a això de les competències, li encom-

no que es llegeixi l'article 4.c); també va ser votada inicialment pel Grup de Convergència i Unió al Parlament de Madrid—, aquesta Llei permet —i suposem que així serà— fer una llei municipal de Catalunya. I serà aquest Parlament, fent ús de la seva sobirania, la que decidirà el què, el com i el quan de les corporacions locals, i a més a més tenim idea de fer una llei d'institucionalització territorial o d'organització territorial de la Generalitat de Catalunya. Pensem que aquell és el moment per definir. Mentrestant, mentrestant, hi ha una altra realitat, i aquesta realitat s'ha de mirar sencera, no només parcialment. Jo convido tots i cada un dels Diputats i Diputades d'aquesta Cambra que em diguin quin ha estat l'últim any que una diputació ha aprovat un pla provincial de carreteres, que m'ho diguin. Quin ha estat l'últim any? I quina diputació?

Llavors, estem combatent una cosa on les Diputacions, realment, voluntàriament han fet l'*hara-kiri*, i que potser han estat més autonomistes del que es pot preveure escoltant el que es diu, des d'aquest escó, moltes vegades. S'ha de veure la realitat, però la realitat continua essent que avui les Diputacions de Catalunya administren ni més ni menys que 4.300 quilòmetres de carretera, i la inversió de conservació de 4.300 quilòmetres de carretera vol dir —si els tècnics no ens enganyen— 8.000 milions d'inversió en conservació. Si de la conservació es passa a condicionament, la inversió ja és molt més alta, i em sembla que és una qüestió que no podem oblidar tots plegats.

Per aquesta qüestió, nosaltres hem demanat al Parlament que tornés la Llei al Consell Executiu pel fet d'entendre que no soluciona cap dels problemes que realment té plantejats l'administració, l'explotació i l'ús de les carreteres i perquè pensem que això es podria solucionar. I, amb això, no demanem en absolut una llei nova, sinó una llei que modifiqui aquells articles que creiem que s'han de modificar, perquè sí que és cert que és bo que les lleis tinguin voluntat permanent, però no és bo tenir idees fixes.

Per tant, nosaltres hem votat en contra del Projecte de Llei, perquè el Consell Executiu el refés i el retornés al Parlament, i ens hem abtingut a totes i cada una de les votacions a l'articulat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : I, ara, doncs, el Grup de Convergència i Unió té la bondat d'expressar-se per boca de l'Illustre Diputat senyor Borràs?

El Sr. BORRÀS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, acabem d'aprovar una llei més aviat curta, de pocs articles, però que encara que curta, no vol dir menys important per a l'autonomia de Catalunya. Jo diria que la qualificació més encertada és que és una llei ajustada al que ha de dir, ni més ni menys. Una llei que regula l'estrictament necessari, tots aquells aspectes imprescindibles per ordenar globalment totes les carreteres de Catalunya, excepte les de caràcter estatal, evidentment no traspassades a la Generalitat.

Una llei, en què, respectant la vigència en tot l'Estat de la Llei de Carreteres 51/1974, s'han introduït aquelles adequacions necessàries per a la implantació d'una nova classificació de les carreteres, d'acord amb les directrius aprovades per aquest Parlament, i la Resolució aprovada per la Comissió de Política Territorial el 16 de setembre del 81, sobre les directrius i esquema del Pla Territorial de Catalunya.

Les dites directrius ja preveïen —com preveu aquesta Llei—

les característiques de les carreteres que conformarien la xarxa bàsica de Catalunya, la xarxa comarcal i la xarxa local i rural. A més, la llei preveu quina és la zona d'afectació i la línia d'edificació de les carreteres.

Es podria haver presentat, com s'ha dit, un projecte de la llei general de carreteres, però que tenia el risc de copiar quasi literalment la llei estatal, però que és una llei encara moderna, i tècnicament molt completa. O presentar una llei diferent, per allò de no copiar, i que segurament hauria provocat problemes tècnico-jurídics amb greuges comparatius entre les carreteres estatals de Catalunya, i les de la jurisdicció de la Generalitat.

Per tant, s'ha escollit la via més pràctica i menys conflictiva : adequar la llei de l'Estat a les circumstàncies especials de Catalunya; mantenir vigent tots els altres aspectes tècnics perfectament actuals, assumir les funcions que el Consell de Ministres i el Ministeri d'Obres Públiques tenia sobre les carreteres de titularitat local, i, finalment, complir estrictament el que diu la Llei de Política Territorial, que reserva al Consell Executiu l'elaboració i aprovació dels plans territorials sectorials, com ho és el Pla de Carreteres de Catalunya.

A aquesta Llei, excepte el Grup del PSU, que no hi ha presentat cap esmena, se n'havien presentat disset, entre el Grup Socialista, el Popular i el d'Esquerra Republicana. Totes les esmenes d'Esquerra i del Grup Popular han estat incorporades o transaccionades en Comissió, millorant, evidentment, el text del Projecte. Ara bé, no ha estat possible arribar a un acord amb el Grup Socialista, perquè de les set esmenes presentades, han estat reservades per defensar-les en el Ple, cinc, a les quals el nostre Grup s'hi ha oposat fonamentalment, per la seva voluntat de modificar significativament la Llei de Política Territorial, i perquè volien deixar obert un possible traspàs de competències de la Generalitat a les Diputacions, que una altra cosa hauria estat traspasar serveis o gestions, però, senyor Aleu, no competències de la Generalitat. Legislar, legisla el Parlament, no les Diputacions.

Moltes gràcies, senyor President.

**Designació
dels Diputats que han de defensar la Proposició de Llei
presentada davant la Mesa del Congrés dels Diputats
sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament
dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter
Nacional**

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat aquest punt de l'ordre del dia, entrem en el següent, que és, com saben els Il·lustres membres de la Cambra, designació dels Diputats que han de defensar la Proposició de Llei presentada davant la Mesa del Congrés dels Diputats, sobre el sistema de provisió de places i nomenament dels funcionaris locals, amb habilitació de caràcter nacional. Cal, en primer terme, determinar el nombre de Diputats que hem de designar, i aquesta Presidència ha de recordar que aquesta proposta s'ha d'aprovar per majoria absoluta, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, i, aleshores, la proposta d'aquesta Presidència és que el nombre de Diputats a designar sigui de tres.

Per tant, anem, en primer terme, a aprovar o desaprovar aquesta proposta de la Presidència.

Els qui siguin favorables a la designació de tres Diputats,

que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui en siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El nombre de Diputats proposat per aquesta Presidència ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions, per tant, amb majoria suficient.

Anem, doncs, ara, a procedir a la votació. Els senyors Secretaris aniran anomenant els senyors Diputats, i aquests tindran la bondat d'acostar-se a dipositar el seu vot.

Per tant, comencem aquesta votació.

(La I. Sra. Secretària Tercera, primer, i l'I. Sr. Secretari Quart, a continuació, anomenen les I. Sres. Diputades i els I. Srs. Diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, anem a procedir a l'escrutini.

(El M. H. Sr. President fa l'escrutini dels vots.)

El Sr. PRESIDENT : Anem a donar coneixement del resultat de l'escrutini. Els vots han estat els següents : Torres, 67, Camp, 66, Espasa, 64, Alavedra, 1; aleshores, hi ha hagut 3 vots nuls i una papereta nulla. Vots en blanc, 28.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció turística de Catalunya a l'exterior

Passem ara a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció turística de Catalunya a l'exterior, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Trinitat Neras, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, a la qual tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. NERAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 19 d'abril d'enguany, el Consell de Ministres aprovava un reial decret en el qual es disposa que correspon a l'Estat central la promoció exterior del turisme i, per tant, la promoció turística a l'exterior es realitzarà a través del Ministerio de Transportes, Turismo y Comunicaciones. Totes les senyores i els senyors Diputats són coneixedors d'aquest Reial Decret i de les declaracions i les manifestacions que s'han fet en contra d'ell a través de la premsa i dels mitjans de comunicació; declaracions i manifestacions fetes per gent del mateix sector turístic i també per diferents polítics, fins i tot, per destacats membres del partit que a Catalunya dóna suport al Govern central.

El fenomen turístic, com vostès molt bé saben, es produeix dintre d'un territori i, per tant, és competència exclusiva del Govern autònom d'aquest territori, tant en la seva ordenació com en la seva promoció, i, en el cas concret de Catalunya, això ho estableix una llei orgànica, que és, per tant, de rang superior i que no es pot buidar de contingut per decret, perquè així ho va aprovar el Congrés de Diputats, ho va signar el Rei i ho va aprovar el poble de Catalunya per referèndum.

Queda clar, doncs —i així tothom ha coincidit a afirmar—, que aquest Decret envaeix descaradament les competències que ens atorga l'Estatut de Catalunya en matèria de turisme, i, per tant, en un cas tan clar d'inconstitucionalitat, crec jo que no ens podem quedar tranquils pel sol fet d'haver fet unes declaracions dient que estem en contra d'aquest Decret perquè vulnera les nostres competències, sinó que estinc convençuda que cal anar més enllà.

Catalunya representa el 30% del turisme de tot Espanya, i

s'ha convertit, amb el seu propi esforç, sense l'ajuda de qui tenia l'obligació de fer-ho, en la primera regió turística d'Espanya. Els experts en matèria turística ens diuen que està demostrat que, en el mercat del turisme, cada vegada més s'han d'oferir productes especialitzats. Per tant, la publicitat genèrica és avui, d'acord amb la dinàmica canviant del mercat turístic, una pèrdua de temps, o, si es vol, una manera de no aprofitar al cent per cent els sempre escassos recursos que es dediquen a la promoció turística.

Recordem aquelles famoses campanyes d'*Spain is different*, *España, todo bajo el sol*, o *Ya es primavera en España...* i també en El Corte Inglés, podríem dir. Però, bromes a part, el que sí que és segur és que aquest tipus de promoció és avui d'una importància molt reduïda. Queda clar, doncs, que la promoció s'ha de fer d'acord amb les característiques diferencials de cada zona.

Fixeu-vos que fins i tot zones molt concretes com la mateixa Costa Brava tenen un turisme ben diferenciat i concret. Ens trobem en sectors de la Costa Brava amb un turisme majoritàriament d'autocarista i, d'altres, amb un turisme del que ara anomenem «particular».

Per tant, si en una zona tan petita ja ens trobem amb un tipus de turisme tan diferenciat, ¿com volem promocionar alhora Canàries, que ven platges a l'hivern, o bé Catalunya, que ven camping, o bé Mallorca, que no en pot vendre perquè no en té.

El fet diferencial per a cada territori és primordial per a una oferta turística, i més per a Catalunya que a més té una identitat pròpia reconeguda constitucionalment, amb una llengua i una cultura pròpies i que necessita també del turisme com a vehicle de projecció exterior.

La Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, a través dels seus organismes, ha fet fins ara una important tasca de promoció exterior de Catalunya. Catalunya ha aconseguit en aquests darrers cinc anys un creixement significatiu en milions de turistes, gràcies a la seva promoció de turisme d'autocar, i això ho ha fet sense la participació ni l'ajuda del Govern central.

Diuen, per justificar aquest Decret, que així controlaran millor els fons públics destinats a la promoció exterior, però obliden que hi ha altres mitjans per fer-ho i, en el cas de Catalunya, tenim aquest Parlament per poder controlar i tenim també un Síndic de Comptes, però mai podem permetre que sigui un funcionari de la Secretaria de Turismo qui controli la nostra despesa pública en matèria de promoció exterior del turisme.

Queda clar que aquest Decret, a més d'envair unes competències clares del nostre Estatut, pot perjudicar molt greument la bona imatge de Catalunya a l'exterior, imatge que —com he explicat— començava a ser reconeguda en molts països europeus i, per tant, estava donant uns fruits molt positius per a l'afluència turística al nostre país.

Aquesta preocupació, senyors del Consell Executiu, és la meua i la de molta gent del sector turístic que està preocupat per què podrà fer la Generalitat en promoció turística a partir de l'aplicació d'aquest Decret.

I, és per totes aquestes raons que avui formulo aquesta interpellació al Consell Executiu, perquè aquest em faci una explicació sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la promoció turística de Catalunya a l'exterior.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Sanuy.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Francesc Sanuy) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el propòsit del Consell Executiu és naturalment presentar recurs al Tribunal Constitucional contra aquest Reial Decret que vulnera, a judici nostre, una competència exclusiva i, sobretot, que impedeix la Generalitat, Govern en aquest territori exclusivament responsable del turisme i exclusivament —si la gramàtica no falla— vol dir excloent, també, és a dir, única i exclusiva autoritat turística del territori, de fer allò que, en canvi, sí que es permet fer als privats. Seria un contrasentit, doncs, que el Govern de Catalunya no tingués accés a les mateixes actuacions que els ciutadans particulars sí que poden fer.

I això amb la convicció —personal, si vostès volen— que, efectivament, el Decret és inconstitucional. Primer, perquè autoadjudicar-se competències no és la fórmula més adequada i va contra la jurisprudència del Tribunal.

Segon, perquè aquest Decret és impossible d'aplicar; ni amb els set-cents funcionaris residuals, aparentment, que encara queden al carrer Maria de Molina, Secretaria de Turisme, a Madrid, no es podrien controlar les despeses detallades de les sortides a l'exterior de cada ajuntament, de cada patronat, de cada Comunitat, de cada Diputació o de cada Govern autonòmic.

Les comparances sempre són odioses. El 30% del turisme d'Espanya, que és Catalunya, de funcionaris a la seu central només en té vint-i-tres; set-cents a vint-i-tres. Potser aquí hi ha l'arrel del problema i la petita causa d'aquest gran efecte, que és el Decret, després.

També, en tercer lloc, perquè equiparar, com es pretén, el turisme al comerç exterior no resisteix l'anàlisi d'un estudiant de primer d'econòmiques que hagi llegit el seu primer manual. Una cosa és la balança comercial, una altra la de pagaments i les partides d'invisibles mai no han estat comerç exterior.

Això és tan clar que el mateix legislador en fa la distinció i adjudica la competència exclusiva del comerç exterior al Govern central i, en canvi, la del turisme al Govern autonòmic. Però, és que encara que no fos així, la promoció no és ni comerç exterior ni turisme, és la mínima de les coses que un Govern autonòmic té dret a fer.

En quart lloc, perquè semblaria una *reductio ad absurdum* que nosaltres fóssim competents per al turisme interior i, en canvi, no per al turisme estranger. Per exemple, en un hotel, les habitacions parells, que hi ha els senyors de Saragossa, serien competència de la Generalitat i les habitacions senars serien competències del Govern central, perquè les ocupen uns ciutadans amb passaport estranger.

Bé, jo suposo que el que traspua aquest Decret és aquell recel o aquell rètol que generalment hi ha a les finestres de la RENFE que diu : «Es peligrosu asomarse al exterior», i sospito que la filosofia d'aquesta disposició és impedir-nos la imprudència d'abocar-nos a la finestra externa, però això portat a les últimes conseqüències voldria dir, per exemple, que promoció exterior seria no solament la feta a l'estranger, sinó la que feta dintre de Catalunya té relació amb els estrangers. Per exemple

: rebre aquí uns periodistes estrangers seria promoció exterior, i hauríem de presentar els justificants de la despesa.

Bé, portar a les últimes conseqüències voldria dir que se'ns hauria d'impedir als catalans parlar idiomes, perquè qualsevol acte intern del territori en un idioma estranger seria, naturalment, promoció exterior.

Bé, d'altra banda, em sembla que qui té l'ordenació —i això ja ens està reconegut— és necessari que tingui també la promoció; si no, podria donar-se la paradoxa següent : a Catalunya, que és sobirana en aquesta matèria, s'ha decidit que ja hi ha saturació a les costes i que cal promoure només la muntanya, o que volem fer ports esportius i mentrestant, que tots els diners que esmerces el Govern central anessin en allò que hem decidit que està prohibit de fer.

Per tant, a mi em sembla que la nostra obligació és presentar aquest recurs. I bé, jo li diria que, si m'ho permet, sense cap mena de petulància —i, repeteixo, les comparances no són convenientes, i no entraré en detalls— que si algú ha donat lliçons de treballar bé han estat els empresaris i les institucions de Catalunya.

Aquí hi ha hagut de tot : ajuntaments, entitats mixtes i uns resultats que són claríssims. Els darrers cinc anys l'únic exclusiu creixement de volum apreciable que ha tingut el turisme de tot Espanya és el que s'ha produït a Catalunya. Després, «se adornarán con plumas ajenas» i a l'hora de fer el balanç de final d'any quaranta-dos milions : nou de portuguesos, que vénen a veure la *novia* a Badajoz i se'n tornen al vespre; vuit de marroquins, que són trànsits, però mai ningú no dirà que l'únic que ha crescut són els dos milions de turistes d'autocar que abans no hi eren i que ara sí que hi són, i són a Catalunya; turisme que ha vingut per l'únic i exclusiu esforç de la Generalitat i sense mai ni una mínima actuació del Govern central. Mai Espanya no ha participat a la Fira Midcar de París, a la RDA de Munic, mai no s'ha gastat ni un cèntim a promocionar l'autocar : l'única cosa que ha crescut. Es veu que el que interessa a Catalunya no és d'interès general.

Recordem que el nostre sistema no és el federatiu iugoslau; la República de Croàcia, les divises que ingressa per turisme se les queda i aleshores les fa servir per importar béns d'equip i noves tecnologies. Aquí no. Aquí van al Banc d'Espanya i ni així no estem contents.

Hi va haver una reunió, ara fa un any i mig, a les Palmes de Gran Canària on catorze consellers de tot Espanya, i, per tant, vol dir de totes les tendències polítiques possibles, van fer una recomanació al Govern central signada, enviada pels Presidents de les respectives Comunitats, i era que el Govern central es limiti a la publicitat genèrica necessàriament estèril, que hi gastis els menys diners possibles i deixi la promoció de productes concrets i específics, l'ajut a la comercialització als qui estan més a prop de la realitat i, segons diu una directiva de la Comunitat Econòmica Europea, a la qual sembla que hem de pertànyer, «que siguin els Governos regionals —diu Europa— els responsables del turisme perquè, per definició, són més eficaços».

Bé, la resposta a això va ser comprar edificis nous per a la Secretaria de Turisme, augmentar les plantilles i portar els pressupostos per damunt dels 8.000 milions de pessetes. Per la nostra tercera part, se'ns en traspassen 250 captius, perquè d'aquests només n'hi ha 80 per fer política.

Bé, per tant, és un problema d'efectius humans, de traspàs de funcionaris i, sobretot, de recursos.

Jo voldria dir una cosa : és necessari que siguin les autonomies les que facin la seva pròpia promoció perquè el que es fa amb òptica global i generalitzadora des de Madrid no sempre correspon als nostres interessos. Les quatre grans accions del Govern central en promoció turística han estat el Nepal, la Xina popular, Cuba i Malàsia. Tinc entès que enguany a la costa no s'hi cabrà de nepalesos (*rialles*), sembla que a Salou hi haurà més malais que no en surten a les novel·les de Sandokan (*rialles*).

Bé, nosaltres modestament només volem fer promoció a Europa i la volem fer d'allò que és el nostre producte : del càmping, que no se n'ha cuidat mai ningú des de Madrid, de l'apartament, del transport a carretera, del cotxe particular, mai Espanya no s'ha anunciat a les revistes dels automòbils clubs d'Europa. Això sí : fa campanyes al *Scientific American*, a preus exorbitants. Bé, el *Scientific American*, el nepalí, el cubà —amb tots els respectes— no són al nostre mercat.

I bé, senzillament, em sembla que no fa gaire, des de les més altes instàncies es va dir que «si Catalunya va bé va bé Espanya». En turisme això és encara molt més veritat i jo confio que ens deixaran contribuir que vagi bé tot Espanya en matèria turística.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada interpellant vol intervenir pel torn de rèplica? La Il·lustre Diputada té la paraula.

La Sra. NERAS : Des de l'escó mateix, si m'ho permet, senyor President, per agrair a l'Honorable Conseller la seva resposta que m'ha deixat tranquil·la en saber que el Consell Executiu pensa també que s'ha de presentar requeriment d'incompetència contra aquest Decret.

Però, no obstant això, i atenent-me a les normes reglamentàries establertes, anuncio que presentaré una Moció amb la finalitat que aquest Parlament, màxima representació del poble de Catalunya, es manifesti en un tema tan important pel sector turístic, com és aquest.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? No? Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i de la Moció 67/I

Passem ara a la següent interpellació, que és la que fa al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i de la Moció 67/I, que formulen els Diputats Honorable senyor Lluís Armet, Il·lustres senyors Esteve Tomàs i Daniel Terradellas, del Grup Socialista. Per substanciar la interpellació, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per començar la substanciació d'aquesta interpellació em remetré a llegir el *Diari de Sessions* del plenari del 23 de febrer, de l'any 1982, en el qual es transmet el que va dir el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques

en la presentació del Projecte de Llei. Diu el següent : «Senyores i senyors Diputats, presentem aquí un Projecte de Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, que ha tingut un llarg procés en aquesta Cambra, perquè, si no m'equivoco, va tenir entrada, aproximadament, al desembre de l'any 1981. Aquest procés llarg ha estat degut, en part, també als dubtes que el Grup que dona suport al Govern, de Convergència i Unió, que va tenir sobre la possible constitucionalitat del Projecte de Llei tal com sortia de Comissió, i el pas d'aquest Projecte de Llei al Consell Consultiu.

»El fet és que avui, els presentem aquest Projecte de Llei que creiem que dona resposta a una problemàtica certa, si vostès volen localitzada a efectes geogràfics, però extensiva a tot Catalunya per tal com és una d'aquestes lleis que, al nostre entendre, defensen d'una manera clara el que és el patrimoni nacional.

»Catalunya compta, a Olot i a la zona de la Garrotxa, amb un patrimoni excepcionalment important des del punt de vista científic i paisatgístic, per les seves rares condicions geomorfològiques, botàniques, climàtiques, etc.

»Investigadors d'arreu la consideren el paisatge volcànic més ben conservat de la Península Ibèrica, i una àrea de recerca única a Europa, tant per a estudis vulcanògics quaternaris com per la possibilitat que ofereix de seguir la transició climàtica, atlàntica, sud-mediterrània i mediterrània en un espai extraordinàriament reduït, a través de la vegetació exuberant.

«Tot això fa que considerem la zona com un patrimoni de Catalunya que cal conservar en tota la seva integritat i sense que pugui sofrir cap més destrucció. I aquest és l'objecte de la Llei present, d'aquest avantprojecte, en aquests moments : sotmetre urgentment la zona volcànica de la Garrotxa a un règim de protecció específic, ja que l'Estatut ens atorga competència exclusiva en la regulació dels espais naturals protegibles. Amb la finalitat d'atendre la conservació de la seva flora, de la constitució geomorfològica i de la seva bellesa, es declara paratge natural d'interès nacional la zona volcànica de la Garrotxa en un àmbit en el seu interior on es declara reserva integral d'interès geobotànic, per evitar-hi qualsevol acció destructiva i desfiguradora. Es delimiten les dues àrees tot respectant els catàlegs de protecció existents que han complert la seva missió, però que ara ja són insuficients, i se n'esmenten els toponímics gairebé mitològics de la Fageda d'en Jordà, del volcà de Santa Margarida, del Croscat, del Rocanegra, etcètera. S'especifica en el règim del sòl, preveient els usos permesos en cada zona que haurà de definir detalladament, per a la seva protecció, el Consell Executiu. Caldrà un informe de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient de la Generalitat, abans d'aprovar definitivament els plans generals i les normes subsidiàries d'ordenació, en l'àmbit del paratge natural. Les utilitzacions fetes a la zona de reserva, atès el caràcter especial de protecció d'aquesta, s'hauran de supeditar a les necessitats de la seva conservació.

«Es prohibeix tota classe d'extraccions de gredes en les dues àrees, per evitar-hi per sempre el perill de la desaparició dels volcans per la mà de l'home. Es preveu el dret de tempteig i retracte per la Generalitat i la possibilitat de declarar conveniència d'expropiar-lo pel Consell Executiu com a instruments jurídics per a la conservació d'aquest territori, tot i salvaguardant el dret a la indemnització per la conculació dels drets dels propi-

etaris. Es crea, com a òrgan de gestió, la Junta de protecció de la zona volcànica, amb seu a Olot, formada per representants de les Conselleries competents, del Comitè Interdepartamental del Medi Ambient, dels ajuntaments de la zona, i per tècnics vinculats a la zona, proposats per l'Institut d'Estudis Catalans. Es nomena una comissió científica, proposada per l'Institut d'Estudis Catalans, i formada per persones de reconeguda solvència per assessorar la Junta, per ésser escoltada preceptivament pel Consell Executiu, i proposar la concreció topogràfica de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei. Es preveu l'habilitació dels crèdits oportuns per atendre les despeses necessàries per endegar la protecció de l'àrea volcànica, i per a aquelles actuacions adients. S'introdueix un règim disciplinari ampli que permet l'aplicació de la legislació urbanística, per tal de garantir l'acompliment de la protecció que preveu la Llei.»

«Per tot això exposat, senyores i senyors Diputats», deia el llavors Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, «crec que aquesta Llei de Protecció de la Zona Volcànica, per la seva evident efectivitat i a fi de salvaguardar un patrimoni de Catalunya, mereix, de segur, l'aprovació d'aquest Parlament. Tot i esperant que així serà, que a través d'aquestes eines, d'aquests projectes de Llei que d'alguna manera van configurant un nou model territorial de Catalunya, espero, una vegada més, de tots vostès, que aquesta Llei sigui aprovada per una majoria àmplia, per un consentiment ampli.»

Senyores i senyors Diputats que hagin escoltat o hagin llegit aquest *Diari de Sessions* comprendran la satisfacció de tota la gent que volia la protecció de la zona volcànica de la Garrotxa. De veritat que estàvem contents d'haver cregut que teníem una eina per poder posar fi a la degradació d'un paratge natural que, com dèiem, no és una qüestió local d'una població, d'una comarca, sinó que és un patrimoni de Catalunya.

Malaguanyadament, a aquesta llei, s'hi va presentar el recurs d'inconstitucionalitat pel Govern de l'Estat l'any 81, però la sentència fou tan favorable al Parlament de Catalunya, que tenia potestat plena per poder legislar sobre espais naturals, que aquesta podriem dir que va ser la primera llei d'espais naturals i la mare d'altres lleis que aquest Parlament també ha aprovat.

Al cap d'un any i mig, l'agost de l'any 83, aquest Diputat va presentar una interpellació perquè creia que la Llei s'incomplia en tres eixos fonamentals: l'incompliment sobre el termini d'extraccions de gredes, que és la principal causa de degradació de la zona volcànica, o sigui aquella empresa que té una concessió per poder anar-se emportant terra volcànica a l'àrea protegida; l'altra crítica a l'incompliment de la Llei era que persistia un abocador d'escombraries, l'abocador d'escombraries d'Olot, a la zona de reserva integral, figura jurídica, com saben vostès, de màxima protecció, i, per l'altre costat, tampoc s'havia portat a cap el desplegament de la Llei, donant a aquests recursos econòmics aquelles actuacions de normativa per donar relleu als valors positius de la zona.

El Parlament de Catalunya ho va veure així, i en una moció que va aprovar, per majoria del Parlament constata l'incompliment del Govern en els terminis i fa manament al Govern de complir una sèrie de condicions votades per unanimitat d'aquest Parlament, per donar desplegament a la Llei.

Sis mesos més tard, poc abans d'acabar l'anterior legislatura, en resposta a una pregunta oral d'aquest Diputat, el Conseller

d'Indústria respon textualment que finalment s'ha arribat a un acord amb l'empresa diu, exactament així, *Diari de Sessions*, número 165, d'1 de març del 84, diu: «Punt quart, em plau poder-los anunciar, per últim, que hem arribat a un acord, dins l'esperit de la Disposició transitòria 1 de la Llei, amb l'empresa explotadora de la concessió de gredes per suspendre l'extracció; que la signatura de l'acord es farà immediatament, i que no hem cregut oportú fer abans d'aquesta signatura és degut a un retard, que ha durat més del compte, d'un acord que s'esperava amb el Govern del conjunt de l'Estat, per aconseguir els crèdits dirigits a cobrir les despeses corresponents als exercicis anteriors. En aquesta situació semblava que era inútil i temerari prendre un compromís que estava pendent d'aquests compliments.

«Espero que el senyor Diputat estarà satisfet amb la resposta.»

Repeteix, diu textualment que «em plau poder-los anunciar que hem arribat a un acord.» Evidentment que estàvem satisfets de la resposta per haver aconseguit, finalment, un compromís en l'aplicació de la Llei.

Malauradament, una vegada més, el Parlament de Catalunya va estar vulnerat, va estar contradit perquè es diu una cosa i a l'hora de la veritat n'és una altra, perquè la situació actual, senyores i senyors Diputats és que continuen les extraccions de gredes, amb un volum d'unes 200.000 tones l'any, aproximadament, de terra volcànica que s'extreu de l'àrea protegida, i que des del 29 d'agost de 1983 hauria de ser especialment prohibit, totalment prohibit, per llei d'aquest Parlament de Catalunya. Continua encara, de moment, l'abocador d'escombraries en una zona de reserva integral, per vergonya dels molts visitants que visiten la zona volcànica de la Garrotxa.

Tampoc s'ha fet cas dels terminis de la Moció del Parlament de Catalunya que donaven relleu al desplegament de la Llei per buscar-hi aquests valors positius.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. TERRADELLAS: Per tot això, senyor President, després d'un any que hi ha hagut eleccions, noves eleccions en el Parlament de Catalunya, crec que aquest Diputat està sobrament legitimat per fer la interpellació del Consell Executiu de la Generalitat dient quins són els propòsits de capteniment per donar compliment no només a la Llei del Parlament de Catalunya, sinó a la Moció que, com repeteixo, ha aprovat aquest Parlament. Voldria aquest Diputat no només bones paraules, que n'hem vist, n'hem pogut comprovar, sinó certament que, d'una vegada, es dignifiqui aquest Parlament donant compliment a les lleis que tots nosaltres aprovem.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

EL Sr. PRESIDENT: Per a la contestació tinc el gust de la paraula a l'Honorable Conseller senyor Hortalà.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà): Senyor President, senyores i senyors Diputats, s'interpella el Govern, em sembla a mi, no tant sobre les consideracions històriques del cas com dels motius i propostes de capteniment en relació amb la Llei 2/82 i amb la Moció 67/I, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 162. No

m'estendré, per tant, en consideracions d'una història recent, malgrat que hi ha punts prou interessants. Tan sols, això sí, vull significar el respecte, i ben succintament, que no s'ha pas procedit a l'atorgament de noves concessions, fins i tot d'aquelles sol·licitades anteriorment al març de 1982; que s'ha respectat, malgrat el seu deteriorament progressiu en tot allò que significa atemptat al medi i a la minva de seguretat, la restricció normativa respecte a la zona de reserva integral; que, darrerament —com ha estat prou divulgat pels mitjans informatius—, la Direcció General d'Administració Local ha propiciat que l'Ajuntament d'Olot entrés en contacte amb el de Girona per a la utilització del cremador d'escombraries; que els projectes d'abocadors alternatius restaran el primer de juliol a disposició del Consell de Muntanya de la Garrotxa per a la seva consideració i constitució de la comissió de gestió, i així entrar en funcionament abans del 31 de desembre d'enguany; que ja ha estat informat, prèvia dotació de recursos adients a la Comissió científica, l'estudi relatiu al perímetre definitiu de les zones de protecció, el qual només necessita la seva adequació a la recentment aprovada Llei d'Espais Naturals Protegits, i, en fi, que el Pla especial, dintre de les corresponents competències de la Direcció General de Política Territorial, podrà ara determinar-se ja que hom disposa de la fixació del perímetre definitiu de la zona de protecció.

Sobre altres aspectes històrics, pel que fa al compliment de la Llei 2/82, podrien esgrimir-se des d'aquesta perspectiva consideracions ulteriors, però, com he dit al començament, vull cenyir-me i em cenyiré al punt crucial d'aquesta interpellació que no és pas altra que els motius i propòsits de capteniment del Govern respecte a la dita Llei 2/82. Quina és ara la situació de fet? Ni més ni menys que sobre l'objecte tipificat de protecció no incideix només una llei, sinó una genuïna confluència de normes legals i reglamentàries, totes elles arrelades a l'ordenament jurídic vigent i aplicables al cas; ha de quedar això ben clar. Sobre el tema de les extraccions de gredes a la zona volcànica d'Olot, el compliment de la Llei obliga, en puritat, a la contemplació no només d'una norma específica, sinó de la globalitat de totes aquelles que són d'aplicació pel perfeccionament estricte d'aquest mateix ordenament jurídic.

I, en aquest sentit, permetin que recordi allò que tots aquells que estimen les lleis han de complir fins i tot aquelles lleis més aviat imperfectes, perquè, si no, es donarien arguments a aquells altres que no estimen les lleis per no complir ni tan sols les bones lleis.

La confluència, doncs, de normativa a què al·ludeixo es nodreix en aquesta triangulació: en un vèrtex el compliment de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica, en un altre la conservació del medi, del paisatge i de la seguretat implícita, i en un tercer vèrtex els drets legítims reconeguts per la Llei a una empresa legalment instal·lada. L'equilibri legal que tot això obliga va referenciat per la següent normativa.

Primer, respecte a la protecció de la zona volcànica: Llei 2/82, en particular disposicions transitòries; Llei de Procediment Administratiu, de 19 de juliol de 1958, quan l'article 29 estableix que l'Administració ajustarà la seva actuació a criteris d'economia celeritat i eficàcia —qüestió, aquesta, sancionada per l'article 103 de la Constitució—, i, en aquest mateix sentit, l'article 3 del Codi Civil, en referir-se que les lleis s'interpretaran conformement al seu text, conformement als antecedents

històrics i legislatius, conformement a la realitat social del moment, conformement al lloc on han de ser aplicades i, fonamentalment, conformement a l'esperit i la finalitat d'aquestes.

Segon. Respecte a la conservació de la natura i del paisatge. Llei de Mines, de 21 de juliol de 1973, quan en el seu article 5.3 determina la protecció del medi ambient degradat per extraccions. Reial Decret 2294/82, de 15 d'octubre, sobre restauració d'espais naturals afectats per activitats mineres. Llei 15/75, de 2 de maig, en referir-se en el seu article 1.4 que la finalitat de protecció respondrà a objectius educatius, científics, culturals, recreatius, turístics i socio-econòmics. I, en aquest mateix sentit, la Llei de Protecció de la Zona Volcànica, que en el seu preàmbul menciona les tasques de recerca universitària. També la Llei d'Espais Naturals, de 1975, en els seus articles 14.1 i 14.3, que, respectivament, estableixen l'obligació d'acord compensatori que exclou el procediment d'expropiació forçosa i que la compensació podrà fer-se, entre altres, amb productes objecte de la concessió. En aquest punt també hi són d'aplicació la Llei 12/81, de 24 de desembre, sobre normes addicionals de protecció dels espais d'interès natural afectats per activitats extractives, i la Llei d'Espais Naturals Protegits, aquesta aprovada per aquest Parlament el passat 28 de maig, en el sentit que aquella suposa la seva aplicació supletòria a efectes de major protecció, i aquesta, concretament en el seu article 22.3, estableix que en els espais naturals protegits no es podrà fer cap activitat que no sigui compatible amb els objectius concrets de protecció.

I, tercer, respecte, en fi, als drets i obligacions de l'empresa, l'article 33 de la Constitució, que garanteix que ningú podrà ésser privat de béns i drets, si no és mitjançant la corresponent indemnització. La Llei d'Expropiació Forçosa, de 16 de desembre de 1954, encara vigent, i que, en aquest mateix sentit, fixa en el seu article primer que tota privació de drets comporta la corresponent indemnització. I, en aquest supòsit, cal també tenir en compte la Llei de Mines, ja citada, de 1973, que en la seva Disposició transitòria primera convalida les concessions prèvies a la posada en vigor de la dita Llei fins a noranta anys, i que en aquest particular l'empresa en qüestió sol·licità aquesta prerrogativa a la Direcció General de Mines, la qual li atorgà el 27 de maig de 1977, amb la qual cosa a la dita empresa li resten ara encara vuitanta-dos anys d'explotació. També s'ha de tenir en compte en aquest punt l'article 82 de la Llei de Mines, i l'article 112 del corresponent reglament, sobre normes de seguretat, i, en fi, la Llei 12 per al tema relatiu a les fiances.

Aquesta és, doncs, senyores i senyors Diputats, la confluència de normatives que afecten el cas que ens ocupa. No hi ha una llei, sinó que per a la salvaguarda d'aquesta llei hi ha una multiplicitat de normes legals i reglamentàries, que, justament, nodreixen la triangulació a què abans em referia: conservació del medi, prerrogativa empresarial i compliment estricte de la Llei 2/82.

Davant d'això, i amb la finalitat d'establir aquell equilibri que proveeixi una solució, una solució, realista i viable, el Departament d'Indústria, en aquesta segona legislatura, ha establert un conveni amb l'empresa concessionària, signat la passada setmana, mitjançant el qual la dita empresa, prèvia indemnització crematística, renuncia voluntàriament a les llicències que en aquest moment té atorgades. Quines són aquestes llicències? En primer lloc, la denominada «Blanquita», de 135

hectàrees o pertinences, que agrupa tres cons volcànics reconeguts. En segon lloc, la concessió «Santa Margarita», que la integren 861 hectàrees o pertinences i sis cons volcànics. I, en tercer lloc, el permís d'investigació «Sant Martí», de 875 hectàrees o pertinences, en l'àmbit del qual hi ha vuit volcans. En conjunt, doncs, la renúncia es fa per una superfície a explotar de 1.871 hectàrees o pertinences, amb un total de 17 cons volcànics; la corresponent explotació té, com ja he dit, encara una durada legal de vuitanta-dos anys —o tenia.

Convé remarcar que, en aquesta configuració, el volcà Croscat, d'un radi de 400 metres en planta, ocupa en total 50,2 hectàrees, la qual cosa, sobre les 1.871, representa el 2,7%, i que, en aquest sentit, la superfície danyada —i, per tant, a restaurar i revaloritzar— és de 6,9 hectàrees. Vull repetir aquestes xifres: el Croscat representa el 2,7% de la superfície explotada, i l'àrea a restaurar, que és la danyada, és de 6,7 hectàrees, és a dir, el 0,3% del total.

Atès aquest fet, d'altra banda ben explícit, la renúncia que fa la companyia explotadora és, doncs, suspensiva per a aquest tros de territori i resolutiva per a l'altra totalitat, la qual cosa permet que el Departament d'Indústria i Energia procedeixi automàticament i immediata a declarar la caducitat de la concessió i la cancellació dels corresponents drets registrals. Així, mitjançant aquesta actuació —al nostre criteri viable, realista i, en la mesura del que es pot dir, possible, possible ateses les circumstàncies—, s'obté l'equilibri entre —una altra vegada vull dir-ho— aquella triangulació que suposa el reconeixement dels drets que la Llei atorga a una empresa legal, la protecció de la zona en termes de restauració, revalorització, defensa del medi, del paisatge, i, particularment, el compliment de la Llei de la Zona Volcànica de la Garrotxa.

I això, senyor President, senyores i senyors Diputats, és tot, és tot en el context d'un procés complex i enfarfegat, i el ser tot de la manera així exposada, a mi em sembla humilment que no és pas poc.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: El senyor Diputat interpellant vol replicar?

Té la paraula el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, reconèixer al Conseller d'Indústria i Energia, que suposo que també, com a Conseller, com ha volgut dir, ha agafat aquest tema amb interès, essent, evidentment, un mort traspassat, i que afecta moltes més Conselleries, no només aquesta, i després el treball que hem vist i la proposta que fa, i aquesta voluntat que, en aquest cas, ens pot merèixer confiança, a un li vénen ganes de preguntar què fa un Conseller com tu en un Govern com aquest. *(Rialles.)*

Repeteixo, senyores i senyors Diputats, que aquest no és un tema local, és un tema de credibilitat del Parlament de Catalunya. Quan, durant aquest any 1985, segurament 25.000 nens de tot Catalunya visitin la zona volcànica de la Garrotxa no es poden creure de cap manera que aquella és una àrea protegida, quan hi ha un abocador d'escombraries i quan s'estan fent extraccions de gredes, quan la Llei expressament ho prohibeix.

Senyor Conseller, de tota manera, permeti'm que li faci una sèrie de consideracions. Aquesta Llei va estar aprovada pel Parlament de Catalunya i, certament, el Parlament de Catalunya es pot equivocar i pot fer lleis segurament imperfectes. Però,

en tot cas, el que sí que vull recordar és que aquest és un Projecte de Llei del Govern, presentat —li he llegit abans— amb tota ampullositat per part del llavors Conseller de Política Territorial i Obres Públiques i avui superconseller, i un no s'estranya de la manera que va aquesta Conselleria, quan s'estan fent coses imperfectes, si és que així són.

I és que, de paraules i de declaracions, senyor Conseller, l'hi n'he llegit una colla, i és que n'hem escoltat més. Des de les que van fer, com deia el Conseller aquí, els portaveus dels diferents Grups parlamentaris, l'actual Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, dient que la Llei es posarà en pràctica de seguida, les manifestacions tan estranyes, però també dient que es volia complir la Llei del Parlament del Conseller d'Indústria anterior, fins el Conseller de Cultura, jo recordo, i tinc enregistrades declaracions seves, en què la zona volcànica de la Garrotxa havia tret la travessa en ser aprovada pel Parlament aquesta Llei. El mateix President de la Generalitat, en una reunió amb alcaldes de la comarca de la Garrotxa, això sí, pocs dies abans de la campanya electoral del Parlament de Catalunya, va prometre solemnement l'aplicació immediata de la Llei, textualment dient que perquè li ho manava el Parlament de Catalunya. I no només són paraules, llegeixin vostès els Diaris de Sessions del Parlament dels debats que hi ha hagut sobre aquest tema, i llegeixi's l'únic tríptic que ha fet la Generalitat d'interès turístic sobre la zona volcànica de la Garrotxa, on parlen de: «l'estructura interna dels volcans pot ser observada de prop a les graderes on s'extreia» —diuen vostès— «el pedruscall volcànic la greda.» Cautelament vostès ja ho posen com si ja no es fessin les extraccions de greda, que, lamentablement, s'estan fent.

Senyor Conseller, per tant, esperem que, d'una vegada, es passi de les paraules als fets. Al nostre entendre, la Llei de Protecció de la Zona Volcànica es podia haver aplicat molt bé temps enrere, i amb dificultats actualment, però hi ha un mandat del Parlament de Catalunya que aquesta Llei s'ha de complir. I repeteixo que aquest no és un problema només de la Conselleria d'Indústria. En la mateixa Junta Rectora hi ha representants de Governació, de Política Territorial, de Comerç i Turisme, d'Agricultura, de Cultura, etcètera, i, per tant, que ningú es cregui que aquesta és una responsabilitat només de la Conselleria d'Indústria pel que fa al tema de les extraccions de greda, sinó que una Llei d'aquest tipus, d'espais naturals, les mesures restrictives per allò que degrada la zona, si no va acompanyada de recursos econòmics i de mitjans legals per poder potenciar els valors turístics, pedagògics, científics, que té una zona d'aquest tipus, haurem fet una protecció no a mitges, sinó, jo diria, més avall.

Per tant, senyor Conseller, senyors del Govern de la Generalitat, jo els demano que compleixin la Llei del Parlament de Catalunya. El pitjor que em sembla que pot passar en un Parlament, en un Govern, en una nació com la nostra és que fem lleis i que després no es puguin posar en pràctica. El Govern té l'obligació de complir i de fer complir la Llei que va aprovar el Parlament i la Moció que així mateix ho constata. I si aquesta Llei vostès no es veuen capaçs de fer-la complir, tenen dues solucions: o pleguen o canvien la Llei. Vostès mateixos, facin l'opció que creguin convenient, però, si us plau, compleixin les lleis del Parlament de Catalunya. Perquè, si no, és lògica la reacció d'alguns ciutadans, que, veient-se defraudats del que

finalment aprova el Parlament de Catalunya, inicien campanyes, no només de protecció de la zona volcànica, sinó, sobretot, per sobirania nacional d'aplicació de les lleis del Parlament de Catalunya, com aquest manifest encapçalat per una dotzena de ciutadans de tot el ventall polític de la comarca de la Garrotxa, està essent signat per ja més de mil persones que s'hi han adherit i que es presentarà finalment al Parlament de Catalunya, al President de la Generalitat. Persones, des de gent del carrer, fins a persones del més alt relleu científic, polític, cultural, que veuen conculcats els drets nacionals de Catalunya a través de l'incompliment d'aquesta Llei del Parlament.

Senyor President, acabo dient que estudiarem amb interès la proposta que ha fet el Conseller d'Indústria, i reitero la celebració que, finalment, a pesar del cost polític que pot tenir, s'agafi, jo diria, amb interès nacional, un tema com aquest.

Al nostre entendre, es vol vulnerar la Llei del Parlament de Catalunya, que es vol canviar la fase d'extreure gredes per restaurar. Si la restauració significa que es treguin més gredes, llegeixin la Llei del Parlament de Catalunya, es vulnera la Llei nostra. I si aquesta Llei afecta...

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Senyor Diputat, ha acabat el seu temps. Faci el favor ja d'acabar.

El Sr. TERRADELLAS : I si aquesta Llei té conculcat l'efecte amb el reguitzell de normatives que ens acaba de nomenar el Conseller, evidentment, el que no podem consentir com a Diputats del Parlament és que la que no es compleixi sigui la que està feta en aquest hemicicle.

Finalment, per tant, ens estudiarem amb atenció aquesta proposta, però serem escrupolosos que es compleixi la Llei del Parlament de Catalunya. Aquesta i totes, i aquesta com està o la que pugui ser.

I, finalment, una pregunta. El senyor Conseller la setmana passada, amb una sèrie d'alcaldes de la comarca, va estar fent una visita a l'Alvèrnia, que està en el massís central de França, en una zona volcànica immensament superior a la referida, i el nostre interrogant és per què, quin sentit va tenir, a qui es va convidar, per què es va convidar segons qui, qui ho paga? Perquè, certament, dóna la impressió, vist des de fora, que el que s'ha intentat és fer un viatge turístic per intentar que alguna gent de la Junta de Protecció de la Zona Volcànica, veient que per un costat la llei del Parlament no es compleix, i per un altre costat que no hi ha recursos. I respongui'm, senyor Conseller, quants recursos pensa posar el Govern de la Generalitat aquest any per a la protecció de la zona volcànica, i digui'm després si amb aquesta quantitat de diners es pot protegir una zona.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia demana per parlar.)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Vol intervenir novament? Té la paraula el senyor Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, permetin-me dues consideracions prèvies. El senyor Terradellas parlava que hi havia molta gent que s'interessava per Olot, Consellers, no Consellers, d'aquí i d'allà... el senyor Terradellas, el senyor Casanovas i jo mateix sabem que Olot s'ho mereix, això.

En segon lloc, permeti'm també que li digui, senyor Terradellas, que malgrat la càrrega política d'aquesta interpellació,

jo personalment li agraeixo que l'hagi feta, perquè aquest és un tema que depassa determinades actuacions de tipus partidista, i en alguns aspectes fins i tot de Govern, per anar a raure d'una manera —vostè ho ha dit— ben palesa en allò que és la credibilitat de les institucions del país. I vostè i jo volem, com volen tots els Diputats, com volen tots els ciutadans de la Garrotxa i de Catalunya, que es compleixin les lleis. I vostè i jo tenim particularment un interès concret en què la zona ara danyada, es transformi en una zona on realment sigui bo poder-hi anar, per diferents intencionalitats.

Però les coses a vegades no són tan senzilles com semblen aparentment, i, per tant, jo li vull contestar breument alguns dels arguments que vostè ha utilitzat en pla interrogatiu, i en pla afirmatiu.

En primer lloc, no voldria pas que de la meua intervenció se'n tragués una versió equivocada; he dit que el compliment de la Llei de la Garrotxa és fonamental, però el compliment de la Llei de la Garrotxa va condicionat, per la mateixa essència de la Llei, a altres normatives també aprovades per aquest Parlament. I, en aquest sentit, vull significar-los que el programa en qüestió consisteix —feta la renúncia, que ja està feta, per l'empresa— a cancel·lar i a caducar i, al mateix temps, a rehabilitar, perquè la zona, tal com ara està, no es pot mantenir. S'ha de rehabilitar la superfície danyada, aquestes 6,7 hectàrees danyades, i s'ha de rehabilitar no importa si amb una tona o amb un milió de tones, no importa si amb un dia o amb mil dies. Importa que el pla de rehabilitació, de revalorització de la zona sigui consistent tècnicament, amb la finalitat que l'ordenament jurídic pretén, científic, cultural, històric, turístic, socioeconòmic, etcètera. Aquest és el tema, i en aquest sentit, jo estic convençut que la Junta de Protecció, i dins de la Junta de Protecció la Comissió Científica, si és que no ha de ser retocada com a conseqüència de la recentment aprovada Llei de Protecció dels Espais Naturals, incideixi d'una manera prou cautelara amb un seguiment eficient, de cara que aquest pla de rehabilitació sigui aquella realitat que tots volem.

Aquest pla de rehabilitació, evidentment que comporta extraccions, però l'ordenament vigent i la jurisprudència al cas, directament i analògicament, permeten d'entendre que hi ha dos tipus d'extraccions, unes que conculquen, evidentment, la Llei de la Garrotxa, i unes altres que en principi no l'han de conculcar. Les extraccions amb finalitat explotadora i amb interès pecuniari són les que estan prohibides, i per això em remeto a la versió interpretativa de l'article 3 del Codi Civil. I, en canvi, les extraccions amb finalitat restauradora, evidentment s'han de produir, de la mateixa manera que es produeixen unes interferències en concessions de llicències quan un edifici, per exemple, amenaça ruïna.

El tema és, senyor Diputat, senyores i senyors Diputats, que aquest pla de rehabilitació respongui als requeriments tècnics de consistència que es requereixen, de cara a la seguretat de l'espai, de cara a la protecció del medi, de cara a la defensa del paisatge. A partir d'aquí, senyor Diputat, significar-li que, des d'aquest punt de vista, en puritat legal, la Llei es complirà; amb aquestes excepcions, però la Llei es complirà. Perquè no hi haurà extracció per a explotació pecuniària, i que durant una temporada hi hauran treballs de rehabilitació sancionats i emparats per una normativa legal aplicable al cas. A partir d'aquí, vostè em pregunta de quins recursos es disposa. Malaurada-

ment, en el Pressupost del 84 —i no a Indústria, sinó al Departament corresponent— unes dotacions que en aquests moments ja ens permeten, com vostè sap, començar a funcionar.

I dir-li també que el viatge que es va fer a l'Alvèrnia va ser un viatge que va sortir com a conseqüència d'una proposta que la mateixa Junta de Protecció, el dia que varen tenir la gentilesa de convidar-me, varen proposar, amb la finalitat que es pogués veure quelcom que aquí es volia fer i que s'estava fent en un altre lloc, sempre veient que les disparitats de plantejaments i de problemes, doncs, existien i eren un fet cert.

El Departament va sufragar les seves despeses, i vull significar-li que jo mateix vaig fer, com a xofer, 1.600 quilòmetres, amb un cotxe de la meua propietat. Tot i així, les despeses addicionals que això va comportar, eren sufragades pel Departament.

En el cotxe m'acompanyaven tres alts càrrecs del Departament, als quals no vaig demanar cap mena de despesa per amortització del vehicle (*rialles*)... En fi, per acabar... gràcies, senyor President, per acabar significar-li que el viatge crec que va ser prou interessant, que es podia convidar més gent, però es varen convidar només els alcaldes que formen part de la Junta de Protecció, més el de Santa Pau, que, paradoxalment no forma part de la Junta de Protecció però és el municipi afectat, i els membres específics de la Comissió de Protecció. No hi va haver representants, en principi, de l'empresa.

Per acabar, com li deia, tornar a significar-li el meu agraïment, perquè crec que el tema s'ho val, i dir-li que davant l'alternativa que vostè planteja de canviar la Llei o plegar —pel que fa al Govern— jo em permeto, humilment, discretament, de dir-li que no farà falta, perquè la Llei es complirà; és a dir, que continuarem.

Moltes gràcies.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Contractació d'Obres

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres, presentada pel Diputat senyor Josep M. Sala, del Grup Socialista. Té la paraula el Diputat senyor Sala, per un espai de temps de deu minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els cinc punts d'aquesta Moció són conseqüència directa de la interpellació que vaig formular al Consell Executiu fa quinze dies. Són la conseqüència directa i, a més, obligada, de la situació que es reflectia en aquesta interpellació. Una política de contractacions del Consell Executiu, i especialment de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, caracteritzada per l'absència de rigor i de solvència, pel desordre i, sovint, per la irregularitat; en definitiva, per la manca de respecte a la llei i als procediments, afirmacions totes elles que crec que van quedar sobrerament demostrades al llarg de la interpellació que vaig formular i al llarg també de la mateixa resposta del Consell Executiu.

El primer punt de la Moció, diu : «El Parlament de Catalunya constata que la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social ha utilitzat de forma habitual, i per tant abusiva i irregular, la

contractació directa, amb el consegüent perjudici per l'interès públic i els drets dels contractistes privats.» Utilització habitual de la contractació directa, senyor Conseller; al llarg dels anys 82, 83 i 84, adjudicació directa de cinquanta-sis contractes, per un import total de 3.210 milions de pessetes, dels quals 36, per sobre del límit de 25 milions, amb un import de 2.960 milions de pessetes. Contractes de 354 milions de pessetes, adjudicats directament; de 268 milions de pessetes; de 232, de 208. Sistema d'adjudicació directa, que ha provocat una distribució no equilibrada dels contractes entre els contractistes, que en alguna ocasió s'ha aplicat d'una manera que, com a mínim, podríem qualificar d'imprudent i, concretament, l'adjudicació el 30 de desembre de 1983, de les obres del Servei de Bacteriologia de la Vall d'Hebron, per un import de 354 milions de pessetes, l'import més elevat dels analitzats, a les empreses TEYCO i EMPE; crec que mereix aquest qualificatiu d'imprudent, tenint present la personalitat dels propietaris d'aquesta empresa, els senyors Jaume Rosell Sanuy i Carles Somarroga Puget.

Utilització habitual, senyores i senyors Diputats, d'un procediment excepcional. Utilització habitual confirmada en la intervenció del Conseller de Sanitat i Seguretat Social i per habitual utilització abusiva i irregular. Lesió greu, en definitiva, als interessos generals, i als drets dels contractistes privats. I aquestes paraules no són paraules meves, són afirmacions que fa el Tribunal de Cuentas del Reino en un informe del 31 de maig de 1984, presentat a la Comissió Mixta Congrés-Senat el 26 de setembre de 1984 i elogiat unànimement per tots els Grups presents en aquesta Comissió.

Sobre la contractació directa, utilitzada habitualment per la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, aquest informe diu, entre altres coses, les següents : presenta també el greu inconvenient de limitar dràsticament aquells principis de publicitat i concurrència general, que, segons s'ha dit anteriorment, han de considerar-se com d'interès públic.

Diu també que la nostra legislació consideri la contractació directa com a excepcional, reservant-la exclusivament per a aquells casos en què no sigui possible o convenient la publicitat del contracte, etcètera. Hauríem d'insistir en el fet que aquests supòsits han d'interpretar-se sempre restrictivament, donat el caràcter excepcional del sistema, justificant-se expressament i suficientment, etcètera.

A les conclusions d'aquest informe del Tribunal de Cuentas del Reino, referent a la causa d'urgència, que és l'única al·legada pel Conseller de Sanitat per justificar les 56 adjudicacions directes d'aquest Departament —molta urgència hi deu haver en el Departament de Sanitat i Seguretat Social— sobre aquest criteri d'urgència, aquest mateix informe diu : «hauríem d'exceptuar d'aquest sistema de la contractació directa, els supòsits relatius a la urgència de la contractació», i això perquè s'entén, d'una part, que aquesta urgència pot satisfer-se plenament i sense minva dels principis de publicitat i concurrència general, mitjançant el procediment de tramitació urgent, regulat en l'article 29 de la Llei de Contractes de l'Estat, sempre que s'aprofitin degudament les seves possibilitats. I, de l'altra, que l'economia de temps que pot assolir-se mitjançant aquest sistema excepcional, la contractació directa, respecte als normals de subhasta, concurs-subhasta o concurs, és sempre mínima i no compensa de la falta d'actuació dels indicats principis.

En un altre informe del Tribunal de Cuentas —i estalviaré les mencions literals, perquè aquesta intervenció podria ser eterna—, s'entén també que aquesta adjudicació directa ha produït una greu lesió a l'interès públic, ja que sense motiu legal suficient ha estat limitada la concurrència general i, de la mateixa manera, aquesta adjudicació directa ha pogut produir un perjudici econòmic per al tresor, donada l'escassa virtut depuradora dels preus, pròpia d'aquest sistema.

Senyores i senyors Diputats, utilització habitual i, per tant, abusiva i irregular de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social de la contractació directa, amb el consegüent perjudici per a l'interès públic i els drets dels contractistes privats.

«El Parlament de Catalunya» —diu el segon punt— «constata que la política de contractació del Consell Executiu s'ha caracteritzat per la manca de criteris homogenis, pel desordre i opacitat en la publicitat dels anuncis i adjudicacions i per la utilització de pràctiques rebutjables, com és el fraccionament d'obres.» Manca de criteris homogenis que una simple lectura del *Diari Oficial de la Generalitat* demostra; no existeix una política unificada de les diferents Conselleries quant a contractacions, ni tan sols en els seus aspectes formals i materials.

I en aquest punt ens podríem preguntar : què s'ha fet dels instruments de què s'ha dotat el mateix Consell Executiu per assolir aquesta política unificada. Què se n'ha fet, per exemple, de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, adscrita al Departament d'Economia i Finances, creada per Decret 192/1981, de 9 de juliol de 1981, Decret signat pel President de la Generalitat i pel senyor Ramon Trias Fargas, Conseller d'Economia i Finances? ¿Què se n'ha fet, d'aquesta Junta Consultiva, que tenia assignades funcions tan apropiades al debat o a la Moció que avui estem discutint com les d'elaborar i proposar les disposicions que cregui necessàries per a la més adient ordenació de la contractació de la Generalitat, realitzar els estudis necessaris sobre la contractació i proposar als òrgans de contractació l'adopció de les mesures adients per al seu millorament?

No es veuen ni les disposicions ni els estudis, que també havia, teòricament, d'elevat al Conseller d'Economia i Finances —per a la seva posterior remissió a la Sindicatura de Comptes de Catalunya— els contractes realitzats per un import superior als 5 milions de pessetes... S'ha fet, aquest tràmit? S'ha produït, aquesta tramitació? Els ho pregunto. «Elevat anualment al Consell Executiu, a través del Conseller d'Economia i Finances, una memòria sobre la gestió contractual de la Generalitat en els seus aspectes administratius, econòmics i tècnics...» Ens agradaria conèixer aquesta memòria. Al llarg dels anys 82, 83, 84 s'ha produït aquesta memòria, aquesta Junta ha elaborat aquesta memòria, l'ha tramès al Consell Executiu. Ens agradaria veure-la. Existeix encara, aquesta Junta Consultiva? Com a mínim, els puc dir que els seus resultats no existeixen.

Desordre i opacitat en la publicitat dels anuncis i les adjudicacions. En aquest tema no existeix una sistemàtica quant a publicitat. Cada Conselleria fa estrictament el que vol. Algunes ho publiquen tot, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, algunes, pràcticament, no hi publiquen res. El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, per exemple, en aquest tema és característic. És absolutament impossible d'endevinar quin serà el tractament publicitari que aquesta Conselleria donarà a una

determinada adjudicació o a una determinada obra. De vegades, es publica l'anunci del concurs; de vegades, només es publica l'adjudicació. De vegades —que hauria de ser sempre— es publica l'anunci i l'adjudicació, i moltes vegades no es publica ni l'anunci ni l'adjudicació.

Amb aquesta política erràtica de publicitat, sense sistemàtica ni ordre, el problema és que es vulnera clarament un dels principis essencials del procés de contractació, senyores i senyors Diputats, que és el principi de publicitat general.

I, a l'últim, utilització de pràctiques rebutjables, com és el fraccionament d'obres. Fraccionament d'obres per no sobrepassar els límits que la llei contempla, i poder adjudicar directament sense tràmits excessius. La Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, un cop més, és una autèntica especialista en aquest procediment més propi de la picaresca que de la seriositat d'una autèntica administració pública.

I els podria posar, senyores i senyors Diputats, en aquest tema, molts i molts exemples : d'un procediment que aquest mateix Tribunal de Cuentas del Reino, en aquest mateix informe, diu : «Establint-se la nul·litat de tots aquells contractes mitjançant els quals, per fraccionar-se una obra, servei o adquisició total en diverses prestacions parcials, cada una d'elles d'import inferior a l'assignat, s'intentin eludir aquests límits.»

«Establint-se la nul·litat d'aquests contractes». Si aquest informe no tingués simplement un caràcter de recomanació, tingués un caràcter normatiu, quants contractes del Consell Executiu, i molt especialment de la Conselleria de Política Territorial s'haurien de declarar nuls? Em temo que bastants.

Els punts tercer i quart signifiquen l'afirmació positiva de la Moció, i s'expliquen per si mateixos : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a complir estrictament la legislació vigent, utilitzant els procediments excepcionals, com és la contractació directa, només i de manera restrictiva en els supòsits previstos en la Llei.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a homogeneïtzar la seva política de contractacions, en especial pel que fa referència a la publicitat i a la manera d'aplicació dels procediments de contractació, i també a suprimir la pràctica de procediments com el fraccionament d'obres.»

I en el que fa referència al punt cinquè de la Moció, pretén, simplement, tornar al Parlament una facultat, la facultat de conèixer la pràctica del Consell Executiu en matèria de contractacions, i molt especialment de contractacions directes, i, per tant, poder controlar aquesta actuació del Consell Executiu. Pretén, simplement, restaurar al Parlament la facultat de tenir aquest coneixement, facultat que la Llei de Pressupostos de l'Estat reconeix al Congrés i al Senat : «Amb la Llei de Pressupostos, trimestralment el Govern enviarà a les Comissions de Pressupost del Congrés i del Senat la relació dels expedients tramitats en ús de l'autorització citada, amb indicació de destinació, import i adjudicatari». La Llei de Pressupostos li ho reconeix, al Congrés i al Senat. El mateix Decret 109/1981, de 31 de març de 1981, aprovat pel Consell Executiu, amb la signatura del senyor Trias Fargas i del senyor Jordi Pujol, també dóna al Parlament aquesta facultat de conèixer trimestralment els expedients adjudicats directament pel Consell Executiu.

I, de manera sorpresiva, en la Llei de Pressupostos aprovada per aquest Parlament, a proposta del Consell Executiu, dels anys 84 i 85, que en aquest article concret copien literalment la

legislació de l'Estat, la Llei de Pressupostos de l'Estat, aquest apartat, aquest últim apartat en el qual es diu que hi ha l'obligació d'enviar al Parlament la relació trimestral dels expedients adjudicats directament, misteriosament desapareix; per tant, el punt cinquè pretén restaurar a aquest Parlament la competència de coneixement que inicialment el mateix Consell Executiu li va donar i que després se li va retirar.

En definitiva, senyores i senyors Diputats: la política de contractacions és un dels millors indicadors de l'estil d'un Govern, del rigor d'una administració, de la seva solvència, del seu respecte per les lleis i pels procediments; lamentablement, a Catalunya, pel que fa referència al Consell Executiu i molt especialment a la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, aquest indicador està sota mínims; molt per sota dels mínims exigibles, i estiguin segurs que, d'aquesta situació, l'interès públic, el prestigi de les institucions, se n'estan ressentint, i se n'estan ressentint greument.

És per això, per adreçar aquesta situació, per protegir l'interès públic, per protegir el prestigi de les institucions, que els demano el vot favorable als cinc punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Poden intervenir ara els Grups que han presentat esmenes a la Moció; en primer lloc, el Grup parlamentari del PSU. Té la paraula el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President; molt breument, i per no ser reiteratiu en els arguments tècnics, jurídics i polítics que ja ha utilitzat el Diputat senyor Sala, però no em resisteixo a fer algunes consideracions per presentar les nostres esmenes. Hi ha una sarsuela, en el repertori espanyol, que es diu *La alegría de la huerta*; jo, quan em miro què fa el Departament de Sanitat, tot i que no sóc afeccionat a la sarsuela, no puc més que pensar en el títol d'aquesta sarsuela, perquè, com ja ha posat en relleu el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la contractació directa d'obres, el fraccionament en els imports d'aquestes obres perquè obres de major volum passin com a obres de menor volum, el desordre i l'opacitat o el que en deia el Diputat Sala «la política erràtica» en publicitat de concursos i adjudicacions, tot això, ell deia que lesiona l'interès públic general, limita la concurrència general, però tot això té encara —per a mi, almenys— un sentit polític més profund.

Totes aquestes vulneracions, petites, mitjanes i grans de la llei i dels reglaments tenen un comú denominador, un únic comú denominador: afavorir el clientelisme polític des del Consell Executiu. Jo no trobo cap altra explicació política a totes aquestes repetides infraccions a lleis, reglaments, circulars, recomanacions d'altíssimes institucions que regulen la vida econòmico-administrativa de les institucions públiques —m'estic referint al Tribunal de Comptes del Regne, a la Sindicatura de Comptes, etcètera—, que una voluntat política clara, clara, expressada en els fets, no en imputacions gratuïtes, expressada en els fets i que no repeteixo perquè han estat prou clarament exposats, tant en la substanciació de la interpellació com avui, en la defensa del text de la Moció pel Diputat senyor Sala, que això no és res més, repeteixo, que pràctica que facilita el clientelisme polític des de l'Administració pública, i és des d'aquest sentit, des d'aquesta convicció que nosaltres, evidentment, donarem ple suport a la Moció perquè, cas

d'aprovar-se i cas de complir-se —per aquest Consell Executiu o per un altre—, això sí que donaria un salt de gegant, un pas molt important en l'eliminació d'aquestes greus imputacions que avui, amb els fets provats a la mà de tot aquest reguitzell d'incompliments en la normativa d'adjudicació d'obres, de fraccionament del volum d'aquests mateixos concursos i adjudicacions, porta a la conclusió que s'ha estat practicant, activament o passivament, però que, en definitiva, s'ha estat massa permeable a interessos aliens al bé general, al bé públic; que s'ha estat practicant clientelisme de la pitjor espècie.

A partir d'aquesta constatació, nosaltres hem fet dues esmenes: una d'elles, que requeriria, senyor President, una correcció tècnica. La nostra esmena número 1, d'addició, diu: «especialment, pel que això significa de manca de rigor administratiu i escassa capacitat de gestió del Departament afectat». S'hauria d'eliminar el plural, donat que s'està referint al punt 1 de la Moció, en aquest cas al Departament de la sarsuela, que n'hem dit, al Departament de *La alegría de la huerta*, és a dir, al Departament de Sanitat.

Quant a la segona esmena, anuncio ja la seva retirada. Per tant, quedaria a la consideració del Diputat defensor d'aquesta Moció, per part del Grup parlamentari del PSUC, només viva, només vigent, l'esmena número 1.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Per exposar l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY: Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. A aquesta Proposició no de Llei, nosaltres hem presentat una esmena al punt 3, que consisteix a eliminar la part que diu: «complir estrictament la legislació vigent, utilitzant...», de manera que quedaria, el text: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a utilitzar els procediments excepcionals, com és el de la contractació directa, només i de manera restrictiva, en els supòsits previstos per la llei.»

Hem presentat aquesta única esmena, i, naturalment, en fi, desitjaríem que fos acceptada per poder votar favorablement el punt 3, i també anunciaríem que votariem afirmativament el punt 4 de la Moció. No així el punt 5, perquè el senyor Sala, quan ha llegit el text de l'any 1981 a què feien referència els expedients corresponents a les adjudicacions, ha llegit que es tractava d'una relació d'expedients, cosa que canvia bastant el context d'aquest punt de la Moció.

Si hagués estat la relació d'expedients, no hi hauríem tingut res en contra, però el que és evident és que el Parlament de Catalunya no pot transformar-se en un receptacle d'expedients que, pel seu nombre, en un Departament com el de Sanitat i Seguretat Social, podria ser extraordinàriament enorme.

D'altra banda, el mateix senyor Sala ha fet una distinció entre els punts 3, 4 i 5 —que n'ha dit la «part positiva»— i els punts 1 i 2 que, per analogia, jo en diria que són la part negativa de la Moció, i que a aquests dos punts votarem en contra, junt amb el cinquè, per la deficiència que he constatat, per raons tan òbvies com, per exemple, que la redacció del punt número 1 diu: «Ha utilitzat de manera habitual, i, per tant, abusiva i irregular», la qual cosa no lliga, perquè el fet de ser «habitual» no pressuposa de cap manera que sigui «abusiva» ni «irregular» —en tot cas, seria per altres motius—, però, en últim

extrem, a nosaltres, el que ens interessa veritablement són els punts 3 i 4, que són els que poden obligar el Consell Executiu que, a partir d'ara, si hi ha hagut quelcom d'irregular, quedi esmena en el futur i no es pugui tornar a reproduir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Poden intervenir ara els Grups que no han presentat esmena. El Grup Popular? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Romera.

El Sr. ROMERA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, una molt breu intervenció, una reflexió a propòsit de tota aquesta rècula de despropòsits que ens ha posat de manifest el Diputat que presenta la Moció —despropòsits que sembla que està fent el Consell Executiu i els seus Departaments a l'hora de contractar.

A mi m'hauria agradat sentir el representant del Grup que dóna suport al Govern com desmentia, com deia que realment aquestes acusacions no són certes, perquè em temo que, si ens quedem amb la impressió que tot el que s'ha dit és veritat, molt poca confiança podem tenir en el Govern que avui està al capdavant de Catalunya.

I ho dic amb molt de sentiment. Ho dic amb molt de sentiment, perquè em sembla que estem perdent una oportunitat històrica important d'haver demostrat com des de Catalunya es podia tenir una administració que hagués administrat d'una manera pulcra, no partidista, no clientelista, amb honestedat i amb transparència, que no solament n'hi ha prou amb el primer, sinó que s'ha de demostrar, i amb eficàcia. I em sembla, jo, a mesura que anava sentint com el Diputat, un darrere l'altre, anava plantejant els diversos punts de la Moció, de veritat em sentia molt preocupat i esperava que hi hauria hagut una resposta per part del Grup que dóna suport al Govern.

No essent així, el que haig de dir, i ho haig de dir amb sentiment, que nosaltres votarem afirmativament aquesta Moció i ho farem perquè no tenim altre remei, perquè creiem que solament es pot demanar responsabilitat al Govern central, com sovint ens toca fer-ho, que solament podem posar de manifest com ho fan de malament els altres i els vicis d'una administració centralista i que té uns quants de segles —com és l'administració central— des d'una administració autonòmica que fos capaç de demostrar que les coses es poden fer d'una manera més eficaç, d'una manera més honesta, d'una manera més transparent.

Això no ha estat així, i nosaltres, per tant, afirmem que votarem positivament aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Ara ha d'intervenir el representant del Grup de Convergència i Unió. El senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fer el torn de posicionament del nostre Grup en relació amb aquesta Moció, que ha estat presentada sobre la política de contractació d'obres i de serveis del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, voldria manifestar que intentaré en el curs d'aquesta intervenció de tornar a repetir el que ja va dir l'Honorable Conseller, que s'ha respectat sempre la legislació vigent sobre el tema de contractes, i després també afegir que el tema de la contractació, doncs, no és tan senzill com de vegades

sembla, que és complex, que les obres o serveis són molt diferents i que les mesures a aplicar no poden pas ser sempre les mateixes segons Departaments, o dintre del mateix Departament, segons el que sigui. És molt difícil tenir una única política en tots els temes.

La contractació directa aquí ha estat retreta diferents vegades com d'una cosa que no es pot fer. La contractació directa hem de reconèixer que està en la Llei de Contractes de l'Estat, en el seu article 37, i és una de les formes que està prevista de contractació, el que passa és que no es pot aplicar indiscriminadament, sinó que l'aplicació de la contractació directa s'ha d'atènyer a deu clàusules que estableix l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, i que en cadascuna d'aquestes deu clàusules pot aplicar-se la contractació directa. Una d'elles, d'aquestes clàusules, és la que fa referència a la quantitat, fins per sota d'una quantitat es pot fer la contractació directa i per damunt no, d'acord amb aquesta clàusula, però n'hi ha d'altres que l'autoritzen, i aquestes són les que ha aplicat la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social tal com l'Honorable Conseller va explicar en respondre a la interpellació.

També voldria fer avinent a la Cambra que les xifres i les obres més importants que han estat esmentades aquí pel Diputat que ha presentat la interpellació van ser objecte d'una pregunta del mes d'octubre d'aquesta Cambra i que va ser resposta en el mes de novembre, per part del Conseller, donant-li relació detallada de totes les obres, tots els contractistes i tots els imports que s'havien adjudicat. Això va aparèixer en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del dia 30 d'octubre del 84, en relació amb obres de sanitat i de seguretat social.

Després de set mesos gairebé de ser contestada aquesta pregunta torna com una novetat, i m'estranya que per algun Diputat això li sembli que és una cosa nova, quan fa set mesos ja n'havíem parlat aquí.

El que és important de tot aquest tema és veure en quines circumstàncies dels Pressupostos de l'any 83 i del 84 es van desenvolupar. No va ser un transcurs normal dels pressupostos, els senyors i les senyores Diputades ho saben, es va començar, doncs, l'any 83 amb uns ingressos que no s'han pogut tenir i, certament, les conselleries, no només la de Sanitat i Seguretat Social, sinó altres Conselleries, van fer en moments determinats aplicació, d'acord sempre amb la Llei i d'acord amb la circumstància que ja s'estableix, de la contractació directa.

En aprovar-se a final de l'any 84 els Pressupostos del 1984 i els del 1985, aquests pressupostos contenen un article novè que defineix unes condicions per a la contractació directa de les inversions i aquestes condicions són les que a partir d'aquest moment s'han de complir i que s'estan complint.

Aquestes condicions en relació amb la contractació directa potser val la pena que les expliquem una mica, el senyor Honorable Conseller ho va fer, però val la pena tornar-ho a dir, perquè la contractació directa pot semblar que és una cosa, és una adjudicació que es fa directament amb una persona perquè sigui amic o no sigui amic —també la intervenció d'algun altre senyor Diputat es pot haver fet. No és aquest el cas. La contractació directa té també unes condicions de publicitat prèvia, que es vol adjudicar directament aquella obra, s'ha de constituir una mesa per adjudicar-la dintre de la mateixa Conselleria i s'ha de donar publicitat a l'adjudicació que es fa posteriorment d'aquesta obra.

Passant a la resposta potser ja més concreta dels punts de la Moció, en el primer, evidentment, no podem votar-lo de cap manera a favor, ha estat a més ja comentat per un altre Il·lustre Diputat, que no es pot deduir, de cap manera, que el fet que s'hagi fet servir la contractació directa —i s'ha fet servir, i hem dit que justificadament, aplicant l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat— sigui abusiva i irregular i amb perjudici de l'interès públic i dels contractistes privats. Per tant, no votarem aquest primer punt.

En el segon punt, la política de contractació del Consell Executiu diu que «s'ha caracteritzat per una manca de criteris homogenis, desordre i opacitat». Bé, manca de criteris homogenis, jo estic disposat a reconèixer que no totes les Conselleries segueixen estrictament una mateixa tramitació, però si volguéssim que totes les tramitacions fossin exactament iguals segurament hauríem de muntar un únic departament de contractació que milloraria l'homogeneïtat però, en canvi, crearia gravíssims destorbs al funcionament dels diferents Departaments del Govern.

Quant a la referència que fa del fraccionament d'obres, després en faré referència, però vull fer avinent a la Cambra que només ha estat denunciat un cas concret de fraccionament d'obres, que fa referència a uns habitatges de Vila-seca i Salou, i de què després parlaré.

El tercer punt, en què es demana el compliment de la legislació vigent, tampoc el votarem, no perquè no hi estiguem d'acord, evidentment que el Consell Executiu ha de complir la legislació vigent i no només en matèria de contractes d'obres i serveis, sinó absolutament en totes les matèries el Consell Executiu ha de complir la legislació vigent.

En el punt quart, «s'insta el Consell Executiu a homogeneïtzar la seva política i a suprimir la pràctica del procediment de fraccionament d'obres». Aquesta, en la part d'homogeneïtzació ja m'hi he referit, el Consell Executiu no vol tenir un únic departament de contractació, sinó que dintre d'uns criteris entre els diferents Departaments i una política d'intercanvi d'informació se segueix, però no vol tenir un únic departament de contractació. I, quant al fraccionament de les obres, es va citar des d'aquesta tribuna el cas d'unes obres a Vila-seca i Salou, concretament cinc obres d'adjudicació de quinze, dotze habitatges, un bloc de cinc. Vull fer avinent al senyor Diputat interpellant que es tracta de cinc projectes diferents fets per cinc grups d'arquitectes diferents. Aleshores, aquí pot entrar ja en discussió una matisació o una opinió diferent sobre quin és el millor sistema de contractar les obres i com cal fer-ho. En aquest cas, es podria segurament, fins i tot, essent projectes diferents haver-los agrupat i haver fet una única adjudicació amb un contractista molt gran que pogués entrar en aquesta subhasta molt alta, o bé haver mantingut els projectes de manera independent.

Nosaltres creiem, i s'adiu amb la política del nostre Consell Executiu, que possibilitar que contractistes de la mateixa localitat o agrupacions de contractistes puguin participar en el concurs o en l'obertura que es practica, —la informació que es va a procedir en la contractació d'aquestes obres s'avisava, surt en el *Diari Oficial de la Generalitat*, no precisament el dia que va esmentar el senyor Diputat, sinó el dia 30 d'abril, surt—, els contractistes poden acudir-hi. Aleshores, què és millor? Que les agrupem, en aquest cas concret, un ho donem a una sola

empresa o que intentem que diverses empreses puguin participar-hi? Em sembla que és un motiu perfectament opinable i vull dir-li que el Tribunal de Comptes no fa mai referència a aquest tipus d'obres en projectes separats i que poden fer diferents i adjudicar-se a diferents contractistes, sinó a la política de fraccionar una obra única i separar-la, que aquesta evidentment fóra, doncs, una política no adequada que desgraciadament durant molts anys s'ha seguit en moltes altres institucions, que no precisament en la de la Generalitat.

Finalment, voldria també fer referència al penúltim punt d'aquesta Moció i és el que d'alguna manera, perdó, l'últim, al cinquè punt, que és el de donar la informació a la Comissió d'Economia i Finances. Si el que es tracta amb aquesta informació, tal com es diu en la Moció, és de conèixer la destinació, l'import i l'adjudicatari en totes les adjudicacions directes es publica en el *Diari Oficial de la Generalitat* la destinació, l'adjudicatari quan s'ha publicat abans l'anunci. Per això no cal que involucrem a enviar tots els expedients a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost i, en aquest sentit, nosaltres també el votarem en contra.

Finalment, i sobre la contractació directa, que tant ha estat criticada aquí i que potser, doncs, té una mala premsa i em sembla que és voluntat del Consell Executiu que quan no l'hagi d'aplicar no l'apliqui, dir dues coses. En aquest informe que ha estat esmentat del Tribunal de Comptes de Madrid no tot és negatiu : reconeix que la contractació directa té uns aspectes de rapidesa i d'eficàcia que són positius, el que passa és que s'han d'atenir sempre al compliment de l'article 37 i a les seves condicions.

I voldria acabar amb una referència. La nova Llei de Règim Local ha autoritzat als senyors alcaldes —i penso que encertadament— que puguin contractar obres fins a un 5% del valor del seu pressupost o bé fins al 50% de la quantitat màxima, i no els ha prohibit que ho fessin per contractació directa. Si realment la contractació directa fos tan dolenta, fos realment abusiva i tot, tal com s'ha repetit aquí, en fer la nova Llei de Règim Local tenia el Grup Socialista, en aquest cas a Madrid, una arma perfecta per autoritzar als alcaldes que ho necessiten poder contractar, però haver-los limitat en el cas de concurs, de concurs-subhasta, però no autoritzant la contractació directa.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, per la vostra atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El Diputat que ha presentat la Moció té ara la paraula per indicar les esmenes que incorpora al text que se sotmetrà a votació. Senyor Sala té la paraula.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per anunciar l'acceptació de l'esmena número 1, presentada pel Grup parlamentari del PSUC, i també de l'esmena número 3, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

L'esmena número 1, presentada pel Grup parlamentari del PSUC, que diu : «especialment pel que això significa de manca de rigor administratiu i escassa capacitat de gestió del Departament afectat», perquè, de veritat, estic absolutament convençut que la raó d'aquesta situació en la qual la política de contractacions de la Generalitat es troba, aquesta utilització habitual i parahabitual, abusiva i irregular, la utilització habitual

qualsevol procediment excepcional és abusiu i és irregular. La utilització excepcional habitual i parahabitual, abusiva i irregular de la contractació directa es deu fonamentalment a l'escassa capacitat de gestió, al poc rigor administratiu del Departament de Sanitat i també del conjunt del Consell Executiu, com la resposta del Conseller Laporte, com algunes altres respostes a aquesta Moció han demostrat.

Els procediments de contractació s'han d'utilitzar com la Llei indica i la Llei en els temes de contractació és una llei molt detallada, una Llei molt detallista, una Llei absolutament curiosa. El desconeixement d'aquesta Llei, el desconeixement de les formes d'aplicació d'aquesta Llei, la mala aplicació d'aquesta Llei demostren poc rigor administratiu i escassa capacitat de gestió.

L'aplicació de la contractació directa per part del Departament de Sanitat, per part d'altres Departaments de la Generalitat, molt especialment per part del Departament de Sanitat, és una aplicació absolutament contrària a la Llei, a l'esperit i a la lletra de la Llei, absolutament contrària a la interpretació que d'aquesta Llei fa un dels seus màxims intèrprets, com és el Tribunal de Cuentas del Reino, que és absolutament taxativa. Jo li vaig dir al Conseller Laporte que li entregaria aquest informe i li entregaré un cop aquesta Moció hagi estat votada, i segurament rebutjada, tal com ha anunciat el senyor Ferran Pont, perquè se l'estudiï, perquè un cop se l'hagi mirat mínimament, una resposta com la que va donar l'altre dia, i com la que avui s'ha tornat a donar, segur que en aquest Parlament no la tornarem a escoltar. La contractació directa es pot utilitzar en casos excepcionals vulguin o no vulguin, tinguin o no tinguin majoria en aquest Parlament, la Llei ho diu, el Tribunal de Comptes ho interpreta i així s'ha d'aplicar, i les 56 contractacions, per part de la Conselleria de Sanitat, i molt especialment les 36, per sobre del límit mínim dels 25 milions de pessetes estan, segur, en una part importantíssima, fora de la Llei, i fora de la interpretació del Tribunal de Cuentas.

Per tant, com que aquesta raó es veu fonamentalment en la manca de rigor administratiu i en la manca de capacitat de gestió del Departament afectat, jo estic d'acord amb aquest punt. Que jo estendria —aquesta esmena, el que lamento, i en aquest sentit només puc acceptar-la— estendria a altres Departaments com el Departament de Política Territorial, perquè senyores i senyors Diputats, el fraccionament d'obres no afecta només Vila-seca i Salou, jo els podria llegir una relació que tinc a la seva disposició, i que per no violentar l'article del Reglament no penso fer, de moltes i moltes obres de carreteres fraccionades, amb fragments de 49.674.000 pessetes, adjudicades a més, a les mateixes empreses, adjudicades, a més, senyor Ferran Pont, a les mateixes empreses. Per tant, també en aquest tema utilització abusiva de la legislació quant al fraccionament d'obres, que si la recomanació del Tribunal de Cuentas s'apliqués haurien de ser declarats contractes nuls del tot.

Per tant, aquesta esmena és una esmena que reforça el sentit de la Moció i, per tant, l'accepto. I, en nom del meu Grup li dono l'acceptació. En referència a l'esmena d'Esquerra Republicana, que fonamentalment suprimeix una redundància en el text de l'apartat tres en el sentit que quan s'insta al Consell Executiu a utilitzar els procediments excepcionals de la manera prevista, etcètera, ja queda aclarit que s'ha de complir estricta-

ment la legislació vigent, per tant, eliminem una redundància, estic d'acord a acceptar-la i, per tant, tant l'esmena primera com la tercera seran acceptades a la votació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Igualment també accepta les modificacions tècniques que han presentat els serveis de la Cambra. Gràcies, s'incorporaran, doncs, a la votació.

Seguint les indicacions dels oradors que han intervingut, potser seria bo organitzar la votació fent una votació sobre el punt 1, 2 i 5 de la proposta de moció, i una altra sobre el punt 3 i 4. És cert? Doncs passariem a fer primer la votació pels punts 1, 2 i 5.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els punts 1, 2 i 5 de la Moció han estat rebutjats per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara els punts 3 i 4 de la moció. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets, per favor.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Silenci, per favor.

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els punts 3 i 4 de la Moció han estat rebutjats per 47 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Arribat aquest punt de l'ordre del dia, suspendrem la sessió, que es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

(Se suspèn la sessió a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. De Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-1988

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt de l'ordre del dia que tenim ara a la vista és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-1988, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joaquim Nadal, del Grup Socialista. Per a substanciar aquesta Moció, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la sòlida presència governamental no obvia l'absència del Conseller del ram, parlant dels RAM. És a dir, ens sap greu que, parlant del Pla Quadriennal, hi hagi una representació de pes del Govern, però que no hi sigui el Conseller d'Ensenyament.

El nostre Grup pensa... *(remor de veus)* i d'altres absències

significatives (*rialles*), tot sigui dit (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci, encara que la cosa sigui motiu de riure, però sense abusar (*rialles*).

El Sr. JOAQUIM NADAL : Bé, el nostre Grup ha presentat aquesta Moció, pensant que en la discussió de la interpellació que es va presentar fa uns dies va quedar prou clar que el Pla Quadriennal era una eina necessària, era un pas endavant, convenia de fer-lo, però no estava prou ben fet. I, si no ho vaig interpretar malament, el Conseller d'Ensenyament va reconèixer que el Pla Quadriennal contenia errors —i aquest era un dels elements de la meua interpellació—, que el Pla Quadriennal contenia insuficiències —i aquest era un altre dels punts de la meua interpellació—, i que era important d'aconseguir una major col·laboració dels ajuntaments per, finalment, arribar a definir i dissenyar un Pla Quadriennal que respongués a les necessitats reals d'aquest país i que permetés donar sortida a tots els problemes de l'escola pública de Catalunya.

Per aquest motiu, nosaltres, després de la interpellació de fa uns dies, demanem que sigui revisat en tot allò que calgui, que vol dir, exactament : conservar tot allò que és bo, però modificar tot allò que és dolent, del Pla Quadriennal de construccions escolars, que, en paraules del mateix Conseller, va quedar clar que era insuficient, que era incomplet i que contenia errors.

Nosaltres demanem que es modifiqui en tots aquells aspectes que el mateix Conseller va reconèixer que tenien problemes. I ens sembla que demanar això no és res de l'altre món, i que aquesta Moció, que té com a punt principal i primer aquest, el de la revisió, d'acord amb els ajuntaments, del Pla Quadriennal de construccions escolars, és una Moció que es pot votar, si s'està a favor d'una política a Catalunya, en què el que domini sigui l'imperi de la raó, no l'imperi de l'arrogància política.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha torn en contra? (*Pausa.*) S'ha presentat una esmena d'addició per part del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la senyora Eulàlia Vintró. La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, breument, l'esmena que presenta el nostre Grup parlamentari a la Moció que acaba de defensar el Diputat senyor Nadal, pretén, des de la coincidència amb els objectius que la mateixa Moció planteja i que ell ha explicat, penso que d'una manera prou contundent, precisar en el temps el moment de la revisió del Pla Quadriennal. Nosaltres també hem adduït reiteradament des d'aquesta mateixa tribuna les dificultats, les insuficiències i, sobretot, la necessitat d'un seguiment de la realització d'aquest Pla Quadriennal, en funció de les partides pressupostàries que caldrà assignar-li.

Si coincidim amb la Moció socialista en la necessitat de la revisió de l'esmentat Pla, sembla lògic que aquesta revisió tingui lloc abans de la presentació en aquest Parlament del Projecte de Llei de Pressupostos per a l'any 1986. Dificilment una revisió del dit Pla que no tingués present la necessitat de complementar les construccions que el Pla contemplés, o que el Pla preveïés després de la revisió, que no anessin acompanyades de la corresponent previsió pressupostària, deixaria la revisió

del dit Pla en un paper mullat.

Un dels arguments que, per a nosaltres, resultava insuficient en el mateix Pla Quadriennal era la no-correspondència entre les construccions previstes i el compliment de les previsions pressupostàries; pensem, per tant, que la revisió del Pla s'hauria de fer en col·laboració amb els ajuntaments i en tots els apartats que la Moció socialista contempla, però en un termini de temps que permetés incloure els resultats d'aquesta revisió, i, per tant, les corresponents partides econòmiques abans de la presentació del Projecte de Llei de Pressupostos. Aquest és el sentit de la nostra esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, doncs, pertoca d'intervenir els Grups que no han presentat esmenes, per l'ordre acostumat. Per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, la posició del nostre Grup davant aquesta Moció és que, si bé, com deia el senyor Nadal i havia dit el senyor Conseller, aquest Pla Quadriennal és insuficient i és incomplet, nosaltres també estem d'acord que és insuficient i és incomplet. Aquest Pla va ser objecte d'una moció que nosaltres vam presentar aquí, també; ens agradaria veure'l molt més ampli, en el qual hi hagués incloses moltes més obres de les que hi ha. Ara bé, la dificultat que se'ns va demostrar, i per això vam fer nosaltres la nostra Moció, és que no hi ha diners per a tot; això és allò que tenim vint-i-cinc persones i deu llonguets, i no els podem distribuir, a cada un, un llonguet.

Aquí és la dificultat : de creure si aquesta distribució és ben feta o no és ben feta. Nosaltres no creiem que sigui ara el moment d'anar a la revisió d'un pla que pràcticament acaba de ser inaugurat ara fa poc. Se'ns va dir, en la Comissió de Cultura, se'ns van exposar a bastament els criteris que s'han utilitzat per a la selecció d'aquest Pla.

Nosaltres creiem que, sempre que hi hagi uns criteris —potser no són els nostres criteris—, que la cosa no es faci arbitràriament, és utilitzable. El que cal és que hi hagi un pla; el Pla, tothom ho reconeix, que el que calia és que hi hagués un pla; el Pla hi és. Evidentment que no plaurà als qui estan a l'oposició, perquè per alguna cosa hi són. Llavors, les accions d'un govern, sempre es pot dir que, aquelles accions, en lloc de fer-se d'aquella manera, es podien haver fet d'una altra manera, i sobretot, quan hi ha una escassetat.

En lloc de donar els deu llonguets als deu primers, s'haurien pogut donar als deu últims; és evident. És un criteri, és una manera d'actuar, però nosaltres creiem que, en aquestes altures, procedir a una revisió d'aquest Pla —i, sobretot, una revisió tan immediata de la posada en marxa d'aquest Pla—, el que fariem fóra anullar-lo, aquest Pla.

Nosaltres creiem que, el que cal ara és que aquest Pla es dugui a terme, que es dugui a terme al més aviat possible i que, en tot cas, i en la mesura de les possibilitats, s'ampliï al màxim possible, per incloure-hi al màxim de coses possible de les que nosaltres hi trobem a faltar.

És únicament amb aquest esperit que nosaltres votarem en contra, perquè, evidentment, si nosaltres no estem d'acord amb el primer punt, no podem estar d'acord amb el 2, el 3 i 4, i que no són més que conseqüències del primer punt. Per tant,

nosaltres anunciem, ja des d'ara, que el que volem és veure el Pla en marxa, i, per tant, votarem en contra d'aquesta revisió tan ràpida d'aquest Pla.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara pertoca d'intervenir el Grup Popular. L'Illustre Diputat senyor Casals té la paraula.

El Sr. CASALS I PARRAL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, quan es va substanciar, la sessió passada, la interpellació de la qual és conseqüència la Moció, certament, van ser exposats pel Diputat senyor Nadal els motius que el portaven a creure que era necessària una revisió del Pla. Té molta raó en molts dels punts, però hi ha un fet, i el fet és que, si abans no existia un pla, en aquest moment existeix un pla; existeix el que n'han dit aquí «una eina necessària»; el que n'han dit aquí «un pas endavant». Que conté errors? Que conté insuficiències? Que, com tota obra humana, no serà perfecta? I dubto que fos perfecta la revisió que ara es pogués fer, encara que tota revisió pot millorar les coses, no n'hi ha cap dubte. Però, el que ens manca de veure en aquest moment és si el Pla té efectivitat. Li falta, a aquest Pla, un rodatge.

Per una altra banda, el Conseller va reconèixer, també, que no es tractava d'un pla rígid, d'un pla absolutament tancat, sinó d'un pla que, a mesura que s'anés portant el seu compliment, podria tenir les seves modificacions, les seves addicions, les seves correccions. Per tant, crec que el pas endavant és deixar que el Pla actuï, i quan estiguem, havent donat aquest pas més endavant, i vegem quina és la realitat a què ens porta aquest Pla, podria ser llavors el moment oportú de proposar revisions més concretes que les que exposen ara, perquè, en definitiva, a pesar de tots els punts que té la Moció, en definitiva, l'únic que es demana és la col·laboració dels ajuntaments, col·laboració que, en la manera de fer el pla, potser, si no ha estat institucional, sí que ha estat, en certa manera, real.

Per tant, crec, creu el nostre Grup, que al Pla se l'ha de deixar rodar, se l'ha de deixar funcionar, i, després, amb més coneixement de base, tindrem motiu per criticar-lo i per demanar la seva modificació. Per tant, creiem que no és aquest el moment oportú, i estem segurs que sí que ho serà més endavant.

Aquest és el motiu que nosaltres ens abstinguem en el moment de la votació, perquè no estem d'acord amb la seva modificació, ni estem tampoc d'acord a reconèixer que, al contrari, sigui un pla perfecte. Per tant, el nostre vot serà d'abstenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara pertoca d'intervenir el Grup de Convergència i Unió. Per a això, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres sabem que el partit Socialista no ha estat mai d'acord amb tal com el Pla Quadriennal ha estat fet, i, per tant, comprenem —encara que no compartim— que presenti aquesta Moció, però el nostre Grup parlamentari creu que el Pla Quadriennal ha estat establert després d'un estudi molt aprofundit que ha tingut en compte dades sobre la natalitat, escolarització, situació geogràfica, necessitats, prioritats i variables, que s'han dit i redit en Comissió i també en debats en el Ple.

També s'ha dit i es pot constatar que, des dels Serveis Territorials d'Ensenyament, s'han aportat dades, i aquestes dades s'han obtingut a través de tres plantejaments : de les peticions dels ajuntaments, dels informes de la inspecció i dels de les unitats tècniques, i s'han prioritzat, també, d'acord amb uns barems que tothom coneix, però hi ha un altre aspecte, i és que encara no s'ha aplicat aquest Pla ni en la seva quarta part. Les obres que s'han començat són absolutament necessàries; són absolutament prioritàries, i suposo que en això estem d'acord amb el Grup Socialista.

Però, procedir a la revisió, si més no, en aquest moment seria precipitar-se. Estic segur, el meu Grup parlamentari està segur que qualsevol revisió ara provocaria una greu distorsió i una gran inquietud. Si hi hagués prou recursos econòmics no hi hauria problemes, i això és clar, perquè també aquest és un tema que s'ha discutit, gairebé, fins a desgastar-ne els mots i les xifres, i aquest seria el primer punt, però, lògicament, hi ha tres punts més en aquesta Moció, que fan referència a aquesta revisió.

Pel que fa al segon punt, que seria la relació que pogués tenir el Pla amb la Llei d'Integració de Determinades Escoles Privades a la Xarxa d'Escola Pública, hem de dir que l'altre dia l'Honorable Conseller va fer, a la Comissió de Política Cultural, una exposició molt clara dels problemes que afecten aquestes escoles i la seva futura solució, i recordo també que la Diputada senyora Marta Mata feia una pregunta que a mi em sembla que és exactament el punt número 2 de la Moció, i que la senyora Cuenca, Secretària General li contestava puntualitzant una sèrie d'aspectes que crec que són prou interessants perquè la Cambra els conegui.

En primer lloc, la integració d'aquestes escoles s'ha de fer a través de convenis, tal com diu la Llei, i aquests convenis poden agilitzar-se o alentir-se si l'escola admet donar terrenys i edificis o no, la qual cosa ja ha passat en deu escoles; hi ha un altre aspecte, també, a considerar, que són els deutes de determinades escoles, que arriben a 1.000 milions de pessetes, i que, d'acord amb la llei, s'han de liquidar abans que aquestes escoles passin a la xarxa pública.

Hi ha 104 centres a integrar, 59 dels quals no estan classificats definitivament; és a dir, que estan en procés de legalització; 13 centres que tenen nombroses aules habilitades i alguns centres s'hauran d'abandonar perquè hauran de ser substituïts per centres nous.

A més, hi ha un 50% de centres que no han mantingut l'equip pedagògic d'acord amb la llei, i això, lògicament, comporta plantejaments individualitzats als quals ens referim al principi.

I també cal dir que els pressupostos contemplen una partida determinada per a aquests centres. Existeixen, doncs, massa variables per poder acoblar la integració al Pla en la seva totalitat i dur-ho a terme d'una manera satisfactòria.

Repeteix, el procediment dels convenis individualitzats permet de considerar millor les característiques peculiars d'aquestes escoles, i també ser més justos envers aquests centres modèlics per la seva catalanitat i per la seva tasca pedagògica.

Bé, hi ha un altre punt que també m'agradaria comentar, encara que breument, per no cansar-los, i és el que fa referència al punt 3. Se'ns demana —o es demana— que aquesta revisió es faci tenint en compte les iniciatives municipals en el

camp dels col·legis lliures adoptats, de les escoles d'arts i oficis i en altres camps.

Nosaltres, el nostre Grup parlamentari té coneixement que, tant a través dels serveis territorials com de les direccions generals s'ha fet un contacte amb els municipis, i fins i tot se'ls ha empès que iniciessin tota una sèrie d'aspectes de cara a aquesta escolarització, i se'ls ha explicat quins passos havien de seguir; en primer lloc, aconseguir subvencions per a obres i equipaments, després, per a professorat, i, finalment, en el moment que aquest centre municipal disposava de més de cent alumnes, el Departament l'absorbia, i això és clar, per exemple, en una sèrie de localitats —que val la pena esmentar-los, perquè fa referència al punt número 4, que sembla que és una altra instància sobre el mapa escolar— : Cambrils, la Bisbal, Ulldecona, Flix, Santa Coloma de Farners, Santa Coloma de Queralt, Torelló, Súria, Pont de Suert, Tremp, Viella, Alcanar, Torredembarra, Montcada i Reixac, Sant Pere de Ribes, Sant Feliu de Llobregat, Igualada i Gadesa.

En aquest aspecte, si nosaltres observem tots aquests noms que acabo d'esmentar, es podrà comprovar que corresponen a llocs i espais on no només es resol un problema actual, sinó que ja es preveu el futur desplegament de l'escolarització obligatòria dels catorze als setze anys. Per tant, i des d'aquest punt de vista, penso que hauré constatat els quatre punts de la Moció, i lògicament nosaltres hem de dir que ens veiem obligats a votar en contra d'aquesta Moció presentada pel Grup parlamentari dels Socialistes.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustríssim Diputat senyor Nadal que faci el favor de fixar la seva posició respecte a l'esmena.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per anunciar que el nostre Grup accepta l'esmena proposada per la Il·lustre Diputada senyora Vintó en el sentit que la revisió del Pla Quadriennal s'hagi de fer abans de l'elaboració i l'aprovació dels pressupostos corresponents a l'any 86, i per insistir en la idea que cap de les afirmacions pronunciades aquí no serveix per demostrar que efectivament aquest sigui un Pla flexible i que aquest sigui un Pla que finalment s'anirà adaptant a les necessitats que es formulin. És un Pla rígid, és un Pla inflexible i és un Pla que, per més que es digui i per més que es vulgui dir avui, aquí, en aquesta Cambra, es dona com una capsca tancada, vulguin o no ho vulguin els ajuntaments. I en aquesta Cambra s'acaba de dir que hi ha una clara col·laboració institucional entre els ajuntaments i el Departament, que jo he de dir també clarament que, des del nostre punt de vista, és inexistent i que no en tenim cap tipus de coneixement. Per nosaltres no existeix una clara col·laboració entre els ajuntaments i el Departament d'Ensenyament, el qual actua en funció primer d'altres plans, a partir d'ara del Pla Quadriennal, sense cap tipus de referència i consulta als ajuntaments, que, finalment, són els que han de rebre, són els que han d'utilitzar i gestionar els equipaments escolars que la Generalitat de Catalunya construeix.

Des del nostre punt de vista, la voluntat de votar en contra d'aquesta Moció desmenteix qualsevol de les afirmacions fetes per l'Honorable Conseller en aquesta Cambra fa uns dies, quan parlava de la flexibilitat del Pla Quadriennal. Des del

nostre punt de vista, avui es tanca una pretesa voluntat de col·laboració, que no queda demostrada amb l'actitud del Grup majoritari en aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, per tant, l'esmena ha quedat incorporada a la Moció i, per tant, la votació afectarà el text original de la Moció amb l'addició de l'esmena. Voldria demanar també al senyor titular que ha defensat aquesta Moció si accepta els petits retocs de caràcter lingüístic que han estat proposats aquest matí. Moltes gràcies. Queden, doncs, també incorporats.

Els qui siguin favorables, doncs, a la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Joc als Casinos

Passem ara a la Moció següent, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc als casinos, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a presentar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, permetin-me que comenci amb una qüestió prèvia que connectarà la presentació d'aquesta Moció amb la interpellació que substanciarem fa quinze dies el senyor Alavedra i jo mateix sobre el tema dels casinos. El senyor Alavedra va acabar la seva intervenció dient-nos, i dient-me a mi en concret, que ens faltava informació, i és veritat, perquè cada dia que passa en tenim més, i encara ens falta molt per saber sobre aquesta qüestió, però és una bona afirmació per crear una imatge de desinformació, és una bona afirmació per crear una imatge en el debat de confusió, desviant el tema i, al meu entendre, contribuint a una clara maniobra de segrestar la informació.

Jo em limitaré a llegir el *Diari de Sessions*, que —ho he dit moltes vegades des d'aquesta tribuna—, per sort o per desgràcia per a alguns Diputats, hi ha un *Diari de Sessions* que recull tot el que diem des d'aquest micròfon.

Es diu en el *Diari de Sessions* del 12 de juny, en boca del senyor Alavedra : «Vostè, senyor Ribó, parla sense fonament, si es refereix a temes legals tot el que vostè ha dit de la illegalitat jo li he rebut, utilitza termes truculents, termes d'impacte; vostè parla de fets concrets, però no els cita; jo sí», i acaba, després d'aquesta declaració sobre la veracitat de les informacions, «i quan vostè em parla de la sentència del Tribunal de Girona, que va donar, efectivament, com vostè diu, la raó als treballadors, vostè hauria de saber que aquest fet va ser recorregut i que hi va haver una sentència que va donar raó a l'empresa per part del Tribunal central (*rialles i remor de veus*)».

A mi no em va ni em ve cap interès a provocar rialles i remor

de veus, sinó a buscar la transparència sobre la informació i a no utilitzar mecanismes truculents. Jo tinc un enorme respecte a la informació, senyor Alavedra, i la interpellació que jo vaig substanciar i la Moció que vaig a defensar avui es basarà en documents concrets i en fets provats, no en cap mecanisme muntat, preparat per donar un resultat.

Jo vull creure que vostè va cometre un error de confusió, que es va confondre de sentències —ho vull creure, perquè no vull anar a altres hipòtesis— i, fins i tot, li admeto el reconeixement a aquest respecte; l'únic que és lamentable és que una confusió vingui avalada per un Conseller, i per un Conseller de Governació que és l'encarregat de regir sobre aquests temes, i no em diguin que la confusió ve originada per diverses sentències que s'entecreuen, que podríem fer un joc de sentències, perquè n'hi ha molts, i avui en parlarem de moltes altres, perquè anem acumulant informació, i té raó quan diu que no tenim tota la informació.

Nosaltres presentem una moció en què demanem a aquesta Cambra : primer, que es compleixi una llei del Parlament de Catalunya, o sigui, que es reglementi sobre el camp del joc en els casinos en concret —Llei del Joc, del Parlament de Catalunya—, que s'hi intervingui d'acord amb les competències que té la Generalitat i que es protegeixin els elementals drets que tenen els treballadors en aquest camp concret, o sigui, que s'acabi amb la impunitat que, al nostre entendre, producte del negatiu de tots aquests tres mandats, gaudeix avui una empresa com és Casinos de Catalunya.

Nosaltres, en primer lloc, creiem que cal fer el reglament de Catalunya sobre el joc, sobre casinos : emana aquest mandat d'una llei del Parlament. Pregunta a fer al Govern : és que no el pensen fer? Resposta del senyor Alavedra a la interpellació : «No, hi ha un esplèndid reglament de joc al nivell d'Estat, i, per tant, l'anem aplicant i amb això ja funciona.» Pregunta que ens fem a nosaltres mateixos : aleshores, per què hem fet una Llei del Joc a Catalunya? Per què el Consell Executiu no fa ús d'un mandat que li fa, legislatiu, el Parlament de Catalunya? Per què se'ns va portar un Projecte de Llei del Joc que incloïa aquest mandat? És un incompliment o una inactuació del Consell Executiu i un desentendre un mandat del Parlament i un no fer cas d'una competència autonòmica que tenim en exclusiva, quan es reclama tan sovint, i amb raó, que se'ns respectin les competències exclusives.

Que no se'ns digui que el primer punt de la Moció és balder, és sobrer, perquè ja està en la Llei. Està en la Llei, però és que no es compleix, per això hi ha la Moció. És clar que està en la Llei, però és una befa al Parlament que estigui en la Llei fa ja molts mesos i que no es compleixi el que diu la Llei, perquè el Govern, per definició, està per desplegar reglamentàriament allò que diuen les lleis, i, en aquest cas, explícitament se li posa aquest desplegament reglamentari que, segurament ho veurem per la votació, no es voldrà complir.

En el punt dos demanem que s'intervingui sobre aquest camp en tots els temes que porta a una situació, certament la més discutible de la Moció a la interpellació —perquè vegi que intentem precisar el màxim, amb el màxim de matisos, sobre la informació— que és si existeix o no existeix un monopoli, si hi ha una obligació o no sobre una determinada obligació sobre el tronc comú de les pinpines.

Nosaltres, diguin-ho com vulguin, que a Catalunya hi hagin

solament tres casinos, que estiguin tots tres legalment en una sola societat —Casinos de Catalunya—, això potser en diríem *holding* —com va utilitzar el senyor Alavedra—, podríem dir-ne «monopoli», i, evidentment, al nostre entendre, va contra el que diu la Llei del Joc quan mana al Consell Executiu que eviti situacions monopolístiques. I el senyor Alavedra ens diu des d'aquesta tribuna —i no em voldria menjar el meu temps en cites del senyor Alavedra en l'anterior debat— que no se n'autoritzarà cap més. Doncs, bé, no solament no hi ha un monopoli, sinó que, a més, de moment, sembla que hi ha voluntat de mantenir el monopoli.

Nosaltres creiem que hi ha proves evidents i proves legals que no hi ha hagut acció per part del Consell Executiu sobre aquests temes i que connecten amb la no-voluntat de reglamentar, perquè una de les possibles respostes que jo donaria a la pregunta «per què no es vol fer el reglament?», és perquè potser es vol continuar amb aquesta manca de força per intervenir i manca de resposta quan hi ha hagut denúncies. I avui li porto més informació, senyor Alavedra i senyors de la majoria, la denúncia que citarem l'altre dia dels treballadors de Lloret, que està encara per respondre per part de la Direcció General del Joc; la denúncia de l'any 83 a la Conselleria de Treball sobre la sortida dels treballadors dels casinos, amb resolució a favor de Magistratura dels treballadors encara incompleta; la denúncia sobre la Seguretat Social i sobre un possible deute que oscil·la entre 40 i 60 milions de pessetes; la denúncia de l'any 84 —que són diverses— segons cita l'informe del 84; la denúncia de l'any 84, que està *sub iudice*, sobre una reversió de 22 milions de pessetes al jutjat de Girona sobre un cas concret en què es pledeja Casinos de Catalunya amb una persona, i que passa a mans de la Generalitat i no hi ha resposta; les denúncies sobre irregularitats, d'acord amb el reglament del joc... I podríem continuar, i espero que, si tingués més temps, podria tenir més informació.

Nosaltres no solament volem parlar de denúncies, volem tornar a parlar de sentències, sentències sobre acomiadaments fermes, sentències sobre aquells famosos carnets professionals que va lliurar la Direcció General del Joc de la Generalitat actual —això ja no és de l'herència passada— a uns professionals perquè treballessin, i que era illegal, segons diu la sentència de l'1 de gener de 1985, de Girona, quan diu : «Fallo que, estimando como estimo la demanda presentada por el comité de empresa, debo declarar y declaro que la sustitución por la empresa de los trabajadores en huelga, integrados en el grupo de personal del juego por inspectores y personal de hostelería, constituye lesión del derecho de huelga y, en consecuencia, se requiere a la citada empresa para que deje sin efecto y se abstenga en el futuro de realizar actos de tal naturaleza». O sigui, és que d'informació ens en falta, però ja ens en sobra per subratllar la nostra tesi d'impunitat i de no-respecte de l'actual legislació, quan vostès són els encarregats de fer-la complir.

Fins i tot, si aquesta Moció, per normalitats d'aquestes que a vegades ens acostuma el Grup de Convergència i Unió sobre calendaris, hagués anat al setembre, potser tindríem també sentències sobre l'intent de revocar ara el comitè d'empresa, legítimament elegit, i que té darrere tot el dret constitucional del que és la representació sindical.

Nosaltres, en el tercer punt de la Moció demanem que es respectin els drets dels treballadors pel que fa al conveni collec-

tiu, demanda que ens sembla, per dir-ho d'una manera que s'entengui, europea. Estem massa acostumats a determinats empresaris en aquest país que juguen encara a ignorar les més elementals normes de relacions laborals. I quan hi ha algú que demana que es compleixi, la resposta és l'acomiadament.

Jo pregaria les senyores Diputades i els senyors Diputats que llegissin amb atenció el *Diari de Sessions* d'aquell dia i veurien que el to i el contingut de la segona part de la resposta del Conseller del Govern actual a Catalunya s'acosta més al to de resposta d'un conseller delegat d'una empresa o d'una societat anònima que no al d'un home de govern, quan fa una defensa tancada de l'empresa en un tema laboral. Nosaltres defensem que es compleixin les normatives laborals com és l'Estatut dels Treballadors en aquest camp concret. Jo voldria acabar, de nou, citant el senyor Alavedra quan ens diu en el *Diari de Sessions* al final de la seva intervenció, i ens diu: «Senyor Ribó, i no hauria de tallar a la meitat del camí, sinó al final.» Jo li garanteixo que en la mesura de les nostres possibilitats no tallarem a la meitat del camí, anirem fins al final.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Hi ha una esmena presentada a aquesta Moció, una esmena del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista ha presentat una esmena a aquesta proposta de Moció, concretament el número 3 del redactat. Això vol dir que nosaltres estem substancialment bàsicament d'acord amb els apartats primer i segon. Per a nosaltres els apartats primer i segon, amb independència del fons de la qüestió explicat aquí pel Diputat senyor Ribó, representen una conclusió lògica del que és una Llei que està aprovada. És una conclusió lògica i és una conclusió necessària. Si es demana que es desplegui una llei, si es demana que es promoguin uns reglaments que estan previstos en la mateixa llei i si es demana que es faci ús d'unes facultats executives previstes també en la mateixa llei, el que estem fent purament i simplement és mostrar la nostra voluntat que les lleis no siguin simplement decoratives. Les lleis es fan, les fem i les aprovem perquè tinguin una eficàcia pràctica, en conseqüència nosaltres votarem el primer i segon punts de la Moció.

Quant al punt tercer, hi hem presentat una esmena que jo voldria qualificar d'esmena simplement tècnica, destinada a evitar que la rotunditat, la contundència amb què està redactat aquest punt en la mesura que diu que s'insta el Govern a obligar, diu, en ús de les seves facultats, les empreses del sector a formalitzar la mesa negociadora per iniciar l'elaboració d'un conveni col·lectiu sobre la base, concretament, d'una citació d'un article de l'Estatut dels Treballadors, l'article 89, amb la preocupació que aquest redactat contundent no pugui ser titllat, com a mínim, de confusoriari, es tracta purament i simplement que darrere d'aquest precepte de l'article 89 hi ha una polèmica doctrinal segons la qual no queda absolutament clar quin és l'abast d'aquest tercer apartat quan tracta de determinar aquells casos en els quals les parts social i econòmica estan o no obligats a obrir negociacions.

És, ja ho he dit, una qüestió discutida. El redactat de l'apartat segon si vostès el llegeixen veuran que no es presta a una interpretació absolutament segura i clara, diu una cosa sintàcticament tan difícil com aquesta: «la part receptora de la

comunica-ció» —es tracta de la comunicació promovent l'obertura de negociacions— «només podrà negar-se a la iniciació de les negociacions per causa legal o convencionalment establerta» —això sí que és clar— «quan faltin els requisits pels quals es pot demanar l'obertura de negociacions, qualsevol dels requisits, falta legitimació activa que no sigui formulada per escrit, etcètera, i després afegeix: «o quan no es tracti de revisar un conveni ja vençut», «cuando no se trate de revisar un convenio ya vencido». En principi tots els estudiosos, tots els tractadistes han arribat a la conclusió que aquí hi ha una voluntat clara, i és que en la mesura que una de les parts socials —normalment els treballadors— pretenguin la revisió d'un conveni que no està vençut, només en aquest cas l'altra part podrà negar-se a obrir negociacions. Però no queda clar què és el que passa en aquells supòsits en els quals no hi ha un conveni col·lectiu. Aleshores la conclusió és que l'esperit de la Llei és que també en aquests casos es vol que s'obrin negociacions, que es negociï —i que es negociï ho diu després amb bona fe, però, certament, de la lletra de la Llei, això no es desprèn.

En virtut d'això, nosaltres proposem una redacció que no permeti dir que hem optat per una interpretació estricta, sinó que hem optat per una interpretació espiritualista d'aquest precepte i per això nosaltres ens limitem a dir que, en aquest cas, s'hauria d'instar el Consell Executiu a prendre les mesures necessàries, dins de l'àmbit de les seves competències, per tal de facilitar la negociació entre representants dels empresaris i dels treballadors del sector de casinos, encaminada a la resolució de les seves discrepàncies i a la regulació concertada de les condicions de treball. D'aquesta manera, creiem que la Conselleria, el Govern sí que s'entén perfectament què és el que ha de fer, ha d'instar, ha de facilitar l'aproximació i l'obertura de les negociacions, però que, en cap cas, no s'ha de sobreposar al que és anomenat l'autonomia de les parts socials en la negociació.

Si s'accepta aquesta esmena, nosaltres creiem que l'esperit de la resolució es manté íntegrament, esperit al qual nosaltres donem total suport i que, en canvi, milloraria sensiblement en la seva redacció tècnica.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Ara toca intervenir els Grups que no han presentat esmena. Per Esquerra Republicana, el Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el punt número 1 d'aquesta Moció, que diu: «aprovar abans del 31 de desembre», perquè es facin les reglamentacions referides als casinos en els termes previstos per la Llei 15 del 84, evidentment l'hem de votar a favor, no faltaria més que renunciéssim a aquest dret.

Pel que fa al punt número 2, també estem plenament d'acord amb el seu redactat i també el votarem favorablement. Pel que fa al número 3, voldria indicar que ens ha sorprès una mica el rigor amb què està redactat aquest article, i en tot cas subscriuríem la interpretació que ha fet el Grup Socialista amb l'esmena que ha presentat, ens sembla que el text és molt més adequat i si fos acceptat pel Grup proponent de la Moció evidentment votariem nosaltres els tres punts de la Moció.

De tota manera voldria indicar quelcom, perquè m'ha sorprès una mica. Quan es va publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* que s'havia de substanciar aquesta interpellació, es parlava d'una interpellació al Consell Executiu

sobre la política del joc als casinos, i jo em creia que es parlaria de la política dels jocs als casinos, i la nostra sorpresa va ser de comprovar que es referia a un fet puntual i estrictament laboral molt important i que ens té molt inquiets a nosaltres com a Grup parlamentari i que compartim les angoixes amb el partit que ha presentat la interpellació, però que, de tota manera, cal significar que no es tractava d'un debat sobre política del joc als casinos, sinó simplement d'un problema d'acomiadaments.

He d'aprofitar també l'avinentsa, perquè és un tema en què sempre hem estat bastant escrupolosos en matèria de jocs, el que va afirmar el dia 12 d'aquest mes l'Honorable senyor Conseller, quan va dir : «i fer una política paral·lela amb la política de l'Estat en matèria de joc per no distorsionar d'una manera inútil les actuacions administratives, no entrar en una competència amb l'Administració central sobre el tema dels jocs, sobre qui en crea primer un o un altre, i, sobretot, de tenir una política de gran coordinació. I em sembla» —deia— «que això ho hem aconseguit, i en aquest aspecte Catalunya no constitueix una excepció del que és el marc general espanyol en el tema del joc». I va seguir : «no volem en definitiva crear a Catalunya una situació diferenciada d'aquest tema.» Aquestes paraules, senyor Conseller s'han repetit —al meu entendre— massa vegades des d'aquesta tribuna per part de vostè, no les podem compartir, en discrepem del tot perquè entenem que el joc és una competència exclusiva, molt exclusiva i que no hem de renunciar nosaltres a res en matèria de joc, sinó tot al contrari, i, si ens hem de diferenciar, que sigui per bé, i cal que nosaltres fem ús de totes aquestes competències.

Perquè la competència és nostra, no entrem nosaltres en competència amb Madrid, perquè aquesta competència ens la dona l'Estatut i, a més a més, tenint competència tal com està redactat l'Estatut en tot allò que nosaltres puguem crear en matèria de joc, però també en tot el que de joc hagi pogut crear l'Administració central en altres èpoques.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Pel Grup Popular té la paraula el senyor Fernández Díaz.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument, en relació amb la Moció que estem tractant en aquests moments, el Grup Popular d'entrada votarà en contra dels tres punts de la Moció, tal com estan en aquests moments redactats, i dic d'entrada perquè en el supòsit que fos acceptada pel Grup proposant l'esmena proposada pel Grup Socialista, nosaltres la votariem favorablement.

Respecte al punt primer, perquè efectivament la Llei 15/1984 obliga el Consell Executiu, en concret el Departament de Governació, a aprovar un reglament per al sector, però no és menys cert que, fins al punt que nosaltres tenim informació sobre la qüestió creiem que, efectivament, la reglamentació estatal vigent en l'actualitat, mentre no s'aprovi el Reglament per la Generalitat funciona satisfactòriament, així ho va ratificar el senyor Conseller de Governació en la seva intervenció en la interpellació anterior a aquesta Moció i, en tot cas, si aquí no poséssim la data aquesta del 31 de desembre del 85, que nosaltres sabéssim no està prevista com a data límit en la Llei corresponent, a nosaltres ens semblaria absolutament lògic, és un mandat legislatiu i, per tant, ho hem d'aprovar,

però donada la circumstància que el Reglament estatal actual funciona satisfactòriament i que no hi ha data límit en la Llei 15/84, nosaltres no considerem oportú en aquesta circumstància votar a favor d'aquest primer punt de la Moció.

Pel que fa referència a aquest segon punt de la Moció, nosaltres tampoc creiem que s'ha de regularitzar la situació en el sector, o almenys en el sentit que li va donar el senyor Ribó en la seva intervenció, en la interpellació, i avui durant el debat corresponent a aquesta Moció, i ha parlat que s'han de respectar els drets dels treballadors i nosaltres, evidentment, compartim aquest criteri, però s'han de respectar els drets de tots els ciutadans, de manera també especial els drets adquirits per les empreses concessionàries del sector. Si la concessió es va donar en condicions legals adequades, és evident que aquesta concessió, com a dret adquirit, s'ha de respectar. Actualment està vigent aquesta concessió i nosaltres creiem que des d'aquesta perspectiva no s'ha de modificar aquesta situació i, en aquest sentit, no s'ha de regularitzar la situació en el sector i, per tant, tampoc no la votarem favorablement.

Pel que fa referència al punt tercer de la Moció, el senyor Casares en la seva intervenció m'ha estalviat de comentar algunes coses. Nosaltres creiem que és la típica afirmació de compliment impossible, perquè es diu : «obligar fent ús de les seves facultats», s'entén que del Govern de la Generalitat i jo he de dir que el Govern de la Generalitat, pràcticament, no té cap facultat en aquest tema, que tots sabem que el principi de l'autonomia de la voluntat de les parts quant a la contractació col·lectiva és un principi de dret laboral consagrat en l'Estatut dels Treballadors, en els seus fonaments, i que des d'aquesta perspectiva, evidentment, el Consell Executiu no pot actuar sota un mandat de les característiques que en el punt tercer hi són reflectides. En tot cas he de dir que l'article 89 que cita en aquest punt tercer de la Moció, com ha dit el senyor Casares, efectivament diu això de : «cuando no se trate de revisar un convenio ya vencido» i que, al costat d'això hem de tractar també i tenir en compte l'article 82 i potser el 92 de l'Estatut dels Treballadors, l'article 82 de l'Estatut dels Treballadors diu que : «un convenio es la expresión de un acuerdo libremente adoptado en virtud de la autonomía de la contratación colectiva de las partes». I això s'ha de tenir en compte a l'hora d'establir propostes de resolució de les característiques de les que avui estem tractant.

I, en tot cas, ha de quedar molt clar que, com tots sabem, en un conveni s'entra per dues vies : una, per la via de la voluntat de les parts; l'altra, per un acord interprofessional de nivell superior. És a dir, que una altra cosa seria que les centrals sindicals corresponents amb la patronal corresponent també arribessin a un acord de portar la negociació col·lectiva en el sector dels casinos d'una manera determinada. Això seria absolutament legal, seria possible, però no és el cas que ens ocupa aquí. Tampoc és aplicable el cas de l'article 92 de l'Estatut dels Treballadors, que és l'extensió del conveni. Ja sabem que el Ministeri de Treball, en aquest cas, en ús de les competències transferides a la Generalitat, al Departament de Treball, podria, a petició de part, i prèvia audiència de l'altra part, estendre el conveni al sector de què estem parlant, però és que com no hi ha conveni en el sector de què estem parlant, tampoc el Departament de Treball, en aquest el Consell Executiu, pot actuar, i, per tant, insisteixo, estem davant d'una fórmula de compli-

ment impossible, i, per tant, nosaltres l'hem de votar, evidentment, de manera negativa.

Si, al contrari; com he dit abans, el Grup proponent, el Grup del PSUC, acceptés l'esmena del Grup Socialista, nosaltres votàrem favorablement aquest punt tercer de la Moció.

Res més, i moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Jaume Camps, del Grup de Convergència i Unió, té la paraula per a fixar la seva posició.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió respecte a la Moció presentada pel Grup del PSU, respecte a la política de casinos.

Pel que fa al punt primer, «aprovar abans del 31 de desembre les reglamentacions especials referides als casinos en els termes previstos en la Llei 15/84», és a dir, la Llei del Joc, òbviament és un mandat legal, és un mandat legal que l'Executiu ha de complir, no hi ha cap termini. Per tant, com ja ha anunciat el portaveu del Grup Popular, la supressió del «31 de desembre del 85» faria perfectament votable aquest punt de la Moció, encara que fos una obvietat. Per què no hi ha cap pressa a aprovar el reglament de casinos? Ho va dir el Conseller amb tota claredat, i li ho volem repetir : perquè no tot el que fa el Govern central, o ha fet el Govern central, està mal fet, i, concretament, el reglament de casinos està bastant ben fet, funciona, i, a més, perquè la modificació del reglament de casinos, que afectaria els casinos de Catalunya, seria un autèntic brindis al sol. Per què? Perquè, no el Govern de la Generalitat, sinó el Govern de l'Estat, va aprovar la concessió de divuit casinos, els tres de Catalunya i els quinze restants. I per aquesta concessió, que és de l'any 77, no acaba fins a l'any 88, i perquè la nova reglamentació no pot tenir efectes retroactius, com molt bé sap un jurista com el senyor Ribó. Per tant, fer un reglament que, eventualment, pogués modificar drets adquirits, 9.3 de la Constitució, no seria aplicable. Per tant, fins a l'any 88 brindis al sol al nou reglament de casinos.

Per tant, reglament de casinos, sí, però com que no pot afectar uns termes de concessió que no acaben fins a l'any 88, tenim temps suficient, l'Executiu té temps suficient per fer aquest reglament de casinos. Desdramatitzem el tema : afecta tres casinos; tema menor. És un mandat legal important, com tots els mandats legals, però tema menor.

Segon punt de la Moció : «utilitzar les seves competències administratives per tal de regularitzar la situació en el sector, especialment pel que fa a l'aplicació de l'article 4.1 de la Llei, i els articles 4.c) i 28.4 del Reglament de Casinos de Joc.» Anem a veure què vol dir això.

El principi genèric de regularitzar l'actuació del sector, el sector no veiem que tingui cap conflictivitat especial, pel que fa a la seva globalitat, des del punt de vista de funcionament regularitzat per la concessió. No estem parlant de temes laborals, ja li ho anuncio, jo crec —i li ho dic amb tot respecte— que el Diputat senyor Ribó confon els temes d'estricta competència laboral amb els temes polítics que debat aquesta Cambra. Pel que fa a l'estricta compliment dels termes de la concessió, no hi ha res a regularitzar en aquest aspecte. Si, com ens diu el senyor Ribó, cal fer una especial incidència a l'article 4.1 de la Llei del Joc, mireu què diu aquest article 4.1 : «Correspon al Consell Executiu de planificar els jocs i les apostes». El Con-

seller de Governació va dir-li ben clarament : planificació, absolutament cap extensió en el tema. No per voluntat de protegir res ni ningú, sinó seguint la filosofia de la Llei del Joc, no propugnar, no augmentar el joc en termes desconsiderats, cap nova planificació, cap més casino a Catalunya. Per tant, per aquí no hem de fer cap tipus de nova ampliació. Seguim l'article : «Correspon (...) les seves repercussions econòmiques i tributàries i la necessitat de reduir-ne, diversificar-ne i no fomentar-ne l'hàbit i d'impedir dins de la seva gestió activitats monopolístiques.» Si el senyor Ribó es volia estar referint a la possibilitat que el Consell Executiu pogués refrenar l'activitat monopolística que —dit sigui entre cometes— «pot ser que hi sigui a través del *holding* creat», hem de dir que aquest *holding* de Casinos de Catalunya és perfectament legal —i ho ha reconegut el mateix senyor Ribó— per virtut del mateix Reglament del Joc de 9 de gener del 77. Per tant, aquesta situació, sap ell perfectament que permet la participació accionària a tres casinos, no més de tres casinos; per tant, aquesta situació legal, que el senyor Ribó, i nosaltres potser, podem arribar a estar-hi d'acord, em sembla, en cert punt, que pot tenir un cert caire monopolístic, és perfectament legal i regularitzada, i, a més, intocable, pel que ja li he dit abans, fins a l'any 88.

Per tant, aquest segon punt de la Moció és absolutament invotable, no pas el primer amb la referència que li he dit.

Pel que fa al tercer punt, jo he de subscriure plenament les paraules que ha dit abans el Diputat senyor Casares, autor de l'esmena. L'esmena ens sembla una esmena intel·ligent, una esmena perfectament votable. Per què? Perquè és molt evident que la formulació del punt 3 de la Moció del PSU de Catalunya era absolutament no votable. Sap perfectament el senyor Ribó que en dret comparat, encara que sigui majoritària l'opinió que afirma la llibertat de negociació, s'observa una tendència a exigir un deure de negociació col·lectiva presidit per la bona fe.

Punt segon, les normes internacionals, fonamentalment les de l'OIT, no contenen una regla uniforme d'interpretació referent a la manera d'arbitrar el deure de negociació.

Punt tercer, l'Estatut dels Treballadors —subscriu plenament les paraules del senyor Casares— no manté un mandat clar i obligatori, especialment quan no hi ha una preexistència de conveni col·lectiu.

Finalment, deixi'm dir-li, deixi'm reiterar-li —i aquest és el punt més dèbil de la seva Moció, perquè és absolutament incomplible—, l'autoritat laboral, ai las!, no té facultats que puguin obligar les parts a seure en una taula de negociació, i encara té menys facultats, perquè, un cop assegudes a la taula de negociació, obligar-les a arribar a un acord. Ara bé, la formulació —repeteix— de l'esmena del Diputat Casares és una formulació intel·ligent. I he de dir-li que aquesta formulació és ni més ni menys la que ha exercit la Conselleria de Treball en els conflictes laborals que s'han esdevingut amb anterioritat. Per quatre vegades, aquesta concertació que demana l'esmena socialista ha tingut lloc; dues vegades pel Conseller de Treball, dues vegades pel Delegat territorial a Girona amb motiu dels conflictes laborals. Per tant, absolutament d'acord que la Conselleria de Treball segueixi aquest tema de concertació, tal com ha fet fins ara.

Per tant, posició del Grup de Convergència i Unió : sí al reglament, sense termini, perquè no ho marca la Llei, per raons

que ja he dit; no al segon punt, que és invotable; sí al tercer punt, si s'acceptés l'esmena del Grup Socialista.

Finalment, senyor Ribó, permeti'm que, d'una vegada per totes, li aclareixi, o s'aclareixin, si ho vol vostè, ja que ha acusat de confusionisme el Conseller Macià Alavedra, li aclareixi els tres grups de sentències que hi ha hagut, a més de les que vostè ha citat. Digui'm vostè si això és veritat o no és veritat.

Primer : tema del tronc de propines. Demanda instada pel comitè d'empresa del Casino de Lloret sollicitant que es declarés nul·la i sense efecte la clàusula que estableix l'actual repartiment de propines. Recordaran les senyores i els senyors Diputats que la norma que conté el contracte de treball dels treballadors dels Casinos de Catalunya explica que les propines es reparteixen globalment, i, per tant, això beneficia el Casino de Peralada, beneficia el Casino de Lloret, però va en contra del Casino de Peralada, o al revés. Recau de més al de Lloret i menys al de Peralada, i, per tant, aquesta clàusula és impugnada, òbviament, pels beneficiats. Sentència de Magistratura de Treball de la província de Girona, 21 de novembre del 81, no donant lloc a la demanda. Sentència del Tribunal central de Treball, apel·lada la sentència pel comitè d'empresa, dicta sentència el 4 de juny desestimant novament l'apel·lació, i confirmant en tots els seus extrems la sentència de la Magistratura de Girona. Per tant, l'actual distribució del tronc de propines en forma globalitzada per als tres casinos, reglamentació aprovada pel comitè d'empresa, aprovada per tots els treballadors i aprovada per la Comissió Nacional del Joc, només és modificable a través d'un nou acord dels treballadors i l'empresa en funció de la llibertat contractual, no en funció de la voluntat d'aquest Parlament ni del Consell Executiu de la Generalitat.

Segon bloc de sentències : tema d'horaris, que és el que va provocar la confusió. Demanda : es produeix conflicte col·lectiu en oposar-se el comitè d'empresa a una modificació d'horaris establerta per l'empresa. Sentència de la Magistratura de Treball de Girona fallant a favor del comitè d'empresa, però sentència del Tribunal central de Treball, amb data 13 de maig del 85, en la qual estimant el recurs interposat per l'empresa, dóna la raó a l'empresa i revoca la sentència favorable als treballadors dictada per Girona.

Tercer bloc de sentències : tema d'acomiadament. Amb motiu de la vaga produïda a finals del 84, l'empresa Casinos de Catalunya va acomiadar alguns treballadors, alguns d'ells membres del comitè d'empresa. Aquí, dos blocs de sentències. Les sentències corresponents als treballadors que no eren membres del comitè d'empresa, la majoria, és a dir, una trentena de treballadors, en aquest cas, la sentència dictada per Girona, sentència d'acomiadament improcedent, per tant, facultat de no-readmissió a través d'una indemnització. I aquesta és la sentència en la qual vostè dóna suport als drets dels treballadors, i els treballadors no devien estar pas massa contents d'aquesta sentència, perquè la recorren en el Tribunal central de Treball, sentència que està *sub iudice*.

Segon grup de sentències : les sentències que afecten el comitè d'empresa. Aquestes sentències declaren, efectivament, l'acomiadament nul, i, per tant, sense objecte d'indemnització, amb obligació de readmissió, i aquesta sentència és recorreguda i també està *sub iudice* en el Tribunal central de Treball.

Aquests, si no m'equivoco, són els tres grups de sentències, són els que deia el Conseller, i els que potser vostè, en el fragor de la batalla dialèctica, no va poder copsar amb tota la seva intensitat. (*Rialles.*) I no ho va poder copsar, segurament, senyor Ribó, perquè, d'alguna manera —i li ho torno a dir amb tot el respecte— vostè va confondre aquesta Cambra amb una Magistratura de Treball, i estàvem parlant de la política del joc en els casinos, de la Generalitat, no a unes justes demandes dels treballadors, però que, en tot cas, ni aquesta Cambra ni el Consell Executiu de la Generalitat tenen cap dret a intervenir-hi, sinó la jurisdicció laboral competent al seu dia dictant sentència el Tribunal central de Treball.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó de fixar la seva posició respecte a l'esmena.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres acceptarem l'esmena socialista, perquè hi ha una polèmica doctrinal que ha citat el senyor Casares certa, sobre la qual ens podem confondre —avui sembla que tots ens anem a confondre—, sobre quan s'està obligat o no a anar al conveni; ara, jo diria «quan no hi ha conveni», com és en aquest cas, la legislació laboral, igual que les altres —però en aquest punt la laboral—, té moltes maneres de ser llegida —jo en faig una lectura. Les sentències tenen una sola manera de ser llegides, les que jo vaig fer ús a l'anterior debat, i avui una altra vegada, i que són sentències d'acomiadament improcedent, que no recorren al Tribunal central, senyor Camps, sinó que recorren al Tribunal Suprem —puntualització que li faig; allà són els recursos—, però hi ha moltes maneres de llegir la legislació, no les sentències. Nosaltres sabem, i per això acceptem l'esmena, que l'acord de les parts és necessari, però és que, en aquest cas, senyor Casares, no hi ha ni negociació entre les parts. Aquest és el punt que deixa claríssimament a una interpretació l'article 89 de l'Estatut dels Treballadors. Perquè s'ha citat aquí, sobre la seva esmena, que hi ha diverses vies d'entrada en el conveni, però és que, en aquest cas, no s'hi entra per cap de les vies. Pot haver-hi diverses fórmules de legislació laboral, i podem debatre'ns, sense confusions, ni sentència ni legislació, sobre com s'hi entra aquí, no s'hi entra per cap. Es pot debatre sobre si són o no aplicables els mandats de la legislació laboral, que és legislació de l'Estat, no com la Llei del Joc, que és legislació del Parlament de Catalunya, i, en aquest cas, és absolutament aplicable a Catalunya. Ara parlem de la laboral. I parlem de la laboral, i, en aquest sentit, l'esmena ho deixa ja fora de tot dubte, perquè ningú s'amagui en les votacions, perquè és un fet laboral concret, que ha anat sortint aquesta temàtica; és, mercès a un fet laboral concret, i estirant del fil d'un fet laboral concret, que han sortit fets administratius, per si a algú li quedava algun dubte, de per què, d'un fet concret, a nosaltres se'ns acusa que no parlem de fets concrets, que fem maniobres truculentes, com he citat jo abans. És estirant d'aquest fet concret laboral que surt tota la problemàtica administrativa —que això quedi claríssim en aquesta Cambra—, que surten els incompliments administratius.

Nosaltres en la interpellació vam estirar aquest fil, i vam donar tot un conjunt d'altres fets, com avui n'hem afegit una pila de noves proves administratives, sobre les quals no hi ha cap dubte de l'aplicació de la legislació.

Nosaltres, tant de bo —si es vota aquest punt tercer amb l'esmena socialista—, com ha dit el senyor Camps, s'anés a l'èxit que hi ha hagut en altres ocasions des de la Generalitat. Tant de bo el senyor Badia pogués reeixir aquesta vegada, quan no ha pogut reeixir en aquest mateix tema altres vegades.

I no dic que li agafo la paraula, perquè seria encara més volàtil, sinó que vostè i jo estarem a l'aguait de saber com i quan es compleix.

Nosaltres acceptem l'esmena perquè precisa, ho repetim, perquè no hi hagi cap mena de dubte sobre aquesta aplicació de la legislació, perquè no hi hagi l'excusa que la manca de reglamentació fa que no s'hagi d'intervenir, i quedi la impunitat en aquest camp.

Nosaltres, per tant, demanem que se sotmeti a votació el punt 1, tal com està redactat en la Moció, i si els senyors del Grup Popular volen demanar que separi la data per poder votar el punt 1, ho poden fer perfectament, i es votaria el punt 1, fora la data, i la data a part. El punt 2, tal com està formulat en la Moció, i el punt 3, tal com està redactat en l'esmena del Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara, a les votacions que, pel que sembla, haurien de ser ... (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) per quin motiu?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, per demanar votació separada, però no per punts, sinó dins del punt 1, demanar votació separada de l'incís que fixa la data límit del 31 de desembre.

El Sr. PRESIDENT : A veure, si la Presidència ho interpreta bé, el punt 1, fins a on?

El Sr. SUBIRÀ : Un moment, senyor President. Tot el text del punt 1, exceptuant la frase «... abans del 31 de desembre del 1985.». És a dir, aquest incís, que diu : «... abans del 31 de desembre del 1985», votat separatament.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

El Sr. SUBIRÀ : També, llavors, la votació separada dels punts 2 i 3.

El Sr. PRESIDENT : 2 a part, i 3 a part. Bé. El senyor Ribó hi està d'acord... i, aleshores se suprimeix aquesta frase o no? Es vota a part? D'acord, molt bé.

Bé, anem a sotmetre, doncs, a votació l'apartat 1, sense la frase «... abans del 31 de desembre de 1985», després votarem la frase aquesta.

Bé, els qui estiguin d'acord amb el punt 1, sense la frase exclosa, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt 1, amb l'exclusió de la frase anotada, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, anem a sotmetre a votació la frase «... abans del 31 de desembre del 1985», pertanyent a l'apartat 1.

Els qui estiguin a favor d'aquesta frase, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta frase ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Anem, ara, a la votació de l'apartat 2.

Els qui estiguin a favor de l'apartat 2, que tinguin la bondat

de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat segon ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Finalment, l'apartat tercer, que recordin que ha estat substituït per l'esmena socialista en la seva integritat, amb la frase final que també sembla que es considera involucrada en aquest apartat tercer... s'ha suprimit? Ah, bé.

Doncs, per tant, la frase final queda suprimida.

Bé, l'apartat tercer, doncs, substituït per l'esmena socialista.

Els qui estiguin a favor de l'esmena socialista que ara integra l'apartat tercer, que es posin de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat tercer, substituït per l'esmena socialista, ha estat aprovat per unanimitat dels presents. Bé, voldria demanar al titular si accepta aquestes correccions tècniques que han estat comunicades. (*Ll. Sr. Ribó assenteix.*) Moltes gràcies.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Càlcul d'Ingressos dels Serveis Transferits de la Seguretat Social

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el càlcul d'ingressos dels serveis transferits de la Seguretat Social, presentada pel Diputat Honorable doctor Ramon Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESPASA : Gràcies, senyor President. Aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre els mètodes i els recursos per al finançament de la sanitat a Catalunya ha estat, com tots els senyors i senyores Diputats saben, el tema «estrella» durant més d'un mes en aquest Parlament, a la premsa, en allò que van anomenar en l'anterior sessió el ball de xifres entre el Ministre de Sanitat i el Conseller de Sanitat i Seguretat Social a Catalunya.

Ha estat tot això, però, dissortadament, no ha estat el que havia d'estar, és a dir, un tema de debat ampli, profund, serè, amb tot el material sobre la taula, en el mateix Parlament de Catalunya. Un tema de la importància, que ara no repetiré pel volum de les xifres —recordo que es parla de 0 a 55.000 milions de dèficit en un Departament, el Departament que acumula la meitat del Pressupost de la Generalitat—, ha estat un tema que s'ha debatut, s'ha discutit en interpellació, ara en Moció, i sobre el qual el Grup de Convergència i Unió s'ha negat sistemàticament a plantejar un debat ampli, un debat com correspon a la importància del tema, i com correspon a la sobirania d'aquesta Cambra. És a dir, tema «estrella» a la premsa, al carrer, en el ball de xifres, però tema escadusser, tema amagat on havia de ser més transparent en tots aquests altres indrets que he anomenat, és a dir, en el mateix Parlament de Catalunya.

Segon aspecte que m'interessa ressaltar. En el primer punt de la Moció —que espero que serà aprovat amb els vots de la majoria, si no de tots els Grups parlamentaris— es reconeix, finalment, o es reconeix de nou, per dir-ho millor, que el siste-

ma de finançament de les despeses de l'Institut Català de la Salut a Catalunya, com a formant part del sistema de la Seguretat Social, té un circuit diferent del de la LOFCA, és un circuit especial, que requereix un tractament diferenciat. Tractament diferenciat, que ha estat sistemàticament ignorat, almenys en la voluntat política i en les paraules per part del Consell Executiu, i una de les raons de la situació en què es troba actualment, en la meua opinió estaria en aquest desconeixement del tractament diferenciat que calia donar a tot el tema de transferència de recursos financers, pel que fa al sistema de la Seguretat Social. Si —com espero i desitjo— el primer punt de la Moció que defensem, fins i tot amb possibles esmenes a incorporar, queda aprovat, quedarà reconegut per la majoria d'aquesta Cambra que cal fixar un mètode objectiu i automàtic per al finançament dels serveis transferits de la Seguretat Social. Que aquest mètode és una responsabilitat, no només del Govern central, sinó també del Govern de les Comunitats Autònomes que tenen serveis transferits, en aquest cas de la Generalitat, i que cal evitar la incertesa en el càlcul dels ingressos per aquesta partida tan important, ho repeteixo, quasi la meitat de tot el Pressupost de la Generalitat. Aquest és el sentit del primer punt de la nostra Moció, fixar un mètode objectiu i automàtic, fixar un mètode que eviti les incerteses, reconèixer que aquest mètode queda al marge del que preveu la LOFCA, i, tercer, reconèixer també, o emfasitzar de nou que aquest és un acord que s'ha d'arribar a través de la responsabilitat de les Administracions públiques majors —Administració de l'Estat, Administració de la Comunitat, en aquest cas, Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya— per arribar a l'acord de fixar aquest mètode objectiu.

El segon punt de la Moció, pràcticament no té defensa, o no caldria que tingués defensa, ja que la seva defensa la va fer, al seu dia, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. Com vostès recordaran, el Conseller Laporte va anunciar solemnement des d'aquesta tribuna que el Consell Executiu es veuria obligat a portar a aquest Parlament un Projecte de Llei de reducció dels ingressos del Pressupost de la Generalitat pel que fa a l'ICS per al 1985, per un valor d'11.000 milions de pessetes. Encara que després, amb perplexitat d'aquest Diputat i suposo que d'altres Diputats, el President de la Generalitat va relativitzar aquestes afirmacions, tot i que repetidament se'ns recorda que quan parla —i és així com s'ha d'entendre— un membre del Consell Executiu des d'aquesta tribuna, està parlant col·legiadament el Consell Executiu, em sembla que posar de manifest de nou, o subratllar aquest reconeixement de la necessitat de portar un Projecte de Llei reduint els ingressos del Pressupost del 85 a cinc mesos d'haver-lo aprovat, és el reconeixement més palmari, més evident que s'ha pressupostat malament en els anys anteriors, i per cenyir-nos als fets estrictes, en tot cas s'ha reconegut aquesta mala tècnica pressupostària —jo en vaig dir, potser d'una manera una mica emfàtica, terrorisme pressupostari— almenys per al 1985. Per tant, no insistiré més en la defensa d'aquest segon punt de la Moció, ja que considero que la defensa d'aquest segon punt de la Moció me la va fer el Conseller de Sanitat i Seguretat Social, anunciant aquest Projecte de Llei reduint els ingressos de l'Institut Català de la Salut, per un valor d'11.000 milions de pessetes; entre parèntesi, aquest Projecte de Llei encara no ha entrat a la Cambra, però jo confio totalment i ple-

nament en la paraula del Conseller, i estic segur que més tard o més d'hora aquest Projecte de Llei, d'una manera o d'una altra, arribarà a aquesta Cambra.

El tercer punt de la Moció és el punt més crític, necessàriament crític, d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació, i s'hi afirma la incapacitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social per assolir l'adequat rigor pressupostari en la despesa, l'adequada i plena utilització dels mitjans sanitaris propis, i la necessària contenció en la política de concerts amb les entitats privades, subordinant tot això a l'interès públic general i a l'austeritat que es podria esperar en l'increment de la despesa, també especialment pel que fa al capítol 1, és a dir, aquest punt 3 de la Moció —s'ha de dir amb totes les seves paraules— és una seriosa crítica, o una seriosa censura al Departament de Sanitat i Seguretat Social, perquè creiem, com ja vam dir en la interpellació, que ha aconseguit una cosa difícil de superar, i és posar descontents, posar nerviosos a tot el ventall de forces, des de la dreta fins a l'esquerra, des dels mateixos treballadors i funcionaris del sistema als proveïdors i industrials que tenen tractes amb l'Institut Català de la Salut; ha aconseguit posar a tothom autènticament, com se'n diu, fora de polleguera, per les repetides notícies i contranotícies de dèficits alarmants, d'inexistència de dèficits, a retards en els pagaments; en definitiva, el que nosaltres —i ens dol haver-ho de constatar així— considerem un gravíssim desgavell econòmic i de gestió administrativa.

Vam dir —i amb això acabaré la meua intervenció— en la substanciació de la interpellació que si volíem escatir, si volíem veure d'on podia provenir aquest forat tan important, del qual no vam xifrar mai la quantitat perquè està pendent —ho sabem— en una bona part, de negociació, i del que el Partit Socialista Unificat de Catalunya sempre ha dit que no tot és imputable a mala gestió, i que fins a un 25-30% creiem que és degut a insuficiència d'ingressos. Però queda un altre 70% degut a mala gestió —vaig dir-ho i m'interessa ressaltar-ho de nou—, que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya no atribueix tot el forat que existeix, afirmem nosaltres, al Departament de Sanitat i Seguretat Social, a la mala gestió.

Hi ha una part, que nosaltres ens atrevim a xifrar provisionalment fins a un 25, 30% a causa d'insuficiència d'ingressos, però queda un 70% a causa de mala gestió, i és per això que presentem aquest tercer punt de la Moció i per donar suport a aquesta afirmació, jo només els voldria dir que, si s'estudia la mitjana d'increment —com una dada per subratllar i posar punt final a les meves paraules— si s'estudia l'increment de despesa del pressupost de l'ICS dels anys 82, 83, 84 i 85, l'increment de pressupost d'un any respecte a l'altre és, de mitjana, de l'ordre del 12, 13%, si es fa la mitjana dels quatre increments. Per dir-ho ràpidament, 10,6, 6,8, 13, 17%, els quatre anys.

Doncs, bé, això dona una mitjana del 10, 12% d'increment d'un any sobre l'altre; si es mira l'increment de la despesa en concerts —en alguns concerts; no tinc xifres globalitzades i, per tant, no..., però em sembla que dels que dispoço són suficientment il·lustratius— entre l'any 82 i 83, aquests increments són de l'ordre del 20, 22%, en molts dels centres concertats. És a dir, hi ha una diferència molt gran entre l'increment que es produeix en els concerts —en els concerts, almenys en els més

importants, o els que es poden situar entre els més importants— i el que és l'increment mitjà del pressupost general. És evident que no són xifres absolutament congruents i comparables; és evident això, però és que la diferència és tan gran que és, almenys en opinió del Diputat que els parla, políticament significativa.

Aquest i altres arguments que ja es van donar en la interpellació han motivat el tercer punt de la nostra Moció, que ve a reclamar que el Parlament constati aquesta incapacitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social per assolir un adequat rigor pressupostari per contenir la despesa i per assegurar la plena utilització dels mitjans propis abans de recórrer als mitjans aliens en matèria de concerts en Sanitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció hi ha presentades dues esmenes : una esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que és de modificació, i una altra, d'addició, del Grup Socialista. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Gràcies. Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fixar la nostra posició sobre la Moció que ha presentat el Grup del PSUC, per mitjà de l'Honorable Diputat senyor Espasa.

Com saben vostès, i se'ls ha dit aquí, aquesta Moció consta de tres parts; la primera part es refereix a la fixació del percentatge de participació en la despesa de l'INSALUD en les Comunitats Autònomes que tenen transferit el servei de Sanitat. Aquest, veritablement, ha estat el cavall de batalla d'aquests darrers temps —d'uns temps molt llargs—, en el que més aviat ha dominat, jo diria, sincerament, l'arbitrarietat en les dades, la incertesa en els ingressos que se suposava que hi havia d'haver, el gran equívoc dels percentatges i la gran manipulació que s'ha fet dels percentatges, i, sobretot, la presència d'enquestes molt contradictòries, que segurament hi haurà molta gent que no haurà entès.

Només com un exemple : l'any 1982, l'INSS —que saben vostès que no és una institució traspassada, sinó que és una institució que encara no ho ha estat, Institut Nacional de Serveis Socials— fa una enquesta, l'any 82, i diu que cada llibreta té una mitjana de 2,31 persones inscrites, beneficiaris inscrits. El Departament, donat que ja comencen a haver-hi els problemes a partir de l'any 1982, fa una enquesta amb les dades que comença a tenir —pensin que, abans, l'índex de participació dels beneficiaris era totalment desconegut, durant quaranta anys va ser totalment desconegut— el Departament fa una enquesta i surt 2,26, és a dir, un pèl més baix del que havia dit l'INSS, però resulta que el Govern central fa una enquesta, el 1984, i surt 1,84 persones inscrites per llibreta. Això són unes xifres, realment, que aquí semblen molt menudes, però, traduïdes al gran volum que això significa i a l'esforç de finançament que ha de significar donar atenció a aquest escriu que hi ha i que aquí existeix, perquè aquí hi és, aleshores són molts diners.

Nosaltres estem d'acord a posar en ordre tot això; nosaltres pensem que, seriosament, aquí s'ha de trobar un mètode, com diu l'Honorable Diputat Ramon Espasa, objectiu i automàtic, però nosaltres hem presentat unes esmenes que ens agradaria que fossin acceptades, fixant encara molt més, diguéssim, la rigorositat. Nosaltres diem en la nostra esmena que s'ha de basar el mètode objectiu i automàtic, no només en el nombre

de beneficiaris, així, dit d'aquesta manera, sinó en el nombre real de beneficiaris, i quan diu que permetin fixar exactament el percentatge de participació, nosaltres pensem que aquest percentatge de participació, només mitjançant un cens podrà ser establert de manera definitiva, i nosaltres, el que voldríem, és que en aquest primer punt, hi constés això. Sense aquesta inclusió d'aquestes esmenes, nosaltres no votariem aquest punt; amb la inclusió d'aquestes esmenes, el votarem, però pensem que ha de ser això, a fons, amb rigorositat, fent un cens i no fent una enquesta sense saber ni el mètode que s'ha utilitzat en aquesta enquesta —que no ens ha estat explicat—, ni que pugui tornar a ser arbitràriament manipulat.

El segon punt tracta de l'increment del pressupost financer i de la gestió en els anys 82, 83, 84 i 85. Mirin : d'ençà que es van produir les transferències el 1981, la gestió sanitària ha estat realment un repte. Això és evident. Mentre va durar el primer any de la transferència, any 81, amb Govern d'UCD, es van obrir unes possibilitats : el percentatge era un percentatge força semblant al que s'havia pensat que havia de ser; se'ns van obrir unes possibilitats de gestió que havien l'allunyar per sempre més una gestió que era una pura ficció, una gestió que era una pura façana i es va iniciar la gestió per cobrir les reals necessitats de la sanitat, les necessitats més elementals, per millorar, per fer possible una eficaç acció dels sanitaris, i per fer possible una eficàcia en el tractament dels usuaris.

Ja se sap que les gestions ben fetes generen més demanda, i això és el que ha succeït, simplement : va passar això, però encara hi havia uns altres problemes. Hi havia tota una sèrie de qüestions a mig fer, tota una sèrie de qüestions abandonades. Per exemple, l'Hospital dels Germans Trias, de Badalona; per exemple, la Residència de Vic; per exemple, la Mancomunitat de Sabadell i Terrassa. Tot això són coses que se'ns van donar i que allí estaven. Jo els haig de dir, sincerament, que la primera vegada que vaig anar a Vic a veure la Residència de Vic —no l'havia vist mai, jo—; vaig a veure-la, a veure com està i tot això. La Residència de Vic —no sé si la coneixen, vostès— està situada cap allí dalt..., jo estava petitet, allí sota, mirant allò, i em vaig quedar esborronat. Allò era com si fos una mena de desert! Doncs, miri, jo no ho sé; el subconscient potser treballa, o el que sigui, però el primer que jo vaig pensar és quants quilos de goma-2 es necessitarien per tirar tot allò enlaire, perquè allò és el que s'hauria d'haver fet (*remor de veus*), i, com allò, tantes altres coses que nosaltres hem hagut d'anar tirant endavant. Per exemple, les tres que hem dit, i la Residència de Vic, en aquest moment, és objecte d'un consorci entre l'Hospital de la Santa Creu, entre l'Ajuntament i entre l'Institut Català de la Salut, però tot això és una problemàtica realment important.

A més a més, no és només aquesta : a més a més, ens vénen encara tota la qüestió dels autònoms. 300.000 atencions que no són sufragades, que del milió d'autònoms, el 30% correspon a Catalunya. D'on ha de sortir, tot això? Com s'ha de finançar, tot això? Jo diria que el tema del finançament, vist des d'aquest angle i d'aquest angle tan apropat i de viure-ho cada dia, és un tema que demana un tractament diferent del que jo diria que s'hi està donant, perquè el que s'està fent és polititzar un tema de molta importància (*remor de veus*), i que aquesta politització no beneficia en res.

Jo no vull entrar en el ball de les xifres que ha dit el senyor

Espasa. Jo només vull fer un esbós polític del que ha significat tot això (*remor de veus i rialles*). Mirin : abans de les transferències hi havia un percentatge de titulars. No existia —ja els ho he dit— el de beneficiaris. El percentatge aquest, durant el primer any, amb el Govern d'UCD, es manté. Els anys 82, 83, 84 i 85, amb el Govern del PSOE, aquest percentatge va decreixent. L'enquesta que jo els he dit, del 82, de l'INSS, corroborada per l'enquesta que fa el Departament, situa tot això a un nivell gairebé com l'inicial. Doncs, bé, amb la certesa d'aquestes dades, per les necessitats generades i per l'amplada de la demanda, que cada vegada és més gran, el pressupost de la Generalitat el vam situar en el nivell econòmic resultant de les dades obtingudes, i aquesta és la cosa.

Es confiava, evidentment, en el rigor d'un refinançament, però el Govern central fa una enquesta, i surten unes xifres més baixes, i la negociació es tanca. Jo, personalment, sóc de l'opinió que, per aquesta via, no aconseguirem absolutament res. Hem d'iniciar un altre camí. I penso que aquesta és la proposta, i per aquest motiu és la proposta que el Conseller del Departament va fer de la reducció de crèdit del 1985; no per gust, ni perquè li sobressin diners, sinó per rigorositat, perquè tanca aquesta proposta, no es podia seguir cap a aquest camí.

Jo voldria insistir una mica sobre el tema de la politització. D'una banda, es diu : «Governar sense recaptar és fàcil». Aquesta és una frase que ha fet el Grup que dona suport al Govern a Madrid. (*Remor de veus.*)

De l'altra, es diu, el mateix Grup diu : «Cal una fórmula de compromís per a l'any 1986, i després, anar al finançament definitiu.» Home! Aleshores, vol dir que alguna cosa hi ha, que això és cert, que aquesta és una qüestió que s'ha de resoldre d'una manera o d'una altra, i, a més a més, és una qüestió que és un finançament, que, bé, que sí el comparem amb el finançament d'altres parts del món, és misèrrima, perquè l'Estat espanyol té una cobertura de 30.000 pessetes per habitant, però Anglaterra, Gran Bretanya, la té de 54, i Itàlia la té del doble, de 60.000; França, de 85.000; la República Federal Alemanya, de 115.000, etcètera.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha esgotat.

El Sr. COLOMINES : Sí, senyor. Acabo de seguida, senyor President.

Jo crec que la reducció de crèdits no és cap reconeixement de cap error; és la constatació d'una negativa financera de la part dels pressupostos generals de l'Estat, i per això nosaltres pensem que el segon punt d'aquesta Moció no s'ajusta a la realitat i nosaltres no la votarem.

I, per acabar, senyor President, el tercer punt en el qual es debat la incapacitat en el rigor pressupostari de la despesa, perquè aquest és el tema : la Moció no parla, no qüestiona la gestió, la Moció, una altra cosa és el que el senyor Honorable Diputat digui aquí, però la Moció no qüestiona la gestió, sinó que el que qüestiona és saber que haver gastat massa i s'introdueix novament el tema polític dels concerts.

Em permetran dir el següent : la política del Departament ha estat sempre la d'utilitzar els mitjans propis fins a les seves darreres conseqüències, però si resulta que en qüestió de llits, per exemple, tenim el 20% i hem d'atendre el 90% de la població, d'algun lloc o altre han de sortir. Evidentment que hi ha una cosa que és el que cou, el Departament el que no ha volgut

fer és incrementar amb noves institucions, multiplicar els problemes, i el que ha fet és, doncs, concertar, posar mà en institucions, en establiments que existien i que cobrissin aquestes necessitats. És a dir, convertir, aprofitar l'element privat al servei públic.

Jo penso que aquesta ha estat una mesura racional, aquesta ha estat una mesura d'aprofitament important, i que apunta cap a un futur de la sanitat catalana. És per això que nosaltres les crítiques que es fan a aquest punt no les acceptem, i nosaltres també votarem en contra d'aquest tercer punt.

Per acabar, deixin-me retornar a la frase «governar sense recaptar és còmode». Penso que ho és molt més recaptar sense governar adequadament, i d'aquí ens vénen molts dels nostres mals.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha ara una altra esmena, com he dit, del Grup Socialista de la Cambra, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest ha estat un dels temes de què més s'ha parlat en aquesta Cambra i del qual, segurament, hem tret poques conclusions clares, conclusions que realment evitin el que és obvi il·legítim, d'altra banda, que els Grups parlamentaris puguin intentar portar el seu molí a l'aigua de les preocupacions, de les inquietuds, dels problemes que, en definitiva, té plantejada la sanitat a Catalunya.

Avui hem assistit, fa un moment, en el torn de l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, a un intent una vegada més de confondre la realitat amb els fets; puja a la tribuna amb allò que el caracteritza, un gran efectisme i, per què no també, una absoluta manca de rigor i ens diu aquesta frase tan feta, d'altra banda tan desagradable, que l'hospital de Vic ell, quan el veu, l'hauria d'enderrocar amb goma-2. Si no és així, si no ha dit aquestes paraules, el que sí que sembla que s'ha tret de conclusió és que aquell mastodont no és útil per a la població, per a l'assistència de la població catalana.

Ell també ha passejat segurament per la Gran Via, ha arribat a l'autovia de Castelldefels, ha vist davant la residència de Bellvitge un magnífic hospital en construcció, aquest sí d'un altre tipus d'iniciativa que no és pas el sector públic, i el senyor Colomines segurament no ha pensat, doncs, ficar-li una càrrega d'aquestes que ha dit o la necessitat que existeixi, perquè vostè sap que el seu Govern, al qual vostè dona suport, s'ha gastat o ha pressupostat gastar en aquest hospital una quantitat molt important. O és que no se'n recorden dels 2.000 milions de pessetes de coeficient obligatori que va avalar el seu Govern a les caixes de crèdit de l'Hospital Oncològic? És que no se'n recorden que han pressupostat més de 500 milions de pessetes, pressupost del 84, pressupost del 85, per ajudar aquest hospital que no és del sector públic, que encara no sabem quina és la solució? Aquest és el que no és sector propi de la Generalitat i vostès han posat una quantitat important de diners. Aquest és una part important del desviament del famós dèficit que ningú qüestiona. Aquí no cal parlar si l'enquesta, si no hi ha enquesta, si percentatges més amunt o més avall. És una realitat. Vostès, el Govern de la Generalitat i el Departament de Sanitat, té un dèficit de gestió d'unes quantitats fonamentals, claríssimes, i, si no, per què vostès no vénen a explicar amb trans-

parència a aquesta Cambra quins són els problemes que té plantejada la sanitat a Catalunya? Per què vostès ens neguen la constitució, d'altra banda, que vostès un dia van votar, d'una comissió d'investigació per resoldre, per saber, per esbrinar quin era el dèficit de la sanitat? Per saber l'estat financer, que és que no es pot saber? És que el Parlament de Catalunya no té dret a conèixer quin és l'estat real de les finances, això tan senzill d'ingressos i despeses, per saber si realment hi ha desequilibris o no? Vostès ens diuen —fora de la Cambra, això sí— : «ja ho farem quan ens convingui, com que tenim majoria, doncs, evidentment, imposarem la nostra majoria quan ens convingui». Quan convingui al Govern, suposo, no al poble de Catalunya, al Govern, al Govern de Catalunya, aleshores vindran i ens explicaran, o potser no vindran a aquesta Cambra i aniran a un altre lloc més fàcil, normalment una roda de premsa, i explicaran el seu punt de vista.

És que els fa por debatre en aquesta Cambra amb els Grups de l'oposició i conèixer els nostres punts de vista sobre aquesta qüestió? És que el poble de Catalunya no s'ho mereix? Perquè el que és absolutament cert i ningú qüestiona avui és que hi ha problemes en la sanitat. Vostès pretenen dir que són problemes derivats del finançament, d'un finançament que no diuen que és un finançament que no té res a veure amb el famós finançament de les Comunitats Autònomes, perquè no convé, perquè com que, d'altra banda, també tothom sap que hi ha problemes de coeficient amb el finançament de les Comunitats Autònomes, que hi ha coses que no funcionen, doncs, barrejar la sanitat amb aquesta part és una mica, doncs, fer això, la confusió.

Però, és que el problema del Departament de Sanitat i el finançament no és el del finançament de les Comunitats Autònomes que ha intentat fer aparèixer aquí el senyor Colomines, no, no, és un altre, és el de participació de la població en els pressupostos de l'INSALUD. Per tant, cap problema de coeficient, perquè els problemes del Departament són de la sanitat de caràcter contributiu, ho paguen els treballadors i els empleats, no tenen res a veure amb els fiscals, per entendre'ns.

Per tant, quan es parla d'un percentatge de participació en el pressupost de l'INSALUD del que s'està parlant, bàsicament i fonamentalment, és de veure si al Departament de Sanitat li arribarà el 15,87% de població que hi ha a Catalunya, o quan, perquè el que es distribueix és un pressupost de l'INSALUD que és per a tot Espanya i a Catalunya li ha de venir un percentatge que està en relació amb la seva població. Es diu a l'esmena : «amb els beneficiaris ja hi estem d'acord, amb els beneficiaris que existeixen a Catalunya», i ens diuen : «d'enquestes n'hi ha moltes, unes que han donat el 2,31, el 2,26, la del Ministeri, l'última, la dolenta, per entendre'ns, ha donat un 84.» Dóna molt menys. El que no es diu, senyor Conseller és quantes enquestes van ser les del Departament, quantes enquestes de l'Institut Nacional de Seguretat Social, quants enquestats, quina era la mostra; per què no es diu? Perquè, és clar, és molt diferent si una mostra és de 2.000, de 1.500 i tothom sap quin és el grau d'aproximació que donen aquestes enquestes, quan l'enquesta feta pel Ministeri, acceptada pel seu Departament, són 143.000 enquestats. És clar, hi ha una certa diferència entre una enquesta d'aquest abast i una enquesta de 2.000 o 1.500, suposo que si la de 2.000 accepten bastant, és evident que una de 143.000 persones té més possibilitats, per dir-ho al contrari, té més poca probabilitat d'error, més poca probabilitat

d'error. Per tant, és fàcil que es vagi aproximant aquest percentatge. A més a més, quan, com vostès saben, la població protegida de l'INSALUD cada vegada s'està apropant, cada dia més, a la població real. Per tant, sembla lògic que hi hagi una equiparació entre població real i població assistida o beneficiaris.

Per tant, poques coses es poden amagar a aquestes alçades de la discussió. És cert que hi ha problemes de gestió. He citat l'exemple de l'Oncològic, podríem parlar de l'Hospital de Malalties del Tòrax, de Terrassa, de tantes altres accions. Curiosament, jo que m'entretinc a llegir això del *Diari Oficial de la Generalitat* he trobat una extraordinària i magnífica disposició de la Conselleria, allò que ara ens gratifica amb la derogació de la clàusula 17 de la famosa ordre de concertació. I saben per què? Perquè aquest era un mecanisme de compensació, abans òbviament dels concerts amb els sectors, a les clíniques que no eren pròpies els donava un concert, teníem la disposició de la clàusula 17, invertíem, gastàvem més i el Departament generosament deia : «molt bé, doncs, aquí vostè té una part substancialment diferent i incrementada del que havia previst el concert», i ara, òbviament, quan ja s'anuncia que no es pot pagar ni un duro més diu : «hem de derogar la clàusula 17», i surt una ordre del Departament derogant allò que durant tant de temps ha estat tan magníficament defensat, d'altra banda, pel Departament de Sanitat, com a modèlic, com a modern, ara ja no serveix, s'ha de derogar, s'ha de derogar, òbviament, perquè si no els hospitals encara tenen dret a acollir-se a la clàusula 17, senyor Conseller, i aquesta famosa clàusula 17 vostès saben que ha provocat més d'un disgust de gestió, i quan dic «disgust» estic dient problemes de «no puc pagar», per part del Departament, quan tenen dret a rebre allò que disposa la seva normativa.

Per tant, voldria acabar plantejant el que per al Grup Socialista és la qüestió central d'aquest problema. Nosaltres, juntament amb altres Grups parlamentaris, hem volgut que en aquest afer hi hagués una transparència clara, hi hagués una absoluta llibertat perquè aquesta Cambra pogués debatre el que són els problemes reals que pateix, que travessa el poble de Catalunya.

Vostès, la majoria, una vegada més, ens han negat aquesta possibilitat. Estiguin segurs que a curt termini vostès poden sortir beneficiats d'amagar aquesta realitat. És difícil que durant molt temps vostès puguin continuar amagant el que és avui el primer problema de Catalunya, i no podran tapar un important dèficit en el seu Govern, no ho podran tapar. I això, més tard o més aviat, el poble de Catalunya, esperem que a través d'aquesta Cambra, ho pugui conèixer.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat presentador de la Moció... (*remor de veus*) Perdó, els altres Grups. Sí, sí. Pel Grup d'Esquerra, l'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, ha estat un debat interessant, però a la nostra manera de veure totalment insuficient.

Ha estat un ball de xifres i s'ha parlat d'enquestes i de no enquestes. Nosaltres creiem que, sincerament, les enquestes no poden resoldre aquesta problemàtica per poder arribar a saber quin és el percentatge de participació. Creiem, en tot cas, que hauria de ser un cens, que és l'única manera que hi hagi la total

garantia que sigui real el percentatge que s'assigni.

Aquí, el problema en totes les intervencions que s'han esdevingut mentre s'ha substanciat aquesta interpellació i també avui, al nostre entendre, és sobre la determinació del nombre de beneficiaris de la Seguretat Social que hi ha a Catalunya amb respecte als que hi ha a la resta de l'Estat. I el problema és que entre la Generalitat de Catalunya, entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de Madrid no s'ha arribat a l'acord adequat sobre quin era aquest percentatge. No s'ha demostrat al llarg del debat ni que hi hagi hagut una mala gestió, en tot cas pot ser que hi hagi hagut una gestió diferent de la que alguns desitjàvem, però no explícitament una mala gestió, ni tampoc crec que del debat se'n pugui judicar ni desprendre-se'n que hi hagi hagut una incapacitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social per actuar amb el rigor pressupostari en les despeses que es desprèn del punt número 3.

Nosaltres votarem, per tant, en contra dels números 2 i 3, perquè no entenem, no veiem que s'hagi demostrat res del seu contingut, i en canvi, votarem favorablement el punt número 1, perquè és l'única cosa veritablement important que entenem nosaltres que ha de portar la solució a aquest problema que si s'hagués resolt ja abans el problema no hauria sortit i que, en tot cas, si es resol a partir d'aquest moment és evident que el problema no haurà de tornar a sortir.

És un punt que és perfectament en la línia del que nosaltres sempre hem defensat, volem l'automatització en l'aplicació dels percentatges, i creiem que, si això s'aconsegueix, queden resolts tots els problemes que, en el futur, es puguin esdevenir en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup Popular, vol intervenir...? L'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, és cert que hem parlat molt, molts dies, no només avui, sobre aquest tema de la sanitat, però també és cert que hem parlat sobretot per dir que n'hauríem de parlar algun dia. Això és una situació estranya, curiosa, que almenys a nosaltres ens suggereix dues conclusions : primera, estem tenint un debat a terminis, per etapes, sobre el tema de la sanitat, que res no aclareix i que, almenys, per a nosaltres no és esclaridor. Segona, hem de tenir aquest debat forçant el Reglament, i gràcies a la benevolència del senyor President, perquè el fet és que tant la intervenció del senyor Colomines com la intervenció del senyor García entenc que tenien poc a veure amb la Moció concreta que avui hem de votar, i que, en canvi, tenen molt a veure amb el debat que no fem o que mig fem i mig no fem, sobre el problema de la sanitat a Catalunya. Bé, no caurem nosaltres, per tant, en el vici que denunciem i no ens toca avaluar llavors la situació concreta de la problemàtica sanitària a Catalunya, ens concretarem al posicionament del Grup respecte a aquesta Moció.

Nosaltres votarem a favor del punt primer de la Moció, tant si s'agafa l'esmena proposada per Convergència i els Socialistes com si no; és més, nosaltres pensem que és millor el text inicial que el text suggerit pel Grup de la majoria perquè un sistema de càlcul que sigui automàtic i definitiu, ens sembla, almenys en una primera lectura, que pot ser contradictori. Definitiu, almenys, si és que es refereix al sistema de percentatge, ja ho és

ara; automàtic vol dir que s'ajusti automàticament en el temps. Nosaltres pensem que és millor el text inicial proposat pel PSU, en tot cas, si prospera, si el proponent accepta l'esmena del Grup de la majoria, mantindrem el nostre vot favorable a aquesta part de la Moció.

Respecte el segon punt de la Moció. Ens abstindrem perquè no sabem, no sabem avui si el que hem pressupostat està per sobre o no de les possibilitats de transferències amb càrrec a la Seguretat Social, no ho sabem. El fet és que els dos pressupostos sobre els que el Grup s'ha manifestat, el del 1984 i 1985, entenc que sobre això podem votar amb més rigor que els anteriors, nosaltres no sabem si les possibilitats de transparència de recursos a càrrec de la Seguretat Social estan per sobre o per sota del pressupostat. I com que no ho sabem, ens abstindrem.

Hi ha una altra raó lligada a la redacció concreta d'aquest punt de la Moció. Aquí es parla d'un projecte de llei de reducció dels crèdits. Nosaltres hem sentit parlar al senyor Conseller d'aquest projecte de llei, però no ens ho creiem. És a dir, a hores d'ara no ha tingut entrada en el Parlament aquest projecte de llei i penso, penso que difícilment entrarà, aquest projecte de llei. En tot cas, difícilment demostra res més que ara es s'affronta un problema que, probablement s'hauria pogut preveure sis mesos abans, a l'hora d'elaborar els pressupostos.

Per tant, nosaltres difícilment podem creure que la referència a un *non nato*, no tramès al Parlament, Projecte de Llei, pugui servir per demostrar res, i, en conseqüència, l'única actitud que considerem que es pot tenir davant d'aquesta qüestió és abstenir-nos.

Respecte a la tercera part, nosaltres som d'acord amb una part de les afirmacions que conté, concretament estem d'acord que no hi ha una adequada i plena utilització dels mitjans sanitaris propis, d'acord; en canvi, de l'exposició del doctor Espasa, del Diputat senyor Espasa, hem tret la conclusió que no és partidari del sistema de concerts en gros. Pensem que la comparació de dades heterogènies no és una bona mecànica a l'hora de portar la reflexió. Bé, nosaltres sí que ho som, en gros, i quan sigui necessari, partidaris del sistema de concerts, i, per tant, a l'hora de fer una valoració global del conjunt de la part tercera, del tercer apartat de la Moció, preferim també abstenir-nos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara pertoca, doncs, als senyors presentadors de la Moció, l'Honorable doctor Espasa, de fixar la seva posició respecte a les esmenes.

El Sr. ESPASA : Sí, senyor President, amb brevetat per a no abusar més de la benevolència d'aquesta Presidència que com deia el Diputat senyor Folchi, ha permès que el no permès debat per part del Grup majoritari d'aquesta Cambra, en part s'hagi tingut, escadusserament, a terminis, però no vull abusar més d'aquesta benevolència. De tota manera, no voldria que la brevetat en la meua intervenció amagués la gravetat de les consideracions que intentaré portar a l'ànim de les senyores i senyors Diputats pel que fa al que ha estat la posició política del Grup de Convergència i Unió.

Senyores i senyors Diputats, jo estic absolutament d'acord —no repetiré arguments dits per mi mateix, dits per altres Il·lustres Diputats coincidents amb l'esperit de la nostra Moció— que el punt segon i el punt tercer de la nostra Moció són punts políticament opinables, en funció de posicions dife-

rents dels partits. Absolutament clar, no cal parlar-ne més.

Ara bé, el punt primer, la forma com està redactat, la forma com la majoria de Grups han acceptat i han valorat positivament aquesta redacció i la valoració que n'ha fet el representant de Convergència i Unió per a mi posa de manifest d'una manera claríssima, una vegada més, el joc del victimisme de Convergència i Unió. Aquí hi ha una explotació claríssima de victimisme, en posar entrebancs a una possible Moció que demana un acord objectiu, automàtic i transparent. Davant d'això, què fa Convergència? Amagar l'ou, fer victimisme, posar les coses difícils per poder dir: «els altres són els dolents, nosaltres sí que som bons». I em sembla que avui, amb les paraules del Diputat senyor Colomines, hem tingut un magnífic exemple en aquesta Cambra.

Jo no defensaré la bondat d'una o altra enquesta. Ja he dit que al nostre Grup quan es parla del forat no l'atribueix tot a una sola causa, que reconeix insuficiència d'ingressos, que reconeix també mala gestió, però, el que sí que cal i el que sí que proposava el primer punt de la Moció i era un punt pensat no des d'una perspectiva de partit, sinó des d'una perspectiva institucional de governabilitat, d'augment del sostre d'autonomia de la Comunitat Autònoma de la Generalitat de Catalunya, és el que apuntava aquest punt, posar-hi com pretén el Grup de Convergència i Unió les paraules «de manera definitiva», que són una obvietat i, sobretot, «mitjançant cens» és posar a les calendes gregues el tema de fixar una forma objectiva i automàtica d'arribar a un acord sobre aquest tema.

No és res més que això, portar a les calendes gregues un tema d'urgent i necessària solució immediata, pel camí que sigui, en el nostre punt es diu que aquesta és una responsabilitat del Govern de l'Estat i de les Comunitats Autònomes per donar el necessari protagonisme també a la Generalitat de Catalunya. Nosaltres no volem que se'ns imposi aquest percentatge ni a través d'una d'enquesta, ni a través de dotze, ni a través de quatre. Volem que s'arribi a un acord, a un acord que reclamem que sigui de les dues parts. I, què fa Convergència i Unió? Una vegada més, posar bastons a les rodes, enviar el tema a les calendes gregues i poder continuar fent victimisme barat durant tot aquest temps mentre el tema no es resol. Aquest ha estat el sentit profund de l'esmena que ha defensat el senyor Colomines.

Em sembla que un exemple més clar, més transparent, no el tindrem o costarà que el tornem a tenir en aquesta Cambra i per això el volia posar tan emfàticament en relleu.

Dit això, nosaltres acceptarem de les propostes de Convergència i Unió la incorporació de la paraula «real», «el nombre real de beneficiaris», creiem que és una obvietat, però això no entra dins d'aquesta consideració que jo feia, creiem que no és adequat operativament les paraules «de forma definitiva», perquè aquesta és una qüestió que, en funció de l'automatisme i de la transparència pot requerir, fins i tot, modificacions en aquest automatisme quan s'escaiguin i quan convinguin, i es diu en l'últim punt, en l'últim incís de la Moció que aquest automatisme i aquest percentatge s'han de fixar de comú acord entre les parts Govern central-Comunitat Autònoma, per tant, la Comunitat Autònoma té capacitat per demanar o no la modificació, en tot cas té part, és part activa en l'acord, però, en canvi, no acceptem, per totes les raons que jo he dit, les paraules «mitjançant cens», perquè creiem que no aporten res,

que no aporten res a la forma, és una mera solució operativa que, donada la dificultat enorme de portar-la a la pràctica, l'únic que persegueix políticament és portar el tema a quatre, cinc, els anys que siguin. No és fàcil —ho saben els Diputats que fan la Moció— fer aquest cens. Les enquestes són de poca fiabilitat, podem afinar, podem arribar a altres mètodes d'acord, acord de les dues parts, però acord, senyors de Convergència i Unió, el que vostès no volen és l'acord. El que vostès no volen és l'acord. Vostès volen poder plorar contínuament, vostès no volen cap acord, senyors de Convergència i Unió.

Per tot això no acceptem les paraules «mitjançant cens» i acceptem també la Moció del Grup Socialista. També acceptem, senyor President, les correccions estilístiques i gramaticals que el servei de traducció de la Cambra, els serveis lingüístics de la Cambra, ens han fet arribar.

El Sr. PRESIDENT : Bé, cal passar, doncs, ara a les votacions. Tingui present que sembla que és adequat que votem separatament els tres punts de la Moció, tenint en compte que en el primer el titular de la Moció ha acceptat unes petites modificacions inspirades en l'esmena de Convergència i Unió, acceptant el mot «real», la frase «de forma definitiva» i rebutjant «mitjançant cens», que ha acceptat el contingut de l'esmena del Grup Socialista i, per tant, amb aquestes prevencions i amb les rectificacions estilístiques que han estat acceptades pel doctor Espasa anem a sotmetre a votació...

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*) : Perdó, senyor President, potser no m'he expressat bé, jo he dit que no acceptava «de forma definitiva, mitjançant cens». És a dir, tot l'incís.

El Sr. PRESIDENT : Ah, em semblava que havia fet una distinció entre les dues...

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*) : No, en tot cas m'he equivocat i m'excuso.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, però jo ho he interpretat malament, doncs. Llavors l'únic que accepta és l'adjectiu «real» i, en canvi, no accepta «de forma definitiva mitjançant cens». Bé, amb aquesta situació, doncs, posem a votació el primer apartat de la Moció.

Els qui estiguin a favor d'aquest primer apartat, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt primer ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, al punt segon.

Els qui estiguin a favor d'aquest punt segon, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 63 en contra i 10 abstencions.

Passem, finalment, al punt tercer.

Els qui estiguin a favor d'aquest punt tercer, que tinguin la bondat d'aixecar-se.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest tercer punt ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 63 en contra i 10 abstencions.

Moció
subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre la Revisió del Pla Quadriennal de Construccions
Escolars

Passem, ara, a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintró, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a conseqüència de la interpellació que vaig formular al Conseller d'Ensenyament, en relació amb un punt del Pla Quadriennal que no quedava suficientment explicitat per al coneixement d'aquesta Cambra, i, sobretot, pels efectes que podia tenir en els Pressupostos de la Generalitat, presento aquesta Moció, que té quatre parts, i en les quals es demana bàsicament informació pel que fa als convenis que s'hagin signat o que es tingui previst de signar, amb municipis de Catalunya, i que no siguin inclosos en el Pla Quadriennal. En el cas dels convenis signats, es demana la publicitat immediata; en cas de convenis que es puguin signar en el futur, que aquesta publicitat es faci immediatament després de la formalització del conveni. El segon punt de la Moció fa referència a un aspecte que el Conseller va confirmar, en el sentit que alguns dels municipis inclosos en les previsions del Pla Quadriennal poden signar convenis també amb la Generalitat, per tal de garantir des del municipi, i en aquest sentit avançar les noves construccions i els programes de reforma, ampliació i millora. Demanem, per tant, en aquest segon punt, que els convenis que se signin entre la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya es facin igualment públics amb caràcter general.

El tercer punt, és un altre que penso que tot el Parlament, i molt més específicament els Diputats de la Comissió de Cultura, tenim interès a conèixer quines seran, o quines puguin anar essent, les incidències en el compliment del Pla Quadriennal. La nostra proposta és que trimestralment el Consell Executiu s'adrexi als membres de la Comissió de Cultura, donant-los compte de les dites incidències.

A l'últim, i en cas que es fes aquesta revisió del Pla Quadriennal, que en la Moció anterior referent a aquest mateix tema no ha semblat que quedés tancada, no s'ha acceptat que pugui fer-se immediatament, com era la petició socialista, a la qual nosaltres donàvem suport amb un termini, en aquest cas, i en previsió que l'altra Moció, com ha succeït no fos acceptada, nosaltres demanem que en cas de procedir-se a la revisió del Pla Quadriennal, hi hagi la consulta prèvia als Ajuntaments afectats, en la mesura que la realització del Pla actualment vigent, no ha comptat, almenys d'una manera institucional, amb la consulta prèvia als municipis.

Pensem que aquests quatre punts de la Moció subsegüent a la interpellació permetran, d'una banda, el coneixement més exacte d'un aspecte que el Pla Quadriennal només esmenta, sense donar-ne cap precisió, i, d'altra banda, que alguns mecanismes posteriors a la mateixa aplicació del Pla Quadriennal no passin sense coneixement dels membres d'aquest Parlament, sinó que, per a un millor seguiment i un millor compliment del dit Pla, tots els Diputats d'aquesta Cambra en tinguem

coneixement. Aquest és el sentit de la nostra esmena que sotmeto a la seva consideració.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció han estat presentades dues esmenes. Una esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i una altra del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Des de l'escó, si m'ho permet, senyor President. Nosaltres, hem introduït dos aspectes, el primer dels quals fa referència al termini. És a dir, pensem que semestralment podrà haver-hi una informació més adequada i més substancial, i, per altra banda, hem canviat el tema dels membres de la Comissió de Cultura del Parlament, per la Comissió de Política Cultural, perquè aquest és el camí establert normativament.

Ara, si m'ho permet el senyor President, també fixaré el nostre posicionament sobre els altres aspectes de la Moció presentada pel Grup del PSUC.

Pel que fa referència als punts 1 i 2, no ens sembla malament que l'Executiu faci públics els convenis d'obres que signi, i també ens sembla que l'esmena presentada pel Grup dels socialistes a l'apartat 2, que fa referència a les aules de pre-escolar, si s'acceptava, la votàriem.

Pel que fa al punt 4, votarem en contra, perquè fa referència a la revisió del Pla Quadriennal, i ja hem exposat els nostres arguments per al mateix tema en la Moció socialista ara i avui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Quant a l'esmena del Grup Socialista, per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra esmena és una esmena d'addició al punt segon de la Moció del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i consisteix a demanar que la informació sobre el compliment dels convenis faci l'especificació —com ha dit ara el senyor Descals— de les aules de pre-escolar. Jo voldria motivar aquesta esmena nostra.

En tot el Pla Quadriennal, no es fa referència a les construccions, no es quantifiquen les construccions de pre-escolar, ni tan sols s'hi fa referència. Es fa referència a les construccions d'ensenyament obligatori, però també a d'altres d'ensenyament no obligatori, com l'ensenyament mitjà. L'anomenat pre-escolar és, considerem, com «la ventafocs» en aquest conjunt de construccions del Pla Quadriennal, i penso que és també la «ventafocs» de la política educativa del Govern. Només en els Pressupostos de l'any 82, els primers que van ser fets, es va dedicar una partida específica a la construcció de l'anomenat pre-escolar. De llavors ençà, nosaltres hem hagut de deduir dels programes de construccions; si apareixia un 8, era sense pre-escolar, si apareixia un 10 era amb pre-escolar, si apareixia un 16 era sense, si apareixia un 20 era amb.

En el Pla Quadriennal, com que no s'especifica re de re, doncs, no sabem re de re, ni quant a construccions d'EGB, ni quant a nombre d'unitats d'EGB ni quant a nombre d'unitats de pre-escolar.

Aquesta Diputada que els parla ha demanat dues vegades, ha fet per escrit dues vegades la pregunta, allò per no molestar massa no ho he fet aquí públicament. Per dues vegades m'han dit que el nombre d'aules de pre-escolar es podia deduir

nombre d'aules d'EGB, però com que el nombre d'aules d'EGB no ha estat donat, doncs ens hem quedat en què $x+y$ fa z , i ens hem quedat molt assabentats.

El pitjor, al nostre entendre, és que en l'explicació del Pla Quadriennal el senyor Conseller ens va informar que el Pressupost, la partida de construcció de pre-escolar sortiria d'això que se'n diu RAM; RAM vol dir Reforma, Ampliació i Millora dels locals escolars. És a dir, hem arribat, doncs, ja al punt que el pre-escolar ha perdut ja l'entitat pròpia; queda convertit en l'entitat de Reforma, Millora o Ampliació de l'EGB; així ho hem vist. Però encara hem vist una cosa pitjor, hem sentit una cosa pitjor voleiant per aquests aires, precisament en el moment de parlar de possibles convenis entre la Conselleria i els Ajuntaments.

Com saben vostès, o com ja poden imaginar, aquests convenis es fan perquè hi ha dificultats econòmiques, i consisteixen, d'una manera o d'una altra, que l'Ajuntament avança uns diners per a unes construccions, i ha quedat enlaire, penjat, qui pagarà els interessos d'aquestes partides avançades. Com que una de les coses que ha funcionat enlaire és que podrien utilitzar-se les partides del RAM per pagar interessos, és per això que nosaltres, en el moment de parlar de convenis, desitgem que quedi molt clar des del primer moment, què serveix per construir, què serveix per reformar, què serveix per ampliar, què serveix per millorar, i no desitjariem veure-hi res d'interessos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Interessa ara, doncs, als Grups d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular de prendre actitud davant aquesta Moció, i, per tant, l'Illustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, senyories, bé, nosaltres, tot el que sigui donar llum i donar publicitat al que faci el Govern creiem que està bé, en som sempre partidaris, i, per tant, anunciem ja des d'ara que votarem favorablement tota la Moció, i més si s'accepten les esmenes que hi ha plantejades, que hi ha proposades.

Nosaltres ens havíem plantejat en l'estudi de la Moció que es debat ara, si havíem de votar el punt 3 tal com era aquí. I ho fèiem per una qüestió pràctica, perquè una informació per escrit trimestralment a cada un dels membres de la Comissió de Cultura de les incidències —aquesta cosa tan vaga, que són les incidències— en el compliment del Pla Quadriennal, evidentment això ens deixava una mica perplexos, però si s'accepta l'esmena que proposa Convergència i Unió, ens aclareix bastant els nostres conceptes, que no es faci cada trimestre, sinó que es faci semestralment, i que es faci a la Comissió de Cultura en bloc; això ens sembla bé, ens sembla útil, i ens sembla, doncs, que és una manera d'aclarir els conceptes.

Nosaltres diem que votarem favorablement tota la Moció perquè, si bé vam celebrar que es fes públic el Pla de construccions escolars, també ens agrada que es faci públic tot el que d'una manera més o menys annexa hi faci referència, i, per tant, doncs, hi afegirem també que ens agradaria veure-hi incorporades aquesta «ventafocs» —en les escoles ens agrada parlar de les «ventafocs», i més si es tracta de pre-escolars—, aquesta especificació de les aules de pre-escolar, o sigui, que tot plegat, nosaltres, amb la incorporació de les esmenes, anunciem ja des d'ara que votarem favorablement tota la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : I, ara, doncs, a l'Illustre representant del Grup Popular, senyor Casals, prego que faci ús de la paraula.

El Sr. CASALS I PARRAL : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, certament, en qualsevol Parlament del món —i aquest és un Parlament— haig de dir a la senyora Diputada que ha presentat aquesta Moció, que és totalment impossible votar-la, votar-la en contra, em refereixo, perquè des del moment que el que demana és publicitat, i el Parlament, el Ple del Parlament precisament és llum i taquígrafs, és publicitat. Demana publicitat respecte a uns punts clars...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor orador, permeti'm que reclami atenció i silenci per part de la Cambra. Pot continuar.

El Sr. CASALS I PARRAL : Moltes gràcies, senyor President. Deia que reclama una publicitat a uns punts clars de control de l'Executiu, la qual cosa és funció plena del Parlament; per tant, haig de dir-li que és plenament normal, que l'única solució és votar-ho a favor.

Quant a les esmenes que s'han presentat, em sembla molt bé la d'addició que presenta el Grup Socialista, si qui és titular de l'esmena l'accepta, no ens farà canviar en absolut el vot.

Quant a l'altra esmena, bé, potser el termini està bé que sigui més llarg que el de sis mesos que el de tres mesos, i quant a aquesta matisació de si la informació és als membres de la Comissió o és a la mateixa Comissió, bé, jo crec que n'hi ha prou que sigui la mateixa Comissió. Jo espero que no hagi esgotat el pressupost de fotocòpies la Comissió que, a pesar que en fa un ús abundós, doncs espero que no l'hagi esgotat quan arribin aquests informes, i pugui facilitar-nos una fotocòpia a cada un dels Diputats de la Comissió, perquè puguem, a la vegada, estudiar-los més a gust, més tranquils, puguem repartir-los als nostres colleges de Grup parlamentari, i, si més no, arribar que es publiqui en els *Diaris Oficials del Parlament*, que és com s'hi dona vertadera publicitat, constància, i passa a la història.

Per tant, dites aquestes breus paraules, doncs, no em queda més remei que repetir les que he dit al principi : votarem favorablement tota la Moció.

Moltes gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats, i moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Prego ara la Illustre Diputada senyora Vintró que ens fixi la seva posició respecte a aquestes esmenes.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no sé si és el solstici d'estiu el que avui ha fet canviar el vot de bastants Grups d'aquesta Cambra, i votar una Moció presentada pel Grup del PSUC en el tema d'ensenyament. I ho dic amb alegria i amb sorpresa alhora, perquè el senyor Casals fa un moment deia que a aquesta Moció no s'hi podia fer altra cosa que votar-la favorablement, i que és una de les tasques d'aquesta Cambra demanar informació i fer el control. Bé, en les quatre mocions subsegüents a interpellacions que jo mateixa vaig tenir l'honor de defensar davant d'aquesta Cambra —i haig de dir, en honor a la veritat, que el Grup Popular les va votar gairebé totes—, altres Grups d'aquesta Cambra, quan només es demanava informació, van negar el vot. Per tant, això que sempre —no ho dic pel cas del senyor Casals—, sinó altres Grups que diuen que accepten sempre les informacions,

caldria matisar-ho. Però, ara, com que és un moment en què tothom hi està d'acord, doncs, jo diré que accepto l'esmena formulada pel senyor Descals, en el sentit de fer la informació semestralment, en lloc de trimestralment, i que, estant absolutament convençuda de la generositat en matèria de fotocòpies de la Presidència de la Comissió de Política Cultural, que il·lustra abundantíssimament totes les gestions que fa en tant que President, estic segura que el President ens trametrà la informació que semestralment el Consell Executiu, via Conselleria d'Ensenyament, facilitarà de les incidències. Alhora, també accepto l'esmena formulada pel Grup Socialista, en el sentit d'incorporar la menció estricta de les aules de pre-escolar, perquè penso que, efectivament, aquest sector queda prou desdibuixat en la programació del Pla Quadriennal.

En aquest sentit, doncs, acceptant aquestes esmenes, i també les correccions lingüístiques que ha fet la comissió dels serveis tècnics de la Cambra, espero que una Moció del nostre Grup podrà ser aprovada per unanimitat i, si més no, en aquest sentit, tindrem la informació.

Voldria acabar recordant que la petita part de les anteriors mocions sobre temes d'ensenyament, d'aquí a quatre dies tindran el seu venciment. El Conseller i aquesta Cambra es van comprometre a facilitar la informació sobre la programació de necessitats de la formació professional i batxillerat per al començament de curs, abans que acabés el període de sessions. Falten quatre dies perquè aquest termini acabi; l'inici de curs és immediat, els problemes són grans i espero que el Consell Executiu complirà el seu compromís.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, hem de passar ja a la votació. Jo voldria preguntar de quina manera s'ha de fer aquesta votació, agrupant quins punts. (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, els punts primer, segon i tercer, per un cantó —almenys per part nostra—, i el punt quart, en canvi, per separat.

El Sr. PRESIDENT : Perfecte; als altres Grups els sembla bé que votem els tres primers punts conjuntament? Sí? Bé, doncs, aleshores, anem a sotmetre a votació els tres primers punts.

Els qui hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests tres primers punts han estat aprovats per unanimitat dels presents. Posem ara a votació el punt quart.

Els qui estiguin a favor del punt quart, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

Amb això, hem acabat ja les mocions, i hem d'entrar ara al punt de les preguntes amb resposta oral.

En relació amb aquestes preguntes, aquesta Presidència ha d'observar que la pregunta número 2 ha estat retirada. Que la

pregunta número 4, el seu formulador, l'Il·lustre Diputat senyor Fernández, en vista de la indisponibilitat del Conseller, per ésser absent per motius de la seva missió, demana que sigui passada a resposta escrita.

Quant a la pregunta cinquena, el senyor Conseller demana la seva posposició en virtut dels preceptes reglamentaris.

Quant a la pregunta setena, ha estat retirada.

La pregunta vuitena ha estat també posposada, a petició del Conseller. Queden, en canvi, en peu la novena i la desena.

Pregunta al Consell Executiu sobre el Projecte de Llei de l'Esport

Amb aquestes prevencions, anem, doncs, a començar les preguntes, i la primera és la que formula al Consell Executiu sobre el Projecte de Llei de l'Esport, l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, d'Esquerra Republicana, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, aquesta pregunta ha estat posposada alguna vegada, però, al meu judici, no ha perdut actualitat, al contrari diria jo, perquè el temps ha jugat a favor de la meua pregunta.

Els senyors Diputats —almenys els de l'anterior legislatura— recorden que el 6 de febrer de l'any passat va ser publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* el Projecte de Llei de l'Esport. Àdhuc es va obrir el període normal d'esmenes, però, malauradament, se'ns va tirar a sobre el final de la legislatura, i aquest Projecte de Llei va quedar amb la tramitació paralitzada per la cessació de les nostres funcions de Diputats.

Nosaltres creiem que aquesta llei té un gran relleu, sobretot tenint en compte que les activitats esportives és una de les tasques potser més espectaculars del Consell Executiu. Avui dia és un veritable plaer passejar-se pels pobles del nostre país, i veure la quantitat important —en quantitat i en qualitat— d'instal·lacions esportives que s'han fet, des del polisportiu, fins a una simple piscina, i instal·lacions per promoure l'educació física. Durant la campanya electoral de l'any passat, jo no conec cap partit que no hagi posat l'accent sobre la importància dels temes esportius. Tothom està content, o almenys nosaltres, del que es fa, però precisament aquesta importància en les actuacions del Consell Executiu sobre temes esportius, i, sobretot, en instal·lacions esportives, demana més que mai una reglamentació d'aquestes activitats, tant de l'esport pur com de l'educació física.

Aleshores, nosaltres ens estranyem que una llei com aquesta llei de l'esport, que en principi no ofereix gaire conflictivitat, al cap de disset mesos, o setze, de l'aparició en el *Butlletí Oficial* d'aquest Projecte de Llei, avui dia encara no s'hagi tornat a fer entrar al Parlament, malgrat que el Govern de Catalunya, avui dia, és pràcticament —almenys ideològicament— el mateix que era en l'anterior legislatura.

Ens estranyem, per exemple, que molts dels projectes que van quedar paralitzats en l'anterior legislatura, hagin tornat ja al Parlament, i lleis importants, lleis substantives. Em refereixo, per exemple, a la Llei dels Contractes d'Integració, l'Institut Català de Finances, l'Estatut de l'Empresa Pública, etcètera. Aleshores, nosaltres ens interroguem i ens preguntem si hi ha algun motiu digne de ser pres en consideració que justifiqui aquest ajornament de la llei d'esport, que s'està espe-

rant amb una certa impaciència pels mitjans realment esportius, i per totes aquelles entitats ciutadanes que de prop o de lluny s'interessen per un aspecte important de l'educació de la nostra joventut.

És únicament aquest el tema sense, naturalment, cap to de crítica, perquè no n'hi ha, és únicament una tònica de sorpresa, i una certa curiositat per saber si realment hi ha algun motiu que justifiqui aquest retard en la re-presentació de la llei de l'esport, o bé si això es deu únicament a un problema de calendari, a un problema de tramitació, i, en aquest cas, demanaríem a l'Honorable Conseller que ens digués quins motius, o si no n'hi ha, que ens digui a quina època aproximada, al més aproximada possible, el Consell Executiu pensa re-presentar —si pensa re-presentar-lo— aquest projecte de llei sobre les activitats esportives.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Alavedra, té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria en primer lloc agrair a l'Il·lustre Diputat senyor Torres la seva bona disposició en sessions anteriors, per haver permès que es posposés aquesta pregunta, no per motius polítics, sinó per motius personals i, concretament, personals meus, i li agraeixo molt sincerament aquesta comprensió.

Li contestaré molt breument, perquè ell, de fet, ha fet una pregunta amb la qual demana quan tornarà a entrar en aquest Parlament el Projecte de Llei de l'Esport que, efectivament, havia estat ja en aquest Parlament i va decaure en acabar la legislatura, i després, quins són els possibles motius pel retard d'aquests setze mesos que ell explicava.

El primer punt és que en el proper període de sessions, concretament en el mes de setembre, jo crec que aquest Projecte de Llei de l'Esport —almenys així m'informa la Direcció General de l'Esport— podrà entrar en aquest Parlament. El motiu del retard va lligat amb la Llei de Bases del Règim Local, i amb tot el tema de les Diputacions; és un motiu de tipus polític. Com sabem, fins avui està vigent la Disposició transitòria quarta de la Llei General de la Cultura Física y del Deporte, del 31 de març del 80, que adscriu a les Diputacions les quantitats que reben dels ingressos de les travesses, les quals s'han d'aplicar de manera exclusiva a finalitats esportives, i de manera preferent a la construcció i al manteniment de les instal·lacions esportives, i això, malgrat els intents de coordinació, ha comportat almenys la possibilitat que a Catalunya hi haguessin possibles polítiques esportives diferents, segons les institucions.

Crec que els diners dels quals disposen les diputacions per a les instal·lacions esportives són importants i que és bo que la Generalitat els pugui inscriure dins la seva política global de l'esport i que pugui, de fet, fer un pla sectorial en el qual les diputacions col·laborin i aportin, de fet, els seus diners.

Creiem que la Llei de Bases de Règim Local, que ens permetrà a nosaltres de fer la Llei d'Organització Territorial i de Govern Local de Catalunya, i que jo espero que pugui estar llesta ja per al setembre, ens permeti, en el camp de les diputacions, fer uns plans de coordinació que vagin més enllà que les comissions de coordinació que s'han fet fins ara; és a dir, que siguin uns plans sectorials que, d'alguna manera, puguin ser vinculants. És a dir que, en tot el tema de les inversions —per

entendre'ns, les inversions tipus pla d'obres i serveis— hi pugui haver el pla director d'inversions de Catalunya i que, en tot el tema de l'esport, hi pugui haver un pla sectorial d'esports fet per la Generalitat —quan dic «Generalitat», vull dir Parlament i Consell Executiu— que vinculi les diputacions i que, per tant, afecti aquests recursos de les diputacions, una mica en l'estil del desenvolupament que ha intentat fer en tot aquest camp la Comunitat Valenciana, i que és un exemple molt ple d'interès per a nosaltres.

Per tant, aquest ha estat el motiu. Nosaltres creiem que ara la Llei de Bases, o, almenys, la interpretació que nosaltres en fem, ja ens clarifica sobre aquest aspecte, i, per tant, confirmo el que he dit al principi, i que respon a la preocupació principal de l'Il·lustre Diputat i és que el mes de setembre aquesta Llei de l'Esport, adaptada, modificada, adaptada també a una legislació que, mentrestant, ha fet l'Estat i que crec que és clarificadora respecte a la legislació anterior, ens permetrà d'entrar en el Parlament aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol intervenir per al torn de rèplica? *(Pausa.)*

El Sr. TORRES : Sí, des de l'escó, si m'ho permet, l'Honorable President, per agrair al senyor Conseller Macià Alavedra la seva afirmació, diguem-ne, no?, que en aquesta mateixa sessió que vindrà el setembre, es presentarà aquest Projecte de Llei aquí, al Parlament. Llavors, jo estic content d'aquesta precisió. És a dir, l'única cosa que voldria és que el problema no es compliqués i que no anés lligat a algun problema en el qual sorgissin dificultats, perquè jo comprenc perfectament les dificultats que poden sorgir o el conflicte legislatiu que es podria presentar.

Però, així i tot, jo no voldria que, aquella dita que diu que quan es vol matar un assumpte que es creï una comissió, no? Jo voldria que, en aquest cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya, seguint la tònica ja iniciada en l'anterior legislatura que, en definitiva, ja s'haurien pogut preveure, potser, aquestes dificultats, que ara, aquesta promesa, diguem-ne, d'entrar en el Parlament la Llei de l'Esport degudament retocada, si convé, per la presència d'altres textos, sigui completa i, en tot cas, si no està completa, ja en reparlarem.

Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els centres de planificació familiar
al districte 2 de Barcelona*

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* No. Bé, passem ara a la pregunta següent, que és la que formularan al Consell Executiu, sobre els centres de planificació o orientació familiar al districte 2 de Barcelona, el Diputat Il·lustre senyor Felip Lorda i la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista.

Tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Dir que la pregunta no va exactament en l'orientació que deia en l'extracte que se'ns ha donat, sinó que la pregunta és referida als centres del districte 2, però també als plans generals sobre planificació familiar; suposo que el senyor Conseller està assaben-

tat dels termes exactes en què s'havia redactat.

Bé, jo volia dir que la motivació, senyores i senyors Diputats, d'aquesta pregunta ve donada per la petició que un grup de veïns, concretament d'aquesta zona de la Dreta i de l'Esquerra de l'Eixample varen fer al Partit Socialista davant de la necessitat que en aquest barri hi hagués un centre de planificació i orientació familiar, donat que l'anterior, el de la Lactància, s'havia tancat feia tres anys, el del Paral·lel estava totalment ple, no hi havia visites, i el Clínic era un lloc on l'assistència o demanar hora era realment difícil.

Nosaltres volíem fer, a l'entorn d'això, aquesta consideració general i aquesta reflexió sobre la política de planificació familiar del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Hem de dir que aquest és un dels temes que, tant l'associació de veïns com les associacions civils, com els grups feministes de la nostra Catalunya, han jugat un paper bastant important, fonamental, en el desenvolupament de la planificació familiar, tant pel que fa referència a la seva vessant de reformes legislatives com de l'inici de les diverses prestacions que es porten a cap en els esmentats centres.

També val a dir que els primers ajuntaments democràtics varen ser un instrument fonamental per canalitzar totes aquestes reivindicacions i demandes, i tant és així que podem dir que, en aquest moment, a Catalunya es disposa de més —o aproximadament— d'uns cinquanta centres de planificació familiar que depenen dels ajuntaments i que intenten donar una cobertura, segurament, més enllà de les seves exigències legals a unes necessitats de salut que la població manifesta, i en front de les quals encara hi ha un buit.

Penso que no podem oblidar quina és l'opinió pública respecte a les qüestions de la planificació familiar; mirant dades en una enquesta una mica antiga, de l'any 82, però penso que encara vigent, ens trobem que el 50% de la població espanyola desconeix quin és el mètode contraceptiu més eficaç, i que el 62% de la població espanyola desconeix quin és el mètode contraceptiu més ineficaç.

També ens trobem que el 71% de la població espanyola està a favor que els centres de planificació i orientació familiar siguin públics, i també que el 82% de la població femenina —és a dir, de mestresses de casa, que exerceixen en aquest moment de mestresses de casa— està d'acord que s'ha de controlar la fecunditat mitjançant algun procediment.

Per aquests components sociològics, i també per aquest principi de defensa de la salut i del dret a la salut pública, el Grup Socialista ha demanat reiteradament a aquesta Cambra, a aquest Parlament, tant en la discussió pressupostària com en altres actuacions parlamentàries, quin era l'abast de la política de planificació i orientació familiar del Departament de Sanitat i Seguretat Social, quina era aquesta planificació, aquesta previsió aquests programes es tenien previstos i també, en més d'una ocasió, discutint i defensant i reclamant aquesta informació, hem hagut de fer referència als programes que al seu moment va endegar la Generalitat pre-autonòmica i que creiem que han estat guardats en un calaix, empolsats i que no s'han rehabilitat i que no s'ha continuat la línia d'informació i d'orientació que, en aquell moment, es va començar a portar a cap.

Tant és així que, en els pressupostos de l'any 84 i de l'any 85, discutits en aquest Parlament, nosaltres vàrem estar inten-

tant trobar si hi havia algun programa o algun pressupost que fes referència a la planificació familiar, i amb això no volem dir que nosaltres defensem que hi hagi d'haver una xarxa paral·lela de centres de planificació i orientació familiar; vostès saben molt bé —el senyor Conseller ho sap— que defensem, i ho hem manifestat en més d'una ocasió, que es tracta d'intentar incardinar orgànicament els equips de planificació familiar dintre de la xarxa d'atenció primària de l'INSALUD i procurar, a la vegada, la integració funcional dels centres i dels serveis que, mitjançant o a partir dels ajuntaments, es presten a la comunitat, sense oblidar tota aquesta vertent comunitària i educativa que és paral·lela i complementària de l'acte mèdic.

Precisament la setmana passada, en la sessió de Justícia i Dret on estava defensant, el Grup Socialista, la seva Proposició no de Llei —juntament amb altres Grups— sobre la despenalització de l'avortament, una Diputada del Grup de Convergència feia una reflexió que li vull llegir, senyor Conseller, per veure si coincideix amb el que vostè em dirà en acabat.

Deia que : «També considerem que la millor manera d'evitar un acte mèdic com l'avortament que, per altra part, pot ferir els principis de molta gent, és evitar un embaràs no desitjat. En aquest sentit, la millor mesura preventiva consisteix a millorar els coneixements sanitaris de la població, orientant-la cap a una autèntica planificació familiar. És en aquest sentit» —deia la Diputada— «que anuncio des d'ara que nosaltres, conscients d'aquesta necessitat social com a Grup que dona suport a l'acció del Govern de la Generalitat, impulsarem diverses actuacions en aquesta línia, que sí que és competència nostra, si bé hem de reconèixer que des del Departament de Sanitat i Seguretat Social ja s'han elaborat i publicat diversos programes en aquest sentit, a la vegada que també s'han endegat algunes actuacions.»

Bé, nosaltres desconecem aquests programes que s'han publicat, i tant és així que la Diputada del meu Grup Pilar Ferran li feia a vostè el 30 d'octubre del 84 una pregunta —referida als centres de planificació familiar de l'Hospital de Vic, el CAP de Granollers i el CAP de Mollet— en la qual li preguntava a quins programes obeïa l'actuació sobre planificació familiar, quins convenis hi havia establerts i quins criteris es tenia per aplicar a la resta de Catalunya la política de planificació familiar.

La resposta que vostè ens donava era una resposta tipus manual —la qual cosa lamentem, aprofito per dir-ho—, i en aquesta es deia concretament que l'estructuració dels serveis d'orientació i planificació familiar obeïen un programa de racionalització dels serveis d'atenció a la comunitat. A la vegada, també ens deien que els seus criteris es basaven en la voluntat d'estendre els centres d'orientació i planificació familiar al major nombre possible de Centres d'Assistència Primària de l'ICSS, de comú acord amb les institucions que tinguin iniciatives en aquest camp...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Il·lustre oradora que tingui en compte que el seu temps ha estat bastant depassat.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Acabo tot seguit.

Jo, el que volia dir al senyor Conseller és que, comparant l'actuació del Govern de la Generalitat amb altres Comunitats Autònomes, estem molt per sota de les iniciatives sanitàries en aquest sentit; la Comunitat Autònoma andalusa, sense tenir el traspàs de l'INSALUD —o la de Madrid, o la de

Múrcia, o la del País Basc—, ha fet un esforç considerable per potenciar els centres de planificació familiar.

A Catalunya, nosaltres —aquest és el sentit de la pregunta— desconeixem quina programació hi ha, i era per aquest motiu i arran de la demanda que ens havia fet el grup de l'Esquerra i la Dreta de l'Eixample que demanàvem informació al senyor Conseller respecte d'això.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, Il·lustre Diputada senyora Barenys, amb molt de gust passo a contestar la pregunta que vostè m'ha formulat juntament amb l'Il·lustre Diputat senyor Lorda en relació amb els centres de planificació familiar.

La primera cosa que voldria significar és que, a la resta de l'Estat, no és absolutament cert —tal com diu el text de la pregunta publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*— que l'INSALUD hagi integrat en la seva xarxa tots els centres de planificació familiar existents. Ben al contrari, jo diria que INSALUD va fer, fa un parell d'anys, l'any 1983, un anomenat «Plan General de Centros de Orientación Familiar», i va disposar d'un pressupost extraordinari per impulsar aquesta activitat i l'establiment o el funcionament de centres ja existents o nous, i en aquest pressupost, senyora Barenys, vostè deu saber tan bé com jo que a Catalunya no li va tocar absolutament res.

És a dir, INSALUD va fer a nivell de tot l'Estat un cens de centres de planificació familiar que hi havia, la immensa majoria dels quals, tal com vostè ha dit molt encertadament, han estat fets gràcies a la voluntat i als esforços de determinats ajuntaments, i com que es va creure que a Catalunya ja n'hi havia bastants, de centres d'aquest tipus, no es va jutjar oportú trametre subvenció per establir-ne aquí de nous.

(Remor de veus.)

A mi m'és grat de repetir, per tant, un cop aclarit que l'INSALUD no ha integrat això i que no hem rebut subvencions, malgrat que les hem demanades, arran de la formació, de la programació d'aquest Plan General; vam escriure repetidament al Ministeri, demanant una part proporcional per poder actuar amb més energia en aquest sector, però no hem rebut —li ho repeteixo— ni cinc cèntims.

Val a dir que la major part dels esforços, com molt bé ha dit la senyora Barenys, els han fet els ajuntaments democràtics. Molts dels ajuntaments democràtics, en aquest sentit, han posat en serveis propis, municipals, centres de planificació familiar.

En aquest sentit, passo ara a explicar-li quina és la nostra política actual. A part diverses publicacions i diverses coses que jo no esmentaré perquè la senyora Barenys les coneix prou bé, la senyora Barenys també sap que hem establert acords de gestió amb diversos ajuntaments, a través dels quals acords el personal dels equips de planificació familiar porten a terme les seves funcions en els locals de Centres d'Assistència Primària de l'Institut Català de la Salut, amb la finalitat d'integrar, d'aquesta manera, diversos aspectes assistencials i de posar-los a l'abast de les persones que ho necessitin o que ho sollicitin, estalviant-los desplaçaments a altres locals.

En aquest sentit, els acords estan fets, i els centres estan funcionant a la Llagosta, a Mollet, a Granollers, a Vic, a Ciutat Badia-Barberà del Vallès, a la Mina, a Sant Adrià de Besòs i a Vilafranca del Penedès.

Hi ha hagut també un intercanvi d'opinions i una col·laboració entre l'Ajuntament de Barcelona i el nostre Departament. En aquest sentit, m'és grat recollir el que diu la senyora Barenys de la promesa que va fer una Diputada del nostre Grup, del Grup que dona suport al Govern, de les intencions que va declarar aquesta Diputada, la senyora Servitje, en relació amb les accions del Departament en aquest sentit. No cal que li digui, senyora Barenys, que jo subscric totalment el que la senyora Servitje ja m'havia dit que havia expressat en la Comissió i que vostè ha tingut a bé repetir aquí.

En aquest sentit, doncs, com li deia, segueixo el fil que havia deixat un moment, amb l'Ajuntament de Barcelona hem establert un acord en virtut del qual l'Ajuntament possibilita l'atenció als afiliats a la Seguretat Social en els sis centres de planificació familiar existents, a través d'uns convenis que s'han signat i que estan en marxa entre les dues institucions.

Ara bé, d'aquí endavant, evidentment, nosaltres entenem que la planificació familiar, a l'igual que altres activitats d'atenció a la dona, és un dels serveis de prevenció i promoció de la salut que cal anar assumint progressivament per part —estic també absolutament d'acord amb vostè— de la xarxa pròpia de centres d'assistència primària de l'Institut Català de la Salut. No es tracta de fer centres nous, no es tracta de fer centres de planificació familiar, es tracta d'anar incorporant progressivament com ja s'ha fet algunes vegades en col·laboració amb ajuntaments, d'altres vegades sense, d'anar incorporant precisament aquests serveis a tots els centres d'assistència primària.

La senyora Barenys coneix, sens dubte, que el Consell Executiu va aprovar fa pocs mesos el decret de reforma de l'atenció primària amb la progressiva creació que comporta d'àrees bàsiques de salut. Els equips d'atenció primària integrats en aquests centres, són els centres d'atenció primària, realitzaran aquests tipus d'activitats, juntament amb d'altres de prevenció i promoció de la salut, juntament amb els serveis pròpiament assistencials.

Al mateix temps, la reforma progressiva que contempla el decret de les especialitats de la Seguretat Social permetrà que aquestes activitats siguin també coordinades al nivell del sector per tocoginecòlegs jerarquititzats adscrits al mateix sector.

Ara estem ultimant la divisió de tot el territori català en àrees bàsiques de salut, d'acord amb els criteris del decret ja esmentat que estableixen agrupacions o col·lectius compresos entre els vint mil i els quaranta mil habitants, cada un dels quals disposarà d'un equip bàsic de salut i d'un centre d'assistència primària que, entre altres coses, farà —li repeteixo— orientació i planificació familiar.

No hi ha dubte que aquest decret l'anirem desplegant progressivament, d'acord amb les nostres disponibilitats econòmiques i que nosaltres el que voldríem és que en el curs d'aquest mateix any, de l'any 1985, aquestes àrees bàsiques de salut un cop consultat, sentit el parer de tots els ajuntaments, que evidentment també és un pas que hem de fer i que comencem a donar en aquests moments, puguin començar a ser implantades a part d'algunes d'experimentals que ja funcionen, que li

he esmentat ara mateix.

En aquest sentit, pel que fa a Barcelona ciutat, el comitè mixt de desplegament del mapa sanitari establert entre l'Ajuntament de Barcelona i el nostre Departament, o sigui, l'ICS, té una proposta formulada de delimitació d'àrees bàsiques de salut amb els següents criteris —que són, si fa no fa, els que li he dit abans— : nombre d'habitants comprès entre 20.000 i 40.000 persones, respectar, en tot cas, que les àrees de salut que es facin respectin, en tot cas, la divisió nova actual de districtes de la ciutat de Barcelona, i respectar també no cal dir-ho, la unitat dels barris.

Nosaltres tenim notícia que conjuntament s'està, bé, conjuntament estem elaborant una proposta, però tenim notícia que l'Ajuntament ens proposarà definitivament una determinada divisió que comprèn, entre altres coses, donant una resposta concreta a l'inici de la intervenció de la senyora Barenys, que a l'Esquerra de l'Eixample hi hagi quatre àrees bàsiques de salut, les que en diem 5, 6 i 7 són exclusives de l'Esquerra de l'Eixample, i la número 8 comprèn també una part del barri de Sant Antoni i, la Dreta de l'Eixample, si aquesta proposta es transforma en realitat, que espero i desitjo que sigui ben aviat, hi haurà tres àrees més exclusives i una altra, no, perdó, dues d'exclusives, i una altra que abasta part del barri de la Sagrada Família, i encara n'hi haurà una altra que agafarà part del barri de la Carretera de Sants. Finalment, al voltant de Sant Antoni hi haurà una àrea exclusiva, a més a més de la que he esmentat que agafaria, seria agafada també per una de les àrees de l'Esquerra de l'Eixample.

Aquest és el nostre programa, en aquest sentit. O sigui, repeteixo i acabo, integració definitiva del servei de planificació familiar entre tots els mitjans de prevenció i promoció de la salut que hi hagi en les noves estructures que es creïn, d'acord amb el nou decret d'assistència primària, i la reforma d'assistència primària, i també anar integrant progressivament —no podem tots de cop, evidentment—, però, anar integrant progressivament els serveis municipals dintre la nostra mateixa xarxa de serveis d'atenció primària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la Il·lustre senyora Diputada vol tornar a intervenir? Li pregaria que ho fes molt breument perquè tant ella com l'Honorable Conseller han depassat de molt el temps que tenien destinat.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Bé, dir-li al senyor Conseller que estariem d'acord amb aquesta filosofia de les àrees bàsiques de salut i de la integració d'aquesta en els centres de planificació, però ens agradaria saber quan aquest decret sortirà a la llum. Aquesta, com deia abans, és una qüestió que hem reclamat des de quatre anys ençà en el Parlament de Catalunya i fins ara no se'ns concreta o perfila el que ha de ser aquesta planificació o programació.

Respecte al tema dels traspassos, senyor Conseller, jo lamento dir una vegada més que la informació que vostè em dona no és real o no és veritat. Jo tinc una informació que li puc ensenyar ara a vostè del Ministeri de l'Institut Nacional de la Salut, Secretaria General, on diu que l'any 84 li van enviar 25.591.320 pessetes per a orientació familiar i, l'any 85, 57.183.582 pessetes fins al 14 de juny, cosa que significa que hi ha d'haver alguna altra partida encara pendent.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyora Barenys, dues coses. El decret que li he dit és un decret que ja ha estat publicat i que jo he cregut que vostè el coneixia, però si no el decret de reforma de l'assistència primària, de l'establiment d'àrees de salut ja ha estat publicat i, en fi, jo li'n puc facilitar una còpia quan vostè em digui.

Les primeres notícies d'aquestes trameses que vostè em diu del Ministeri són les que em dona vostè. Jo li puc ensenyar textos nostres que reclamen diners al Ministeri. Jo li puc assegurar que en aquest concepte nosaltres no hem rebut ni 24 milions de pessetes, ni 54 milions. Jo li agrairé molt que em faciliti aquests papers que vostè té, perquè potser em serviran —tan de bo sigui així— per reclamar al Ministeri que trametin realment aquestes quantitats.

Jo el que li puc assegurar, i aquí tinc la documentació, és que en el moment que es va fer aquest anomenat Plan General, en el Plan General li pertocava a l'anomenada província de Lleida un centre, a l'anomenada província de Tarragona, a Reus, concretament, un altre centre, això és el que se'ns va dir, a Girona i a Badalona el Ministeri, perdó, a Girona i a Barcelona el Ministeri trobava que ja n'hi havia prou de centres de planificació familiar i que, per tant, no calia fer-ne més pagant els ajuntaments, naturalment. Quan jo vaig reclamar les quantitats oportunes per instal·lar aquests nous centres a l'àrea de Lleida i a l'àrea de Tarragona no vaig tenir resposta o la resposta potser negativa.

Li agrairé, no cal que li ho digui, amb tot l'interès, senyora Barenys, que em faciliti la possibilitat d'aconseguir aquests 70 i tants milions de pessetes que, evidentment, anirien dedicats exclusivament en aquest tema. Li ho ben asseguro.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

sobre les normes de seguretat en els complexos petroquímics

El Sr. PRESIDENT : S'ha acabat, doncs, ja aquesta pregunta i passem a la pregunta número 6, que és la que formula al Consell Executiu sobre les normes de seguretat vigents als complexos petroquímics l'Il·lustre Diputat senyor Emili Casals, del Grup Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASALS I PARRAL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyors Consellers, l'article 12, apartat primer, punt segon, de l'Estatut de Catalunya disposa que és competència exclusiva de la Generalitat «el control de la correcta aplicació de les normes de seguretat vigents en les indústries que estiguin sotmeses a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear».

D'entre les zones que han de ser considerades com d'alt risc nuclear o químic es troben, sens cap dubte, les quatre províncies catalanes, però, molt especialment, s'hi troba la província de Tarragona.

El desgraciat accident d'Algesires ha vingut a recordar-nos i a sensibilitzar-nos de quina és la realitat del perill existent. Un *pantalán* molt similar a aquell i vaixells que fan les mateixes operacions que feien aquells es veuen diàriament a pocs metres de la ciutat de Tarragona i menys encara de la població de Vila-seca i Salou. Això ens està dient que no solament no es

pot abaixar mai la guàrdia, que no es pot abaixar en cap moment, ans bé cal extremar les mesures de seguretat. L'excés de confiança i la rutina són sempre la mare dels accidents.

La gran implantació de la indústria petroquímica als voltants de Tarragona i les plantes d'energia nuclear a la vegada que són una riquesa són un perill constant del qual cal tenir consciència i ser-ne conseqüents, vetllant contínuament per la seguretat.

Fa ben pocs dies una situació d'alarma greu, i molt feliçment resolta, s'ha produït al port de Barcelona. El transport de productes perillosos és una constant a Catalunya. 5.079 camions-cisterna, transportant més de set milions de productes perillosos, circulen anualment per tot Espanya i d'ells, possiblement la meitat, ho fan per Catalunya.

Sortosament, el nombre d'accidents que hi ha hagut entre 1979 i 1984 ha estat solament de 610 i en ells s'han produït 114 morts i 409 ferits, però cal dir que solament 15 ferits ho han estat a conseqüència de la càrrega; els altres ho han estat a conseqüència de l'impacte físic. Però, és ben cert també que un accident anterior molt extraordinari i molt esgarriós com va ser el famós accident i tristament famós del càmping dels Alfacs va produir 215 morts.

Per lluitar contra aquest perill, segons les meves notícies solament disposem a Catalunya de dos equips dels dits NBQ, és a dir, Nuclear Bacteriològic Químic; un, el tenen els bombers de Barcelona, l'altre els bombers de la Generalitat, i difícilment aquests equips serien operatius en un cas d'emergència a Tarragona.

El cost d'aquests equips és alt, certament, però no és excessiu: és d'uns vint-i-vuit milions de pessetes sense tenir en compte les despeses de manteniment. Atès que són imprescindibles per a una intervenció ràpida i segura creiem que la Generalitat hauria d'estudiar seriosament aquest problema i tenir una xarxa d'equips NBQ i personal entrenat que pugui intervenir ràpidament.

Els centres de perill estan localitzats, els equips també ho haurien d'estar. D'altra banda, almenys que nosaltres en tinguem també notícia, no es disposa de cap unitat mòbil de descontaminació, una unitat mòbil de descontaminació és capaç de tractar 450 persones per hora i es compon d'unes sales tanca de dutxes, d'un laboratori d'anàlisi i d'uns centres d'urgències. El cost és d'uns 50 milions de pessetes. Aquestes unitats són necessàries en situacions de contaminació massiva de nuclis de població, tant si es tracta de productes químics, com de pluges radioactives en els nivells que poden provocar una planta petroquímica o una central nuclear.

Aquests equips NBQ, tant l'individual com el mòbil, permeten —com he dit— una intervenció immediata en cas d'accident en els primers moments d'emergència. D'aquí la necessitat que estiguin molt propers als llocs que poden ser els eventuals causants de perill.

També podem dir que es fa imprescindible per a l'avaluació de la magnitud del perill, quan aquest es produeix, disposar d'aquestes unitats i permeten, a més a més, arribar al focus de contaminació amb la possibilitat d'actuar-hi aïllant-lo des d'un primer moment i fins que siguin possibles actuacions més especialitzades.

Tenim entès, per exemple, que a Alemanya tenen un miler d'unitats NBQ. A Catalunya no en tenim cap.

En comprovar que els accidents, malgrat tot, es produeixen, com ha passat en les darreres setmanes a Algesires, es fa més palesa la preocupació que tenim a les zones de més alt risc nuclear i químic, i tenim la impressió que les normes de seguretat i els mitjans de protecció internacionalment aplicats són més estrictes a la Comunitat Econòmica Europea que no ho són entre nosaltres. I nosaltres, ja som ara a la Comunitat.

Procurem igualar-nos també una mica, en tot el que sigui possible, igualar-nos en tot allò que és seguretat. Aquestes són les raons per les quals, senyor Conseller, faig aquesta pregunta al Consell Executiu: quines mesures ha pres el Consell Executiu a fi d'extremar el control del compliment de les normes de seguretat vigents?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyors Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats; per descomptat que el tema és un tema important i que per molts que siguin els esforços, en aquest cas verbals, que es facin, no deixa de ser un tema que és sobre la taula i que, evidentment, és preocupant, atesa l'evolució que avui en dia pren la mateixa idea de civilització industrial.

Però, justament per això, permeti'm que, d'entrada, senyor Diputat, li faci una precisió. És ben cert que quan es produeixen accidents el tema surt d'una manera palpitant a l'opinió pública i que, des d'aquest punt de vista, la sensibilitat és més gran. Però, no per això, vol dir que, com a conseqüència d'aquestes exigències s'hagin d'extremar uns serveis que, de fet, ja funcionen en la mesura dels recursos disponibles —em permeto de dir— amb eficàcia suficient. És a dir, el tema que es produeixi un accident no vol dir que hi hagi d'haver una actitud tutelar addicional, sinó que el normal és que aquesta actitud es produeixi sempre, i així es fa, almenys, pel que fa als serveis d'indústria.

Aquesta és una precisió, que vull fer-li d'entrada, i també li vull precisar, d'entrada, que el tema és un tema complex pel que fa al conjunt de policies administratives que hi intervenen, no només perquè afecti de manera directa algunes actuacions d'Indústria que, com vostè sap, té la tutela industrial i la tutela nuclear, sinó també perquè implica totes les variades actuacions de protecció civil, la competència de la qual correspon a l'Administració central i està delegada als Governadors civils, sinó també perquè hi ha unes actuacions específiques dels Departaments, particularment de Governació i Política Territorial; Governació pels temes, encara que només siguin de bombers i Política Territorial, per als temes específics de transport.

Bé, dit això, donades aquestes precisions, el que sí que vull manifestar-li és que, pel que fa a l'actuació escrita de la policia industrial administrativa, les actuacions concretes que sobre aquest particular ara com ara existeixen, són aquestes tres següents: en primer lloc, actuacions de seguretat pròpies de les instal·lacions; en segon lloc, normes operacionals, i, en tercer lloc, plans d'emergència. A més a més, hi ha un encomanament de serveis per la Comissió de Protecció Nuclear, a la Generalitat de Catalunya que està adscrita al Departament d'Indústria i Energia i que, com al seu dia es va anunciar ha començat a funcionar, justament, el primer de juny d'enguany. Sobre

els temes convencionals de seguretat industrial, pel que fa a la seguretat de les instal·lacions : bé, les actuacions de la Conselleria sobre això es concreten en sotmetre les reglamentacions específiques dictades a tot el territori, relatives a emmagatzematge de productes químics, refineries i parcs de productes petrolers, emmagatzematge de productes gasosos, aparells de pressió, instal·lacions elèctriques en locals amb risc d'incendi i explosió i reglaments en què es desenvolupen les instruccions tècnicament complementàries.

En aquest sentit, el compliment d'aquesta legislació es garanteix vers la presentació del projecte de la instal·lació, la mecanització d'aquest mitjançant instal·ladors autoritzats i la direcció d'obra d'un tècnic titulat competent en la matèria.

Independentment, i abans de la posada en marxa de la instal·lació, tal com està tipificat reglamentàriament, es realitzen les proves i comprovacions de seguretat que el reglament exigeix, sigui per personal tècnic propi dels serveis territorials del Departament d'Indústria i Energia, o a través d'entitats col·laboradores supervisades pels mateixos serveis territorials. Posada en marxa la instal·lació, es fa un seguiment periòdic, potser aquí se'ns pot dir que hauria de fer-se més sovint, perquè, com vostè sap, reglamentàriament aquestes tipificacions periòdiques són anuals o es fa un seguiment periòdic relatiu a les condicions de seguretat, que segueixen mantenint-se en els terminis i en les proves en què cada legislació —en el cas concret, per exemple, d'aparells elevadors en instal·lacions industrial, la periodicitat és diferent—, bé, amb les condicions que cada legislació específica indica i que, en aquest cas, s' aixequen les corresponents actes de notificació, ja sigui de conformitat o, en qualsevol cas, que no s'està dintre el que és reglamentàriament normal.

Per part del Departament l'aplicació d'aquestes legislacions actua també complementant-les d'acord amb una ordre que, en el seu dia fou molt discutida, que és l'ordre de 19 de febrer de 1981, molt discutida perquè hi va haver una certa pressió per les indústries afectades a voler-la acceptar sense més, que feia referència a tot l'aparellatge de pressions.

Això és el que fa referència a la seguretat pròpia de les instal·lacions.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que el seu temps ja s'ha acabat.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Sí, senyor President, ara mateix acabo. Pel que fa a les normes operacionals, depenen les que d'una manera voluntària, cada empresa estableix d'acord amb els seus plans interns de seguretat i, en el cas específic que vostè em preguntava, d'una manera singular en la seva pregunta, tal com estava redactada per escrit, li he de significar que, a més a més d'aquesta seguretat pròpia de les instal·lacions i de les normes operacionals que existeixen empresa per empresa, existeix un Pla d'emergència, Pla d'emergència que està coordinat amb els plans que, des del Ministeri de l'Interior, de l'Administració central, porta a terme la Direcció General de la Protecció Civil i, en la qual, en aquests moments, hi intervenen conjuntament l'Administració central, l'Administració autonòmica —en aquest cas la Generalitat de Catalunya— i els ajuntaments afectats.

En el cas concret de Tarragona, de tota manera li he de dir, que aquest pla, és a dir, aquest pla d'emergència específic, no està en aquests moments totalment acabat perquè, amb inde-

pendència d'unes qüestions de tipus protocolari, per dir-ho d'alguna manera, que es varen produir en el primer moment, darrerament han succeït una sèrie de circumstàncies que no són del cas i que fan que el que havia de sortir en el context d'aquesta col·laboració d'Administració central, Administració autonòmica i Ajuntaments, quedi, o hagi quedat ajornat, espero, per un període molt breu de temps.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interrogant vol intervenir novament?

El Sr. CASALS I PARRAL : Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó, agrair al senyor Conseller les seves explicacions, sí fer constar una cosa que el sentit de la pregunta obeïa a una sensibilització que és normal en la població, està sensibilitzada davant el perill quan el perill s'ha fet real i és més conegut, i quedar jo més tranquil i veig en mi moltes persones que en saber que la Conselleria hagi tingut sempre consciència de l'existència d'aquest perill, i també demanar-li que faci l'esforç possible perquè aquest pla de Tarragona que no està acabat, la seva intervenció sigui suficientment decisiva perquè s'arribi a acabar i tinguem, almenys, un pla que és una garantia més en una zona en què hi ha la quantitat de perill en potència com hi ha a la província de Tarragona; creiem que és necessari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Molt breument, senyor President, també des de l'escó per significar-li al senyor Diputat que, efectivament, des de la Conselleria es farà el que estigui al seu abast perquè el Pla específic de Protecció Civil de Tarragona es dugui endavant al més aviat possible i també manifestar-li que és obvi que quan es produeixen accidents —com deia fa un moment— el tema puja de caliu, però que no per això, almenys teòricament, els serveis d'inspecció corresponents han d'estar sempre alertats, defugint, justament, el que vostè deia quan ha intervingut per primera vegada, defugint no caure en l'excés de confiança ni en la rutina.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'exposició itinerant «Joventut fa Catalunya»*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta número 9, que és la que ha de formular sobre l'exposició itinerant «Joventut fa Catalunya», l'Illustre Diputat senyor Xavier Soto, del Grup Socialista. Tinc el gust de donar la paraula al Diputat senyor Soto. Jo prego als que han d'intervenir ara que siguin molt ajustats en el temps a fi de poder acabar les preguntes que tenim en cartera.

El Sr. SOTO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument tal com ens ha demanat el President, l'objectiu de la nostra pregunta és conèixer quins han estat els criteris amb els quals s'ha elaborat el llistat de poblacions on es podrà visitar l'exposició «Joventut fa Catalunya», organitzada per la Generalitat de Catalunya, ja que el Director General de Joventut, en la seva compareixença a la Comissió de Cultura del Parlament va afirmar que era un objectiu de la Direcció General de Joventut que aquesta exposició arribés almenys a

totes les comarques de Catalunya i al major nombre de poblacions, i una fullejada ràpida pel llistat d'aquestes poblacions ens deixa molt clar i molt patent que aquest objectiu no s'ha complert, que comarques tant importants com el Vallès Oriental, el Priorat, les Garrigues, el Berguedà, el Ripollès, etcètera no estan presents en aquest llistat de poblacions, que tampoc la Federació de Municipis ni l'Associació de Municipis de Catalunya, que nosaltres sapiguem han estat consultats en l'elaboració d'aquest llistat de poblacions, i que molts Ajuntaments que es troben en la relació tampoc no han estat consultats per a la seva inclusió.

Per tant, tal com em demanava el President, molt breument, voldríem saber amb quins criteris s'ha elaborat el llistat de poblacions que visitarà l'exposició «Joventut fa Catalunya».

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Alavedra vol parlar per a la contestació?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré ser tan breu com el Diputat que ha formulat la pregunta. Aquesta exposició itinerant s'ha realitzat amb motiu de l'Any Internacional de la Joventut, però no té per què quedar reduïda a l'any 85, sinó que pot continuar i està previst que continuï en el futur per poder arribar, efectivament, al major nombre de comarques i de poblacions de Catalunya. Es van fer en aquest sentit dues versions de l'exposició precisament per poder complir aquest objectiu. El criteri era de territorialització comarcal, com suposo que va exposar el Director General de Joventut. El mes de gener es va escriure a tots els ajuntaments caps de comarca per assabentar-los del projecte de l'exposició i demanar que indiquessin a la Generalitat si la volien acollir a la seva ciutat. La mateixa invitació es va fer a alguns altres ajuntaments importants dins de la comarca o caps de subcomarca, o que fossin molt allunyats geogràficament del cap de comarca.

Es preveia que es poguessin visitar quaranta llocs de Catalunya i, finalment, l'itinerari de l'exposició s'ha confeccionat a base dels trenta-dos ajuntaments que han respost afirmativament a la carta esmentada i dos ajuntaments més que, assabentats del projecte, s'han dirigit també a la Direcció General de Joventut.

Per tant, en total, trenta-quatre ajuntaments que van ser els que van respondre a la invitació que es va formular a tots els municipis caps de comarca.

Com que això no queda limitat a l'any 85, encara que sigui l'Any de la Joventut, amb l'any 86 es podran acabar de complir totes aquestes peticions dels ajuntaments de Catalunya perquè aquesta exposició es pugui visitar.

Efectivament hi ha àrees importants que no reben aquesta exposició itinerant, el senyor Diputat n'ha citat algunes, referits a ciutats jo citaria el Prat de Llobregat, Terrassa, Castelldefells, Santa Coloma de Gramenet, però diria que en l'àrea de Barcelona, per exemple, queda coberta amb Barcelona on l'exposició romandrà molt de temps; Cornellà, Badalona, Molins de Rei i que, per tant, em sembla que de les poblacions que rebran l'exposició i de les quals jo aquí tinc la llista, és un repartiment prou global i prou repartit a tot Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. SOTO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que ha quedat clar, a través de l'Honorable Conseller, que els criteris han estat una mica aleatoris, almenys en la segona part. És cert que hi ha una gran majoria de caps de comarca, en canvi, saben que hi ha comarques que han quedat buides, hi ha comarques que repeteixen diverses vegades l'exposició, i no precisament, si el senyor Conseller mira el llistat d'exposicions, perquè siguin caps de subcomarca, precisament.

Però, de tota manera, jo li voldria assenyalar una cosa al senyor Conseller que em sembla molt més important : vostè hauria de saber que hi ha ajuntaments que estan inclosos en la llista, en la relació de ciutats que visitarà l'exposició, que en aquests moments no ho saben. Jo li puc citar dos casos, per exemple : l'Ajuntament de Sabadell i l'Ajuntament de Mataró no saben que estan inclosos en la relació de ciutats que visitarà l'exposició a la qual ens estem referint.

Són molts també els ajuntaments que haurien volgut complementar aquesta exposició amb una exposició sobre el desenvolupament del moviment juvenil de la seva ciutat, que com n'han tingut coneixement oficial, tampoc ho podran fer, o s'han produït per aquesta forma de realització de l'exposició fets com que, a partir de divendres, coincideixin a Barcelona dues exposicions sobre temes de joventut. En definitiva, nosaltres el que critiquem és que a l'hora d'elaborar els criteris no s'ha consultat l'Associació de Municipis, no s'ha consultat la Federació de Municipis, no s'han consultat els ajuntaments a l'hora de dir-los les dates en què es realitzaria, ni tan sols en alguns casos se'ls ha ni tan sols comunicat, i que, en definitiva, és un estil ja molt tradicional de la Direcció General de Joventut. Per exemple, quan es van organitzar fa uns mesos les jornades de Joventut a Debat, a l'Ajuntament de Terrassa, que era una de les ciutats on no s'organitzaven, se'n van assabentar el dia abans.

Nosaltres el que volem criticar avui és bàsicament el mètode, la fórmula de l'elaboració de la llista, i que aquesta llista és concreta, i demanem de la Direcció General de Joventut que hi hagi una major col·laboració entre les institucions i una major consideració per als ajuntaments.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, les comarques que es repeteixen són, concretament, el Bages —Manresa i Moià—, el Baix Empordà —la Bisbal i Sant Feliu de Guíxols—, el Baix Llobregat —Cornellà de Llobregat, Martorell, Molins de Rei—, el Barcelonès —Badalona i Barcelona—, i el Maresme —el Masnou i Mataró—, totes elles ciutats prou importants i que em sembla que el senyor Diputat no em negarà que mereixen la visita de l'exposició itinerant. Quant als criteris aleatoris, jo no sé si el senyor Diputat entén que aleatori és escriure una carta demanant a l'Ajuntament que indiqui si vol acollir l'exposició, i esperar que sigui l'Ajuntament que respongui, i que això s'adrexi als municipis caps de comarca i a altres ciutats importants de Catalunya. Em sembla que aquest criteri pot ser criticat, però el que no pot ser és qualificat d'aleatori, perquè és tot al contrari d'aleatori : és una carta i esperar la resposta. És d'una precisió matemàtica. I, per altra banda, si ell em diu que l'Ajuntament de Mataró i el de Sabadell no s'han assabentat de

la visita de l'exposició o que l'exposició els visitarà, jo pregunto al senyor Diputat quina és la informació que té d'aquests ajuntaments, perquè, en tot cas, la informació que té la Direcció General de Joventut és una carta de l'Ajuntament, que em sembla que és una informació més comprovable i més vàlida que la del mateix senyor Diputat.

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

sobre una informació demanada al Secretari General de la CARIC

El Sr. PRESIDENT : Passem ara, doncs, a la darrera pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera sobre una informació demanada al Secretari General de la CARIC. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta pregunta que fem ara, aquí, a última hora, es refereix bàsicament a una sol·licitud d'informació que aquest Diputat va fer a la CARIC, que com vostès ja saben és la Comissió Interdepartamental d'Ajuda per a la Reconversió Industrial a Catalunya.

Com vostès ja deuen saber —segurament que ho saben—, aquesta Comissió, la CARIC té la funció d'avaluar empreses, grups d'empreses, dintre d'un pla de viabilitat, bàsicament amb dos tipus d'aval; podríem dir l'aval que va directament a una empresa que per ella mateixa és representativa d'un sector industrial —que és un cas de fer un aval—, o, també, avals a grups d'empreses amb un pla de viabilitat concertat : les dues fonts d'aval.

També donen avals, la CARIC també avala empreses que estan també adherides a una SGR, a una societat de garantia recíproca; també els donen, el banc, el que en diuen el «segon aval».

Aleshores, aquest Diputat, fent ús de l'article 13 del Reglament del Parlament, el passat mes de febrer va pensar que fóra adient, per coneixement de dades d'aquest organisme i per conèixer l'abast real d'aquestes ajudes que es donen, i per conèixer la petició que hi havia, d'aval, també, poder tenir una precisió clara de la importància d'utilització d'aquesta eina —eina important, per altra banda—, va fer, doncs, la informació, sol·licitant que es donessin bàsicament aquest tipus d'informació per conèixer, com he dit, tot l'abast d'aquesta important eina de política industrial.

Vaig quedar astorat, perquè, realment, al cap d'un mes d'haver sol·licitat aquesta informació, doncs, el senyor Secretari General de la CARIC, em va contestar —com coneix el senyor Conseller, el qual m'honora amb la seva presència— que ell no tenia per què contestar-me, perquè la CARIC no era un organisme públic.

Certament que aquest Diputat va quedar, doncs, sorprès que aquell senyor qualificés aquella institució com a organisme privat —suposo jo, si no era públic, no? Sortosament, el suport que vaig demanar al Molt Honorable President del Parlament va ser efectiu, i la carta que va adreçar des d'aquest organisme el passat mes d'abril, dient que, realment, havia de contestar perquè realment era un organisme públic, i, per tant, no hi havia lloc a sortir d'estudi.

Certament, doncs, vam passar un temps prudencial esperant

la informació; esperant la informació va passar el temps, va passar abril, va passar maig i va arribar juny, i em vaig dir : «Bé, Diputat, és qüestió d'endegar una cosa o altra, a veure si realment et vol contestar, aquesta bona gent, o és que no no hi ha ganes de contestar-te.» I el dia 11 d'aquest mes de juny —ho explico perquè penso que és important pel que això ve a respondre, i a més, penso que és important— vaig fer una pregunta —la pregunta que estava pensada per fer-la en el Ple del dia 12, que no va poder ser perquè el dia 12 les preguntes van passar totes—, i el dia 11 faig la pregunta aquesta, i no va poder passar al Ple perquè no hi va haver temps.

La sorpresa meva va ser quan, a finals de la setmana passada, agafant la bústia, rebo una contestació amb la informació —no tota la que jo demanava—, i que, en realitat, tenia el segell del dia 12; és a dir, del dia del Ple. Com que el senyor Conseller estava per aquí aquell dia, jo suposo que és que em volia sorprendre en el Ple, dient : «Alto, senyor Diputat! Ja l'hem contestat, és del dia 12, avui l'he contestat, jo, escolti!» És clar, fent cas omís que la pregunta era del 23, pràcticament, o de primers de febrer, no?

Per tant que, certament, la informació que se m'ha donat a mi, senyor Conseller, no penso que sigui tota la que jo demanava; per tant, el que faré serà fer ús de nou d'aquesta eina parlamentària que tenim els Diputats per conèixer realment tot el que demanava, però és que hi ha una cosa més important, que a mi em preocupa, i és la que realment m'ha fet aguantar aquesta pregunta aquí al Ple, perquè penso que això indica una mala voluntat del Consell Executiu que els Diputats de l'oposició, amb una eina que tenim, jo diria, moderada, modesta, que és poder demanar informació al Govern per tal que se'ns informi d'aquelles coses que poden ser interessants —en aquest cas, per a mi ho és, perquè conèixer l'abast d'aquesta institució i conèixer la transparència amb què es donen els avals, em penso que és important, i, per tant, per això en demano informació—, penso que no es pot estar d'aquesta manera, passant al cap d'un mes, contestant, el temps fix, que no som una institució pública; el President del Parlament havent de donar suport al Diputat i, al cap de dos mesos, quan el reglament, senyor Conseller, porta trenta dies —i estem a finals de... la resposta és del 12 de juny—, que es doni aquesta informació.

Per tant, la pregunta, tal com ha estat feta, tal com està aquí, penso que no té sentit, ja, perquè la informació... Pot dir-me, vostè : «Escolti, miri, ja la hi vaig donar el dia 12». Per tant, jo penso que la pregunta, tal com està, certament, no té sentit ja mantenir-la, tal com estava escrita. Però certament que aquest Diputat, preocupat per aquest tema, d'alguna manera o altra, tornarà a insistir en aquesta informació, i a reserva de les eines parlamentàries pròpies per tal de poder garantir els drets dels Diputats —en aquest cas de l'oposició— a rebre una informació que pot donar realment el Govern, i que si no hi ha una llei que li negui de donar-la, o que, realment, no està al seu abast, penso que poden ser les úniques coses per les quals negar una informació que demana aquest Diputat.

Per tant, senyor President, retiro aquesta pregunta, i, aleshores, li dono moltes gràcies pel suport que em va donar al seu dia i per la benevolència d'haver-me escoltat aquesta estona.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, sembla que no procedeix la contestació, i amb això donem per acabada aquesta part

de preguntes, i amb ella la sessió d'avui, després de donar les gràcies als Honorables Consellers i als Il·lustres Diputats per la seva col·laboració.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de nou del vespre i nou minuts.)